

AO JYUMONJI

Minh họa: **EIRI SHIRAI**

NGUYỄN BẢO LY dịch

level.4

– Người dẫn dắt
và người được dẫn dắt

Grimm Gair

– ẢO ẢNH VÀ TRÒ TĂN –

KIM ĐÔNG Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 4. Người dẫn dắt và người được dẫn dắt

Nguyễn Bảo Ly *dịch*

Phát hành: WingsBooks

Nhà xuất bản Kim Đồng 2019

ũ ợc cậ

“Cậu dậy được không?” Merry hỏi. *Ừm, không, tớ chịu.* Haruhiro đã định nói dối ngay. Vì Merry có vẻ sẽ đối xử nhẹ nhàng với cậu. Nhưng, cậu không làm thế.

“Tớ xoay xở được.” Haruhiro nâng người dậy. “Mà, so với tớ thì...”

Tại sao cậu ấy vẫn đứng sừng sững như vậy nhỉ?

Mọi người đều đang làm gì đấy, chẳng hạn như nhảy múa vui mừng, hay cãi cọ, hoặc nhờ đồng đội là tu sĩ chữa trị, còn cậu ấy chỉ đứng đó thôi.

Thế nhưng, có điều gì đó thật kì lạ.

Cậu ấy không cần kiểm. Hai cánh tay buông thõng.

Chỉ việc cậu ấy đang đứng thôi đã đáng nể lắm rồi.

Cậu ấy còn đứng được kia đấy. Sao có thể đứng được nhỉ. Trong tình trạng đó. Mũ giáp cậu ấy không chỉ tả tơi mà còn lệch hẳn đi. Khắp nơi trên người cậu ấy, máu rỉ ra rồi nhỏ xuống tong tong.

Bỗng nhiên, cậu ấy từ từ ngã xuống.

Cách ngã ấy, giống như một vật nặng đang được chống đỡ bằng thứ gì đó, bất ngờ mất đi điểm tựa và đổ ập xuống.

Merry nín thờ.

Haruhiro gọi tên cậu ấy.

“... Moguzou?”

Nghe Haruhiro gọi tên mình, Moguzou liền nhồm dậy ngay.

“G... Gì thế hả?”

Haruhiro ấn tay lên ngực, trút ra một tiếng thở phào. Hết cả hồn. Trong một thoáng, cậu đã hoảng loạn. Vì nghĩ rằng cái việc không được phép xảy ra đã xảy ra mất rồi. Mặc dù không đời nào có chuyện đó.

“Đừng làm tớ đứng tim thế, Moguzou.”

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Moguzou cười a ha ha và gãi đầu. Nhưng nhiều máu quá. Máu loang lổ khắp nơi khiến cậu không nhìn rõ biểu cảm của cậu ấy. Nhưng mà thôi, quan trọng là cậu ấy trông có vẻ vẫn ổn.

“May quá...”

Haruhiro lẩm bẩm và nhắm mắt lại.

Cậu áp hai bàn tay lên mặt.

Và g ãn như bật khóc.

“Thực sự, may quá là may...”

Mình quả tình không biết phải làm sao nữa. Nếu mọi chuyện diễn ra như thế thì thật tệ. Tệ quá sức tưởng tượng.

Tuy không thể có chuyện ấy đâu.

Không đâu. Tuyệt đối. Không thể có chuyện đó.

“Tốt rồi...”

*Mình đang khóc thật chứ không phải g ãn như bật khóc nữa. Ướt quá. Cả hai bàn tay bưng lấy mặt đều ướt đẫm. Mình yên tâm đến như vậy đấy. Thật là nhẹ cả người. May thật đấy. May quá. Thực lòng... thực lòng mà nói, mình đã nghĩ là tiêu tùng rồi. Có cảm giác mình đã từng mơ giấc mơ như thế. Vậy thì lại phải nhắc tới chuyện mình mơ thấy nó lúc nào. Nói sao đây, một giấc mơ tiên tri chẳng? Kiểu như đêm qua mình mơ thấy chuyện đó. **Một giấc mơ tuyệt vọng.** Buồn cười ghê. Ai lại đi mơ như vậy chứ. Dị thật. Tóm lại là ổn cả rồi. Ổn rồi, tuy Moguzou máu me be bét. Dù gì đi nữa, thật may là cậu ấy vẫn bình an.*

“Tốt quá...”

Cậu nghe có tiếng nói.

Là giọng của chính mình.

Cậu buông hai tay ra. Tối om. Tối đen như mực. Cậu đang ở trong một căn phòng. Căn phòng trong khu nhà trọ của lính tình nguyện. *Mình vừa ngủ sao? Đúng là mình đã thiếp đi. Vậy có nghĩa là...*

Cậu không muốn nghĩ ngợi gì cả. Nhưng cậu muốn xác nhận. Vì không thể không xác nhận chuyện đó, nên cậu nhồm người dậy. Căn phòng này có hai chiếc giường hai tầng. Tầng trên giường bên kia là của Ranta. Ranta có ở đó, đang ngáy khe khẽ. Còn tầng dưới... không có ai cả. Nó trống không.

Không có ở đây.

Moguzou không có ở đây.

Cậu ấy không còn ở bất cứ nơi nào nữa.

1. Sức nặng khó lòng gồng gánh của hiện thực

on người chết đi là một điếu vô cùng bi thảm.

Nói cho cùng, hẳn là Haruhiro cũng chưa tưởng tượng được rằng mình sẽ phải nếm trải cảm giác ấy thêm lần nữa.

Cậu từng nghĩ đương nhiên sẽ có *khả năng* ấy. So với các đồng đội, có lẽ cậu là người suy nghĩ nghiêm túc hơn bất cứ ai, và sợ hãi điếu đó từ sâu thẳm trái tim mình.

Thế nhưng, cái chết và những tổn thất mà Haruhiro đã giả định không có tính hiện thực chút nào.

Lần này rất khác với lúc Manato hi sinh. Ngày ấy, chuyện đó tới khi cả đội còn chưa hiểu đầu cua tai nheo bất cứ việc gì, và đến lúc nhận ra thì chỉ có nỗi đau còn đọng lại.

Cả đội đưa thi thể Moguzou về Alterna, thiêu cậu ấy tại khu hỏa táng ở ngoại ô thành phố, rồi chôn tro cốt ở nghĩa trang trên đồi, nơi từng sừng sững một ngọn tháp kín bưng không lối ra vào. Quãng kí ức đó tuyệt đối không hề mơ hồ, nhưng vẫn nhẹ nhàng một cách kì lạ. Có lẽ cũng bởi có nhóm Renji ra tay giúp sức, và mọi thứ đều diễn ra trôi chảy vô cùng.

Có điếu, từ đó trở đi mới thật sự là khổ sở.

Người đồng đội, người bạn của Haruhiro, đã chết rồi. Cậu ấy được hỏa thiêu, hoá thành tro cốt, chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng không ai có thể làm phiền trên ngọn đồi ấy. Thế là, bọn Haruhiro đã mất Moguzou.

Mặc dù Moguzou không còn nữa, nhưng những dấu tích chứng minh cậu ấy từng tồn tại vẫn hiện hữu quá rõ ràng.

Phục trang chẳng hạn.

Vẫn còn đây bộ áo giáp làm từ kim loại tấm trầy xước te tua, chiếc mũ sắt bẹp dúm, và thanh đao chặt chém The Chopper đoạt từ tay Đóm Tử thần, những thứ không thể đem hỏa thiêu cùng với Moguzou. Cứ cho là bọn cậu muốn người ta làm thế giùm mình, thì chúng đâu bằng kim loại,

nên về mặt vật lí, thiêu là việc bất khả thi. Dầu vậy, vứt đi cũng không được. Mà giữ lại thì lấy đâu ra chỗ để đây.

“... Trước mắt cứ đem gửi... chẳng hạn.”

Không ai phản đối đề nghị của Shihoru. Thế nhưng, khi cả bọn thử tới Thương hội kí gửi Yorozu, hiện thực tàn nhẫn hiện ra thật rõ ràng.

“Đúng là cũng có thể gửi những vật khác ngoài tiền ở Thương hội.”

Cô bé mặc trang phục sắc sỡ màu đỏ và trắng đính vàng, đeo chiếc kính một mắt màu lục ánh kim - Yorozu đời thứ tư - gõ cồm cộp chiếc tàu bằng vàng xuống mặt quây và nói.

“Nếu là tiền, chúng tôi tính phí bằng một phần một trăm số tiền gửi. Nếu là vật phẩm, phí sẽ bằng một phần năm mươi giá trị thẩm định của món đồ. Tuy nhiên, chẳng cần giám định cũng thấy cái mũ sắt và bộ giáp trụ đó không định giá được.”

“Ơ... Tại sao?”

“Không giải thích thì anh không hiểu nổi à, đồ vô lễ?”

Ngay từ ngày đầu gặp nhau, Yorozu đã luôn gọi Haruhiro là “đồ vô lễ”. Đó là một câu chuyện buồn.

“Cái mũ và bộ giáp ấy chẳng sử dụng được nữa đâu. Tôi cũng không rõ nếu mấy người bỏ tiền ra sửa thì có xài được tiếp hay không. Thôi thì cứ đến tiệm rèn hay đâu đó, chắc họ sẽ thu mua giùm, coi như sắt vụn ấy mà.”

“Này nhóc con! Ăn nói cho cẩn thận...!”

Đại khái là Haruhiro vẫn cản Ranta lại lúc cậu ta hùng hổ định chồm qua quây. Tuy nhiên, cảm xúc của cậu giống hệt Ranta. *Sắt vụn. Sắt vụn á, sắt vụn là thế nào? Đó là bộ giáp của Moguzou, của đông đội tại tôi. Nó là kỉ vật đấy. Sắt vụn cái đâu nhóc ấy. Đã không biết gì thì đừng có giỡn mặt nhau.* Nhưng mọi chuyện không phải như vậy. Yorozu nheo mắt, khẽ nhún đôi vai mảnh khảnh.

“Đây là di vật của đông đội các anh chứ gì? Dù loại thông tin sẽ đổ về tập trung ở chỗ Yorozu mà. Tôi hiểu tình cảnh của mấy người, nhưng ở Thương hội này có những quy tắc mà ngay cả Yorozu đời thứ tư tôi đây cũng không thể bẻ cong. Nghĩa là, tôi không thể hành động trái với quy định, bất kể có lí do gì đi nữa. Thương hội chúng tôi không nhận giữ những món đồ vô giá trị, bởi vì không gian kho cũng là nguồn tài nguyên hữu

hạn. Nếu những thứ này quan trọng tới mức mấy người không nỡ thải loại dù chúng chẳng có giá trị gì, hãy tự tay lưu giữ một cách trân trọng.”

Đây chính là cảm giác hoàn toàn cứng họng. Nếu quan trọng tới vậy thì bọn cậu tự xoay xở là được mà. Nói đúng hơn, đó là việc cả bọn nên làm. Mọi chuyện chính xác phải như thế, còn trách cứ Yorozu mới là sai.

“... Vậy, thanh kiếm thì sao...?”

Nghe Shihoru hỏi, Yorozu gật đầu.

“Cái đó đương nhiên là gửi được. Mỗi tội, nó là đồ thuộc sở hữu của tên Đốm Tử thần *khét tiếng* ấy phải không? Sẽ không rẽ đâu đó.”

Sau khi được giám định bởi người đứng đầu vòm mặt chuyên môn, thanh kiếm có một cái giá cao khủng khiếp. Tận hai mươi lăm gold. Phí kí gửi bằng một phần năm mươi, nghĩa là tương đương với năm mươi silver. Một khoản tiền đủ làm cả bọn ngáp ngừng, cho dù không tới mức không trả nổi.

“Không quyết định ngay bây giờ cũng được mà nhỉ...?”

Haruhiro cho rằng Yume nói đúng. Xét trên phương diện thực tế, càng trì hoãn bao nhiêu thì càng gặp khó khăn với việc xử lí bấy nhiêu, và cậu có cảm giác rằng đến cuối cùng, cách duy nhất vẫn là phải đem đi kí gửi. Thế nhưng, không quyết định gì ngay bây giờ cũng chẳng sao cả. Việc này để ngày mai, hay ngày một, hoặc sau đó nữa, đều được.

Ngoài ra vẫn còn việc bọn cậu phải làm. Yorozu đã nói cho cả bọn một chuyện.

“Nhân đây, tuy có thể hơi thừa nhưng tôi cứ hỏi trước, mấy người định làm gì với tài sản của người quá cố?”

“Tài sản?”

“Thương hội chúng tôi đang giữ tiền của người đã mất. Vốn dĩ không ai ngoài chính chủ có thể rút tiền, nhưng trong trường hợp người ấy đã chết, việc đó sẽ khả thi với điều kiện phải thực hiện đủ một số thủ tục theo quy định.”

“Ừa... Vậy sao?”

“Cụ thể, mấy người cần tới Văn phòng Đoàn lính tình nguyện để xin Giấy chứng tử và Giấy chứng nhận đại diện do Bá tước vùng Biên cảnh ban hành. Sau khi xác nhận những giấy tờ trên, Thương hội chúng tôi sẽ trả lại tài sản của người quá cố cho người đại diện hợp pháp.”

“Văn phòng... Giấy chứng nhận...”

“Ngoài ra, ở thời điểm hiện tại, Thương hội chúng tôi không thể tiết lộ gì về tài sản của người đã khuất.”

Không biết Moguzou đã tích góp được bao nhiêu? Hễ có tiền là cậu ấy đi mua giáp, ăn uống cũng tốn kém khá rỗi, vậy nên, khoản tiết kiệm chắc chắn chẳng nhiều nhận lắm. Tuy nhiên, cứ để nguyên thì lại là một cách làm có phần cầu thả. Hễ xảy ra chuyện của Manato, cả bọn đều lo ngại chẳng biết gì nên đã không thu xếp được mọi chuyện cho trọn vẹn. Lần này cậu muốn làm một cách tử tế. Cậu phải làm được chuyện này.

Nhưng mà, phải chăng chỉ mình Haruhiro nghĩ thế?

Sau hôm đi tới Thương hội kí gửi Yorozu, Haruhiro ghé qua Văn phòng Đoàn lính tình nguyện một mình. Ranta chẳng buồn nhắc mình dậy khỏi giường. Haruhiro cũng thử đánh tiếng với cả Yume và Shihoru nhưng không nhận được câu trả lời rõ ràng nào. Bởi Merry vốn ở trọ chỗ khác, nên cậu chỉ còn cách đi một mình mà thôi.

Khi cậu vừa mới định nói chuyện thủ tục với Sở trưởng Britney - còn gọi là Brichan - trực ở Văn phòng, anh ta đã lên tiếng trước.

“Ô kìa, chào mừng. Mừng đến đúng lúc quá. Là vụ tiền thưởng ấy mà. Hửm, đấy là cái gì á? Mừng cũng không có mặt lúc họp bàn chia phần nhỉ? Có vẻ hơi bị rách việc đó. Renji với Kajiko ấy. Mà thôi, ta nghĩ với các mừng thì đó chẳng phải lúc dành cho chuyện kia. Nhưng mà, kể cả trong thời điểm như vậy, nếu không vững vàng thì chỉ tổ thiệt thân thôi.”

“... Tiền thưởng... ư? Ủa...?”

Cả đội đã nhận khoản thù lao cho Order [Mệnh lệnh quân đoàn] sau khi chiến dịch kết thúc và trở về Alterna. Tiền thanh toán sau là tám mươi silver, phần của năm người, trả dưới hình thức quân phiếu - một tấm thẻ bằng đồng mỏng, đóng vai trò chi phiếu quân dụng vùng Biên cảnh.

“A... Có phải là... tiền thưởng cho Keeper [Kẻ giữ thành] Zoran Zesh và tên thầy pháp Abael...?”

“Đúng. Chính nó đấy.”

Brichan liếm cặp môi đen sì và nhắm một bên mắt lại. Haruhiro thầm nghĩ: “Anh có thể thôi đi giùm không? Đừng làm trò vào những lúc thế này.”

“Zoran Zesh một trăm gold, Abael năm mươi gold. Tổng cộng là một trăm năm mươi gold. Nhất là theo những gì ta nghe được, đội của cung gần như đã đơn thương độc mã tiêu diệt gọn tên Abael phải không nhỉ?”

“À... vâng, kiêu... thế. Nghe anh nói xong thì em thấy có lẽ chuyện xảy ra như vậy thật.”

“Nói vậy thôi chứ thông thường, trong trường hợp ấy, người ta chủ yếu chia đều tiền thưởng. Cung có thấy bức xúc không? Hay quả nhiên là không đến nỗi thế?”

“Chắc... là vậy ạ. Mà em cũng chẳng biết nữa.”

“Gì chứ? Các cung đã lập công lớn kia mà. Không vui hả?”

“Vui...?”

Haruhiro suốt nửa thì bật cười. Tất nhiên không phải vì cậu thấy anh ta hài hước. Không phải vậy. Biết nói sao đây? Vì chỉ còn mỗi cách phá ra cười? Cái đó cũng chưa đúng. Cảm xúc của cậu giống như là: “Đến chuyện đó anh cũng không biết hả, đúng là đờnгу,” hoặc, “Tôi sút anh bay lên nóc nhà bây giờ đây.” ... Haruhiro cúi mặt xuống, siết chặt nắm tay.

“... Chẳng vui, gì cả...”

“Hắn r ấ.”

Brichan thở dài. Haruhiro đang cúi xuống nên cậu không biết Brichan đã để lộ vẻ mặt gì. Cậu cũng chẳng muốn nhìn lắm.

“Tóm lại là các cung có quyền nhận tiền thưởng và phần đó đang được gửi ở chỗ ta. Theo lời Kajiko thì Renji đã chèn ép cô nàng, còn các cung được sáu mươi gold.”

“Sáu mươi!?”

Con số này quả nhiên làm cậu bật ngửa vì kinh ngạc, có cảm giác như vừa tỉnh dậy khỏi một giấc mơ. Nếu như tất cả mọi thứ đều là một cơn ác mộng thì tốt biết chừng nào.

“... Sáu mươi gold nghĩa là... sáu mươi đồng vàng ư?”

“Đúng đó. Nếu đổi sang bạc thì sẽ là sáu nghìn đồng. Khi chia cho sáu... à quên, năm người, mỗi người sẽ được mười hai gold.”

“Mười hai...”

Cách Brichan sửa từ sáu người thành năm chạm vào nỗi đau của Haruhiro, nhưng dù gì đi nữa, số tiền ấy vẫn lớn tới mức cậu nhất thời

không cảm thấy đó là sự thật.

Thế nhưng cậu chẳng thấy vui.

Hoàn toàn không vui một tẹo nào.

“... Tụi em sẽ lấy thứ mình có quy ền nhận, nhưng mà...”

“*Nhưng mà?*”

“À không... Tụi em sẽ nhận. Một cách biết ơn. Tiền thì có vẫn hơn không. Miễn có tiền là sẽ đỡ khổ. A, nhưng mà, trước đó...”

“Giấy chứng tử và Giấy chứng nhận đại diện chứ gì?”

“Vâng.”

“Hơi mất thời gian đấy.”

“Thế ạ?”

“Công việc của người nhà nước mà. Cưng cứ chuẩn bị tinh thần là mất mười ngày đi. Có nhanh chắc cũng phải bảy ngày. Chưa có trường hợp nào được cấp trong vòng sáu ngày trở xuống cả. Gì đây? Về mặt cứng cứ như là muốn giải quyết tất ần t ật mọi thứ thật nhanh ấy nhỉ?”

“Nói thật lòng thì có lẽ đúng thế đấy ạ.”

“Không dễ dàng như vậy được đâu. Nếu là người thân ruột thịt thì trực tiếp đến tháp Tenbou r ấ kí giấy cái roet là được. Nhưng lính tình nguyện lại không phải họ hàng. Nếu kết hôn r ấ thì không nói.”

“Kết hôn...”

Lại một từ mang cảm giác phi thực tế, khiến Haruhiro không thể kìm lại cái suy nghĩ rằng Moguzou chẳng kết hôn được nữa r ấ. Tuyệt đối không làm được chuyện ấy. Vì cậu ấy đã ra đi. Cứ như một lời nói dối. Mặc dù cậu đã nâng cơ thể bất động của Moguzou lên bằng đôi tay này, đưa cậu ấy tới khu hoả táng, tận mắt chứng kiến xương và tro còn lại sau khi cậu ấy được hoả thiêu, vậy mà vẫn chưa tin nổi. Cậu không muốn tin vào thứ hiện thực này.

“Cậu ta chưa, phải không?” Brichan hỏi. “Kết hôn ấy?”

“... Chưa ạ.”

“Trường hợp là lính tình nguyện độc thân thì xem như không có họ hàng thân thích, vì thế, Văn phòng Đoàn lính tình nguyện sẽ đứng ra bảo đảm cho danh tính người này. Vậy nên, ta cần chữ kí của tất cả các cưng.”

“Ờ? Không phải chỉ mình em thôi sao...?”

“Ừ. Tất cả thành viên tổ đội. Hơn nữa, phải kí ngay trước mặt ta. Luật quy định vậy rồi.”

“Thế nghĩa là...”

“Quay lại sau nhé.”

Rời văn phòng với bộ dạng ỉu xiu, Haruhiro cảm thấy rất mệt mỏi. Ranta, Yume và Shihoru thì không tính. Nhưng còn Merry...?

Thử nghĩ mới thấy, cho tới giờ này, cả bọn vẫn đều đặn tập trung ở công Bắc mỗi sáng mà không cần bàn nhau trước, như thể đó là chuyện đương nhiên. *Sau khi Moguzou mất, tại mình có nói gì về chuyện ngày mai chưa nhỉ? À phải, là như thế này. Hôm ấy có mấy vụ mai táng này kia, nên Merry đã ở lại phòng của Yume và Shihoru. Xong xuôi cũng đến trưa thì phải. Sau khi chạm mặt trong nhà trọ, cả đám kiểu như khá băn khoăn, không biết nên làm gì với di vật của Moguzou bây giờ, rồi cùng nhau đi tới Thương hội kí gửi Yorozu... Ngày hôm đó, cả bọn giải tán khi chiều muộn, và cậu có cảm giác đúng là chủ đề vồn vã ngày kế tiếp không hề được đưa ra.*

Không hiểu Merry thế nào rồi? Nếu là Yume với Shihoru thì có lẽ sẽ biết khu trọ mà Merry đang thuê phòng. Chỉ còn nước hỏi thử thôi ư? Hay là nhờ Yume và Shihoru tới đó giùm thì tốt hơn nhỉ? Nhưng lúc thế này, con gái với nhau vẫn dễ hơn. Dù thế nào thì vẫn phải liên lạc để gặp nhau mà. Haruhiro đang giữ tờ quân phiếu giá trị sáu mươi gold. Phải chia nó cho năm người... Năm người à? Năm người. Thiếu mất một người. Chia cho năm người ấy hả...? Tờ quân phiếu thì không chia được. Phải nhờ đổi thành tiền. Hẳn là có thể đổi ở Thương hội kí gửi Yorozu. Lẽ ra tại mình nên tới Văn phòng trước Thương hội kí gửi Yorozu mới phải. Nhưng chuyện thủ tục là nhờ Yorozu chỉ cho mới biết, nên đành bó tay thôi.

“Ày...”

Lững thững lê bước trên con đường dẫn về khu nhà trọ, Haruhiro bắt đầu cảm thấy chán ghét tất cả mọi thứ.

“Thật phiền phức...”

Mình muốn dừng lại, muốn ngồi bệt xuống, ôm lấy đầu. Ước gì mình có thể co quắp một chỗ như vậy mãi mãi.

Đột nhiên... Haruhiro nhớ đến Choco. Cậu đã quên hẳn. Haruhiro nghĩ bản thân đúng là một thằng tởm. Thực sự rất tởm. Điều đó thật quá sức tệ hại, dường như có thể khiến cậu phá lên cười. *Choco cũng chết rồi nhỉ. Tổ*

đội của Choco có lẽ đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Choco sao rồi? Cô ấy có được mai táng cẩn thận không? Đây vốn dĩ là chiến dịch với lực lượng chính thuộc về quân đội vùng Biên cảnh, chắc sẽ không có chuyện thi thể binh lính tử trận bị bỏ mặc chổng chơ đâu. Người ta sẽ mai táng cho họ.

Mai táng ư?

Bị hoả thiêu, chỉ còn lại tro cốt, được chôn trên ngọn đồi đó, vậy rồi sao? Thực ra chẳng có sao trắng gì cả. Chỉ là, nếu không tiến hành hoả táng hàng loạt, người chết sẽ biến thành zombie dưới lời nguyền của No-Life King [Vua Bất tử]. Choco trở thành zombie sao, nghe chẳng hay ho chút nào. Mình không muốn thế. Tuyệt đối không thể chấp nhận được chuyện đó.

Những người đã chết không thể tự làm gì đó với thân thể bị bỏ lại của mình. Thế nên, người còn sống buộc phải thu xếp bằng cách này hay cách khác.

Mình đã làm tròn bốn phận chưa nhỉ? Tội mình đang làm tốt chứ? Cậu nghĩ sao hả Moguzou? Cần thêm cái gì nữa không nhỉ? Ví dụ như là cậu muốn tội tớ làm thế này, hay cậu cần tội tớ làm thế kia. Và ngược lại, cậu không thích chuyện này chuyện nọ chẳng hạn. Tội tớ không mắc sai lầm nào chứ?

Dù cậu đặt câu hỏi cũng không ai đáp lại. Moguzou không còn nữa. Choco cũng đi rồi. Họ đã chết.

Nghe như một lời nói dối, nhưng họ chết thật rồi.

Không phải nói dối.

Mà là sự thật.

“Ước gì tội mình bỏ ý định đó đi...”

Order [Mệnh lệnh quân đoàn]. Đó là thứ đáng ra không nên nhận. Nhóm Choco cũng thế. Gánh nặng quá lớn rồi.

“Ai hả, kẻ đã nói ra...?”

Là Ranta. Là tên khốn đó.

“... Nhưng người quyết định, là mình.”

Nếu Haruhiro không tán thành, có lẽ việc chấp thuận Order [Mệnh lệnh quân đoàn] đã chẳng xảy ra. Mà không, chẳng phải là “có lẽ”. Hầu như chắc chắn chuyện sẽ không thành ra như vậy. Và rồi, nếu không nghe

Choco kể chuyện tổ đội của cô sẽ nhận Order [Mệnh lệnh quân đoàn], Haruhiro chắc rằng cũng chẳng có ý định tham gia. Ngấm lại lúc đó, cậu nên bất chấp mọi thứ để ngăn cản Choco. Cậu nên nói với cô ấy rằng làm thế nguy hiểm lắm. Quá liều lĩnh. Cô ấy không được đi. Nếu làm thế nào cũng không thể khiến đồng đội đổi ý thì cô ấy nên tách khỏi họ cho rồi. Đáng ra cậu phải thuyết phục Choco như thế. Haruhiro lẽ ra phải phản đối đến cùng. *Ai thêm quan tâm Ranta sẽ làm loạn đến mức nào chứ. Cái gì không được vẫn cứ là không được. Quá nguy hiểm. Quá rủi ro.*

Thế nhưng, Haruhiro là người đã dự tính rủi ro sẽ không cao đến thế rồi tán thành.

Cậu hiểu. Đây là thói mất bò mới lo làm chuồng. Vì chuyện đã thành ra thế này nên cậu nghĩ mọi thứ đều sai lầm cả. Cậu muốn oán trách bản thân, muốn đổ lỗi cho ai đó. Dẫu rằng chuyện ấy vô ích biết bao.

Cho dù cậu có làm gì, Moguzou cũng không trở lại.

Haruhiro ngược nhìn trời. *Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Tâm ba giờ chiều chẳng? Nắng quá đi mất. Thảm thật. Trời đang nắng đấy, Moguzou.*

“... Chỉ còn cách hướng về phía trước thôi nhỉ? Ngoài chuyện đó ra, tớ chẳng biết phải làm gì...”

Bầu trời thật đẹp, cứ như một trò đùa.

Haruhiro đưa tay phải che đi nửa trên khuôn mặt của mình. Mắt cậu cay xè.

2. Bèo nhèo

Yume đang bèo nhèo. Bèo nhèo là cái gì cơ? Bản thân Yume không hiểu lắm, nhưng dù sao đi nữa thì cô vẫn đang thấy mình bèo nhèo, nên chỉ biết nói vậy mà thôi.

Vì đang bèo nhèo, đến cả việc ngủ dậy với Yume cũng phiền hết sức. Thế nên, Yume cứ nằm thông thượt ở tầng dưới chiếc giường hai tầng trong phòng thuộc khu trọ dành cho lính tình nguyện.

Thi thoảng Yume có lật người. Nhưng cô đang bèo nhèo mà, nên chuyện thay đổi tư thế nằm cũng cực khổ muốn chết.

Thực ra, Yume đã nhịn tè tương đối lâu rồi.

Cô nên đi vệ sinh. Đúng hơn là không đi không được. Chuyện đó chẳng sai, nhưng tại cái cảm giác bèo nhèo này nên cô không hề muốn nhắc mông lên gì cả.

“Yume,” Shihoru cất tiếng gọi.

Yume muốn đáp lời. Nhưng cô đang bèo nhèo, nên cất tiếng thôi cũng mắc mệt.

Kết cục, Yume chỉ nói nhõn một tiếng: “... Ừm?”

“... Cậu không đói bụng à?”

“Ừm...”

Thế nào nhỉ, Yume nghĩ ngợi. Yume đoán không phải mình hoàn toàn không đói chút nào. Giờ mà ăn gì đó chắc cô sẽ ăn cả đồng cho coi. Dầu vậy, cũng không hẳn là cô muốn ăn đến mức ấy. Cảm giác kiểu như, ừ thôi, không ăn cũng có sao đâu.

“... Ừm.”

“Tớ nghĩ... không ăn thì... không tốt cho sức khoẻ đâu...”

“Ừm...”

“Yume?”

,

“Ừm?”

“Bạn có nghe không đấy...?”

“Ừm...”

Thế này không được, Yume nghĩ trong lúc cảm thấy bèo nhèo. *Mình phải trả lời cho tử tế chứ*. Dù hiểu rõ điều đó, cô vẫn không làm sao đối đáp được cho ra hồn.

Không phải Yume đang giỡn. Cơ thể cô chẳng có chút sức lực nào. Không phải chỉ thể xác. Tinh thần cô cũng cứ bèo nhèo bèo nhèo sao ấy.

“... Vừa phải thôi chứ.” Shihoru lẩm bẩm bằng một giọng rất nhỏ. Vì giọng ấy thực sự rất nhỏ, nên Yume không rõ có phải Shihoru nói để cho cô nghe thấy hay không.

Nhưng rõ ràng Shihoru đang bực bội. Cách nói của cô thể hiện sự giận dữ. Lần đầu tiên Shihoru để lộ những ngôn từ như thế. Tối thiểu là Yume chưa từng nghe thấy cho đến tận lúc này.

Yume xoay người, nhìn sang Shihoru đang ngồi trên chiếc giường kế bên. Shihoru cúi mặt, hay nói đúng hơn là gục đầu ủ rũ.

“... Xin lỗi nha.”

Nghe Yume xin lỗi, Shihoru lắc đầu quây quây.

“... Chính tớ mới phải... xin lỗi.”

“Shihoru việc gì phải xin lỗi.”

“Tại...”

“Shihoru có làm gì sai đâu.”

“Không phải... thế.”

“Không sai mà.”

“Tớ không... nghĩ vậy được.”

“Thế à?”

“... Từ giờ... tại mình, phải làm thế nào nhỉ...?”

“Ừm...”

Yume tính đến chuyện suy nghĩ thử xem. Nhưng đầu cô không chịu hoạt động. Bộ xử lý trong não bộ của cô đã dừng phát lại.

Dù vậy, Yume vẫn sẽ nghĩ. Suy nghĩ bằng sự nỗ lực vượt bậc, nếu phải đem so với Yume của mọi khi. Cô ráng tìm câu chữ phù hợp.

“Nè, Shihoru.”

“Ừm.”

“Yume ấy, rất kém mấy việc này. Gọi là gì nhỉ... cay đắng chẳng, khổ sở chẳng, tóm lại là Yume căm ghét những chuyện như thế. Mọi người đều vậy hả?”

“... Phải đó.”

“Nè, ví dụ thôi nhé, giả sử trời đang mưa to ời là to.”

“Ừm.”

“Khi mưa to kinh khủng và không thể đi ra ngoài, chẳng phải chúng ta sẽ phải ở trong nhà sao? Tại vì cơn mưa là thứ có xin xỏ mong nó tạnh đi thì nó cũng chẳng thêm tạnh cho mình.”

“Ừm.”

“Vậy thì biết nhờ cậy ai mới được? Do đó, với những chuyện thế này, ta thường nghĩ ‘đành chịu chứ biết làm sao’ còn gì.”

“... Đành chịu... sao?”

“Đại loại, chuyện đến nước này là đi đâu cực chẳng đã, hay nên nói là, một khi chuyện đã đến nước này thì đành chịu vậy thôi? Ý Yume là thế đấy. Dù cảm giác cứ như một trò lừa. Yume quả thực chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra thế này.”

“Chuyện đó thì... tớ cũng vậy thôi.”

“Sao Yume lại chưa từng nghĩ tới nhỉ? Rõ ràng chuyện kiểu này dù có xảy ra cũng chẳng lạ lùng gì. Chẳng phải tụi mình đều biết thế sao?”

Đâu phải lần đầu.

Mà là lần thứ hai.

Thế mà cả bọn còn chẳng buồn tưởng tượng.

Tưởng tượng đến việc mất đi đồng đội.

Tưởng tượng rằng Moguzou sẽ chết đi.

“Yume thật ngu ngốc.”

Yume nằm sấp xuống. Toàn thân cô bèo nhèo, nặng nề đến khó chịu.

“... Yume ngốc nghếch quá. Chuyện ra nông nổi này là tại Yume quá ngu ngốc phải không?”

Shihoru không nói gì cả.

Yume bỗng thấy buồn ngủ. Nhưng chắc hẳn cô chẳng thể ngủ được. Yume định nằm ngửa ra. Vậy mà cơ thể cô còn bèo nhèo hơn cả ban nãy, thật nặng nề. Yume không muốn cử động. Có lẽ cơ thể này sẽ không thể cự quậy nổi thêm một thời gian nữa.

3. Không giới hạn

“*M*ày bác già! Cho xin thêm bát solzo nữa...!” Ranta giơ ngón trỏ tay trái lên và la lớn, làm mì và nước văng tứ tung ra khỏi miệng.

Ở địa điểm tập trung quán ăn vỉa hè cạnh phường nghề thủ công khu Nam, có một quầy phục vụ món mì solzo, thứ được cho là dù đi khắp Alterna cũng chỉ có thể thưởng thức duy nhất tại nơi này. Solzo là món ăn với những sợi mì vàng óng làm bằng cách cán bột mì rồi thái sợi nhỏ, chan nước súp đậm đà có thịt ninh nhừ. Nếu có ai hỏi, “Món mì này ngon lắm hả?” thì khó mà quả quyết trả lời rằng, “Đúng thế.” Có lẽ sẽ chia thành nhóm thích và nhóm ghét tùy theo khẩu vị mỗi người. Đặc biệt là với miếng đầu tiên. Thế nhưng, càng ăn sẽ càng cảm nhận được cái ngon của nó. Cứ sau một khoảng thời gian, Ranta lại muốn đi ăn. Trong lúc ăn hết lần này tới lần khác, cậu hoàn toàn bị món ăn ấy hút hồn. *Mười ngày một lần, không, năm ngày một lần, không không, mình muốn cứ ba ngày là được ăn một bữa solzo.*

Đang có rất nhiều những chiếc bát tô to bự được xếp chồng lên nhau ở trước mặt Ranta.

Số lượng là bảy.

Ranta sắp sửa đánh chén sạch bong bát mì thứ tám. Bát mì thứ chín mà cậu vừa gọi cũng sẽ sớm được bưng ra.

Solzo vừa nấu xong rất nóng. Nói là nóng phát điên cũng chẳng quá lời. Nhưng Ranta chẳng muốn phí phạm thời gian để thổi phù phù cho nó nguội mà tọng tất cả vào miệng.

Mồm cậu bỏng rộp cả lên. Thực lòng Ranta chẳng còn biết mùi vị món ăn ra sao. Bụng cậu cũng chật ních, phình lên hết như bụng bà bầu. Ăn uống thế này chẳng khác gì tra tấn, nhưng Ranta vẫn không dừng lại. Bát thứ tám còn nốt miếng này là xong.

“... Phùùù...! Quá đã!”

Đúng lúc ấy, bát solzo thứ chín được mang tới. Lượng lớn hơi nước bốc lên khiến cậu chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì. Mùi hương vốn dĩ sẽ không ngừng kích thích cảm giác thèm ăn, là tổng hoà của xương gà, thịt lợn mỡ, hành tây, cà rốt, nhưng với Ranta bây giờ, nó chỉ khiến cậu lên cơn ợ nóng.

“Anh bạn trẻ, cậu ổn không...?”

Bác chủ quán ngó vào mặt Ranta và hỏi. Ranta gật đầu, quệt tay lên mặt. Gương mặt cậu nhóp nhép bởi không m ồ hôi thì nước mũi, hết nước mũi lại đến m ồ hôi. Ranta nghĩ, *chắc mặt mình trông thảm lắm. Nhưng ai mà thèm để tâm đến chuyện đó chứ hả?*

“... R ấ...!”

Ranta bắt tay vào “tân” bát mì thứ chín. Mỗi lần húp mì là cơn buồn nôn trỗi dậy. Cảm thấy mọi thứ sắp sửa trào ngược ra, Ranta vội vàng đưa tay bịt miệng... *Mình sẽ không nôn.*

Tuyệt đối sẽ không nôn.

Còn lâu đây mới nôn nhé!

Mình sẽ ăn. Ăn, ăn, ăn thật lực. Ăn hết thì thôi!

“Một lúc nào đấy, bọn mình mở tiệm đi.”

Khuôn mặt người đồng đội... không, chiến hữu thân thiết bỗng hiện lên trong tâm trí Ranta.

Hình ảnh cậu ấy lúc đó...

Thật sự... thật sự... ông đã để lộ vẻ mặt rất tuyệt đấy, đến mức làm tôi nghĩ là mình chưa từng thấy ông như thế bao giờ.

“Nhưng tớ muốn mở tiệm ramen chứ không phải solzo. Tớ sẽ để dành tiền, nghiên cứu tìm tòi, khi nào tạo ra được món ramen có mùi vị chuẩn đến mức phải thốt lên: ‘Chính nó!’ thì bọn mình sẽ mở tiệm nhé.”

“Ừ...”

Lời hứa này chẳng thể chạm đến chiến hữu của cậu nữa rồi.

Tất cả những gì mình có thể làm là ăn. Trước mắt lúc này cứ phải ăn đã. Mình sẽ ăn ngẫu nhiên món solzo mà cậu ấy thích. Mình sẽ ăn hết khả năng có thể. Không ăn được nữa cũng phải ăn. Dù no căng bụng, dù chẳng thiết ăn, thì hãy cứ tập trung vào mà xực tiếp. Ăn đi! Ăn đi nào, ăn mau!

[illegible]

“Hừ...” Ranta cười ra đằng mũi. Cậu cảm thấy có dị vật. *Cái gì đó bị mắc ở lỗ mũi mình sao?* Khi cậu thử thọc ngón tay vào mũi và kéo nó, hoá ra đấy là một sợi mì solzo. Tuy đã nghĩ đến việc vứt đi, nhưng nếu là người chiến hữu của cậu thì sẽ chẳng bao giờ làm thế. Ranta thả vào miệng mẩu mì vừa được khai quật khỏi mũi của chính mình.

“Này, mấy người nhìn cho kĩ đây. Mười bát ấy à? Đây còn chẳng thèm coi nó là trở ngại luôn! Cỡ này ấy mà, dễ như bốn.”

... Tăn thôi!

Ranta xốc lại tinh thần và giải quyết nhanh gọn bát mì thứ chín. Bát thứ mười đã được mang ra. Cậu có thấy hoa mắt, nhưng cỡ này thì bỏ bèn gì.

“Nàoooooooooo...!”

Ranta đứng dậy, kê miệng vào thành bát và liên tiếp trút mì cùng nước dùng nóng rẫy vào dạ dày. Đám đông tò mò xung quanh hào hứng hẳn lên. Được khích lệ, hay có thể nói là tiếp thêm sức mạnh bởi những tiếng hò reo thích thú, Ranta ăn hết sạch bát mì thứ mười chỉ trong vòng mấy chục giây. Không chỉ mì và cái, cậu còn húp cạn đến giọt nước súp cuối cùng.

“Thấy sao hả...! Bác già, tiếp đi...!”

“Xong ngay!”

“Uầy uầy uầy!” “Cậu ta làm được kìa!” “Tên đó giỏi đấy!” “Kinh vậy!” “Tiếp đề!” “Cứ ăn hết khả năng đi!” “Xơi tiếp đi!” “Làm đi!”

“Đương nhiên rồi!” Ranta dựng ngón tay giữa lên. “Ta tên là Ranta! Mấy người mau hô to tên ta đây đi...!”

“Ranta!” “Ranta!” “Khá lắm, Ranta!” “Ranta!” “Ranta...!”

“Bác già, nhanh lên nào!”

“Đây đây! Một bát, sẵn sàng phục vụ!”

“Ha ha ha...! Bát thứ mười một nhé...!”

Ranta vừa cười vừa bắt đầu xử bát mì thứ mười một. Trong một thoáng, cậu tự hỏi tại sao mình lại làm chuyện này, nhưng mà quan tâm làm gì chứ. *Ăn! Mình cứ ăn thôi!*

Nhìn tôi đi, chiến hữu!

Mặc dù tôi chỉ có thể làm được những việc thế này.

“Ư ự...”

Ranta đột nhiên bị nghẹn. Sợi mì bắn ra từ lỗ mũi cậu khiến đám đông phá lên cười như điên. Ranta suýt chút nữa thì nổi khùng, nhưng thay vào đó, cậu lại cười nhăn nhở.

Không biết mình có thể ăn đến mức nào? Mình cứ ăn cho đến giới hạn, cho đến khi gục ngã thì thôi.

Bởi vì bọn này sẽ mở cửa hàng vào một ngày nào đó. Mình sẽ biến nó thành một tiệm ramen, chứ không phải solzo, như mong muốn của bạn hiền. Tên tiệm cũng đã quyết định rồi.

*Ramen Shop - Ranta & Moguzou, hay còn gọi là **Moguzou & Ranta**.*

4. Điều kiện tồi tệ nhất

... Không phải đến lúc cô nên dừng lại rồi sao?

Cô cảm giác như ai đó đã nói với mình như thế. Ai cơ? Có lẽ là gã đàn ông ngồi bên cạnh. Cô không biết gã là ai. Khuôn mặt gã như thế nào nhỉ? Cô liếc xéo một cái. Mọi thứ quá đổi nhạt nhòa. Gã đàn ông này là thế nào vậy? Tại sao gã ta lại ngồi cạnh cô? Chẳng hiểu gì cả.

“... Anh, là ai?”

“Hả? Ai là thế nào...?”

“Sao anh lại ở đây...?”

“Ấy không, sao trăng gì chứ. Chúng ta cùng đến quán này mà.”

“Với ai cơ...?”

“Với cô đó, Merry.”

“Tại sao?”

“... Tôi đã bảo mà, cô quá chén rồi đó.”

“Ai cơ?”

“Cô chứ còn ai?”

“Vậy sao...?”

Merry thở dài, nâng chiếc cốc lên. Cô định tu một hơi, nhưng cái cốc đã trống rỗng... *Quán ư? Đây là một cái quán à? Quán gì mới được? Cô đảo mắt nhìn quanh. À, có vẻ là dạng quán nơi người ta uống rượu. Chỉ có chỗ ngồi ở quầy, chật hẹp đến thảm hại...* Một quán rượu lạ lẫm mà cô chưa từng thấy trước đây.

Khi Merry chìa chiếc cốc ra trước mặt người trông có vẻ là chủ quán đứng ở bên kia quầy và định gọi thêm một cốc, gã đàn ông bên cạnh liền tóm lấy cổ tay cô.

“Đã bảo là thôi đi mà.”

“... Mặc kệ tôi.”

“Mặc làm sao được. Cô có biết mình đã uống bao nhiêu rồi không?”

“Không biết. Thì sao...?”

“Thì sao cái đầu cô.”

Gã ta tỏ vẻ ngán ngẫm. Tại sao Merry lại phải nhìn bản mặt ra cái đi đầu phiền phức của một gã đàn ông không quen biết như thế này chứ? Bực cả mình.

“... Được thôi.”

Merry đứng lên khỏi ghế. Cô loạng choạng. Gã đàn ông bên cạnh đỡ lấy Merry, nhưng cô hất tay gã ra ngay lập tức.

“Đừng chạm vào tôi!”

“Cô suýt ngã đấy.”

“Cũng được chứ sao...? Ngã... thì có gì xấu hả...?”

“Vậy không tốt đâu.”

“Đừng có áp đặt.”

“Áp đặt cái gì?”

“Suy nghĩ của anh... Tôi chẳng muốn biết anh suy nghĩ thế nào...”

Mình đang định nói gì vậy nhỉ? Mình đang nói cái gì? Sao chẳng được. Thực sự là thế nào cũng được, chẳng quan tâm. Merry rời khỏi quán rượu.

Khi tỉnh ra, cô đang ở đâu đó. Tối thui. Trên một con đường.

“... Ủa?”

Cây tích trượng không ở đây. Mình bỏ quên nó rồi à? Ở đâu ta? Chẳng còn chút khái niệm nào.

“Này, có sao không thế?”

Ai vậy? Gã đàn ông lúc nãy à? Sao lại là gã? Tại sao gã bám theo mình?

“Anh muốn gì...?”

Nghe Merry hỏi, gã đàn ông lên giọng “Hả!?” đầy cục súc.

“Đây là cách chào hỏi người đã khao cô ở hai quán rượu đấy à?”

“Khao...? Anh nói chuyện gì vậy?”

“Chuyện ti tiền rượu chứ còn gì. Cô có trả ti tiền đâu. Tôi phải thanh toán giúp cô hết đấy, Merry.”

“Tại sao anh biết tên tôi...?”

“Đương nhiên là vì tôi nghe cô nói.”

“Tôi sao...? Vậy tôi sẽ trả...”

Dù không hiểu lắm, nhưng Merry chẳng muốn bị gã kia càu nhàu bên tai. Cô định móc ti ền ra. Gã ta chắc sẽ hài lòng nếu cô đưa cho gã tất cả số ti ền mình có. Nhưng tay cô run lẩy bẩy. Không chỉ tay mà chân cũng vậy. Merry chẳng thể đứng vững nổi.

Khi sắp sửa khuyu xuống, cô bị gã kia ôm ch ằm lấy.

“Ý tôi không phải thế, Merry. Đâu phải tôi bảo cô trả ti ền cho tôi.”

“... Buông ra.”

“Còn lâu.”

“Đã bảo là...” Merry cố thoát khỏi vòng tay của gã đàn ông. Nhưng cô không đẩy gã ra được. Gã dùng cả hai cánh tay siết chặt thân thể Merry và dí mặt lại g ần. Merry tì tay vào cằm gã và đẩy lên thật mạnh, “buông ra...!”

“Câm miệng, con đàn bà đê tiện! Đã tới nước này đời nào tao buông mày ra hả! Tao biết thừa mày cũng có ý đó mà!”

“Ý đó là cái gì hả...!?”

“Mày đang chán đời nên muốn chơi bời với tao chứ gì!? Cỡ đó thì tao biết tởng!”

“Chơi bời...?”

Gã này đang nói nhảm cái gì vậy? Toàn những điều chẳng có ý nghĩa gì. Chơi bời? Mình không có tâm trạng ấy. Cái tên này có biết đã xảy ra chuyện gì không?

L ồng ngực Merry bất chợt trở nên lạnh ngắt.

“... Tôi đã nói gì với anh?”

“Hả!? ‘Gì’ là sao, tên này, sau đó là... ừ thì, tuy chưa đủ để làm một câu chuyện h ắn hoi nhưng...”

“May quá.”

Merry thấy nhẹ nhõm từ tận đáy lòng. Sẽ thật tệ nếu cô bực bực gì đó với cái loại đàn ông này. Kể cả cô có say rượu đi chăng nữa... Đúng thế. Merry đang say. Lại còn chẳng phải mức bình thường, mà là say kha khá, say tương đối, xin qu ắc c ần câu.

Thật nguy hiểm.

Với tình trạng này, trong hoàn cảnh này. Không nghi ngờ gì nữa, mình gặp nguy rồi. Phải chạy trốn thôi.

“Hự...!”

Merry dùng hết sức húc đầu vào gã đàn ông. Gã kêu lên và tỏ ra nao núng nhưng vẫn không hề có ý định thả Merry.

“Mày dám! Con nhãi, tao không nường tay với mày nữa đâu...!”

“Á...!”

Merry bị nhấc bổng lên, chân không chạm đất. Cô vùng vẫy điên cuồng. Nhưng gã đàn ông không hề rời lỏng vòng tay. Gã định làm gì chứ? Hình như gã muốn mang Merry đi đâu đó. Trời tối khiến cô nhìn không rõ, nhưng cô đoán gã đang định bước vào một con hẻm nhỏ. Khi cô chuẩn bị hét thật to, miệng cô liền bị bịt chặt bởi bàn tay của gã. Merry lập tức cắn vào tay gã. Tên đàn ông gào gừ trong đau đớn và quăng Merry xuống. Lưng cô đập lên nền đất và phía sau đầu va vào đâu đó.

“...Đau... đau...”

Mọi thứ quay cuồng trước mắt Merry. Phải chạy trốn thôi. Khi Merry định bò về phía trước, gã đàn ông tóm lấy tay cô, kéo lê Merry vào con hẻm rồi dùng sức lật ngửa cô ra. Cô bị gã đè xuống đất, miệng lại bị bịt chặt.

Mình sẽ bị làm nhục sao?

Ở một nơi như thế này? Bởi một kẻ như thế này?

Không đời nào. Đừng có giỡn mặt nhau. Merry thúc đầu gối vào giữa hai chân gã.

“Nhận lấy này...!”

“Oái... Chết, chết tiệt! Con khốn này...!”

Merry bị gã đánh. Vào mặt, bằng nắm đấm. Cô ngất đi trong giây lát.

Khi lấy lại ý thức, Merry thấy bộ đồ tu sĩ của mình sắp sửa bị lột ra.

Merry nghĩ, có lẽ mình tiêu rồi.

Đây có lẽ là sự trừng phạt.

Bởi vì, mình đã để cho cậu ấy chết.

Mình lại để đông đội chết.

Dù cho mình là tu sĩ.

Đáng lẽ mình phải bảo vệ tính mạng các đồng đội.

Vậy mà cô không làm được.

Merry thậm chí còn chẳng làm hết khả năng. Cô đã phạm sai lầm.

Một sai lầm rõ ràng là chí mạng.

Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng].

Có thể nói đây là chiêu thức cơ bản của cơ bản đối với bất cứ tu sĩ nào đang chuyển từ sơ cấp lên trung cấp, loại ma pháp ánh sáng giúp nâng cao năng lực thể chất, sức chống chịu và khả năng hồi phục tự nhiên. Đặc biệt, trong chiến đấu, không được phép để Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] hết hiệu lực. Một khác biệt nhỏ sẽ quyết định chuyện sinh tử của con người. Trên chiến trường, những biến số đó có thể xảy đến nhiều không đếm xuể. Do vậy, khi đã quá ba mươi phút duy trì hiệu lực, phải lập tức thi triển lại Protection. Đã là tu sĩ thì nhất định phải khắc cốt ghi tâm điều đó. Riêng chuyện ấy dù thế nào cũng không được phép quên. Thế mà...

“Mày nên bỏ cuộc thôi...!”

Gã đàn ông cất giọng cười đê tiện và kéo giạt bộ trang phục tu sĩ. Tiếng những đường chỉ khâu bục ra liên tiếp vang lên.

“Đây mà là lần đầu của mày thì tao đi đầu xuống đất! Cô em nên hưởng thụ thì sẽ tốt cho bản thân hơn...!”

“Không đâu, làm sao mà hưởng thụ nổi.” Một giọng nam khác đột ngột vang lên khiến gã đàn ông thối tha phải ngoái lại.

“Hử...?”

“Rất tiếc nhưng tôi sẽ không nhẹ tay đâu đấy?”

“Cái gì?”

“Hây!”

Tên xấu xa ngã gục. Tuy Merry bị gã đè lên nhưng chàng trai kia đã nhanh tay kéo tên thối tha đó ra khỏi người cô.

“...O?”

Chuyện gì vậy, tại sao, thế là thế nào?

Dường như cô vừa được cứu, nhưng tại sao? Là ai cứu?

“Cô vẫn ổn chứ? Có dậy được không?”

Thấy Merry được hỏi thế nhưng vẫn chỉ yên lặng, chàng trai đã cứu cô khỏi gã đàn ông bất lương buông tiếng thở dài và gãi đầu.

“Nói sao nhỉ... Tôi không phải kẻ đáng ngờ đâu. Trang phục này kia của cô vẫn ổn cả chứ?”

Một giọng điệu tương đối cộc cằn. Nhưng anh ta đã cứu cô khỏi cơn nguy khốn. Chuyện đó chẳng thể sai. *Sẽ thế nào nếu anh chàng này không xuất hiện nhỉ? Ừ thì, hẳn là mình đã bị gã kia xoir tái rồi.*

Merry ngẩng dậy, chỉnh lại trang phục đang xộc xệch. Ống tay áo của bộ phục trang tu sĩ bị xé rách toạc. Chắc người cô cũng dính bẩn kha khá, nhưng ngoài những chuyện đó ra thì dường như không có vấn đề gì.

“... Xin lỗi. Cảm ơn anh.”

“Ừ. À. Cô không sao là tốt rồi.”

Trong hẻm tối đen nên Merry gần như không trông thấy mặt chàng trai. *Nhưng, có gì đó... có lẽ là giọng nói, mình nhớ đã từng nghe thấy giọng này rồi.* Cả dáng người nữa. Anh chàng sở hữu chiều cao khá đáng nể. Merry có biết chàng trai này không?

“Ừm...” Anh chàng lùi lại nửa bước. “Tôi sẽ giữ kín. Không nói chuyện này với bất kì ai cả. Như thế hẳn là sẽ tốt hơn, đúng không?”

Anh chàng này có lẽ biết Merry. Cách nói chuyện cho thấy đi đâu đó.

“... Anh là...?”

“Tôi hả? À, tôi là Kuzaku. Mà xưng tên thì cũng không ích gì đâu nhỉ...”

Đúng là cái tên Kuzaku chẳng gọi lên đi đâu gì cả. Khi Merry đứng dậy, Kuzaku lại lùi thêm về phía sau. Có vẻ chàng trai muốn giữ một khoảng cách nhất định với Merry. Phải chăng anh chàng này đang ngầm thể hiện rằng mình không có ý định gì?

Merry nhìn xuống gã đàn ông đê tiện. Gã đã bị Kuzaku đấm hay đạp gì đó, mạnh đến nỗi lăn ra chết giắc. Giờ Merry sút cho hắn một hai phát nữa cũng được thôi, nhưng cô từ bỏ ý định ấy.

Merry bước ra khỏi con hẻm. Kuzaku ở cách cô một quãng. Nhờ ánh trăng, Merry thấy rõ khuôn mặt chàng trai hơn lúc trước. Cuối cùng cô đã hiểu ra.

“... Cùng trong Đội Ryokuran, ở Dead Head...”

“A! Lẽ nào cô còn nhớ?”

“Nhưng...”

“Tôi đã suýt chết.” Kuzaku cúi mặt xuống. “... Nhưng không chết. Ai đó đã chữa trị cho tôi. Khi tỉnh lại thì chỉ còn một mình tôi, kiểu vậy.”

“... Vậy à?”

“À...” Kuzaku ngập ngừng.

“Sao?”

“Xin lỗi. Giá mà tôi có thể giúp cô sớm hơn. Thực ra, tôi đã chứng kiến lúc hai người rời đi. Ở quán rượu ấy. Tôi thấy hơi bận tâm nên đã đuổi theo. Sau đó thì cô biết đấy.”

“... Tôi trông nát lấm đúng không?”

“Không, không hẳn thế. Tôi cũng đã uống rượu mà.”

“Kuzaku.” Merry cúi đầu. “... Cho phép tôi, một lần nữa... Xin lỗi, và cũng cảm ơn cậu.”

Kuzaku im lặng một lát.

Cuối cùng, cậu ta chỉ đáp một câu ngắn gọn. “... Vâng.”

“Tạm biệt.”

Merry ngẩng mặt lên và bước nhanh qua Kuzaku. Đương nhiên cơn say vẫn chưa nguôi. Cô thấy buồn nôn. Không rõ cô đã uống bao nhiêu rồi. Dường như cô chẳng nhớ được gì cả. Cô đã quá chén. Lần đầu tiên từ khi cha sinh mẹ đẻ, cô có được trải nghiệm uống rượu đến mức rơi vào trạng thái không còn biết trời trăng gì nữa.

Giá như tên kia kịp làm đủ trò trong lúc mình còn chưa nhận thức được gì nhỉ?

Nếu chuyện xảy ra như thế, mình có lẽ đã thấy thoải mái một chút rồi. Biết đâu chính vì muốn điều đó, nên mình mới uống rượu như nước lã. Và lại cũng bởi thế mà mình đã không đuổi gã dê tiện kia đi, dẫu cho hắn cứ lảng vảng bên cạnh mình.

Kuzaku đã phá đám. Cậu ta đã làm chuyện dư thừa. Nhưng nếu mình thực sự bị tên thôi tha kia giở trò... Chỉ nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh. Thật kinh tởm. Vốn dĩ mình không thích bị người khác chạm vào. Nhưng hắn đã chạm rất nhiều, đã sờ mó thỏa thuê. Tệ hại. Tất cả mọi thứ đều tệ hại vô cùng.

“Ừa...”

Cảm giác buồn nôn khó chịu ập tới làm Merry dừng bước. Cô muốn nôn. Nhưng cô chưa từng biết nôn là gì. Cô không nôn được. Merry ngửa thụp xuống. *Tức ngực quá. Mình muốn chết. Muốn chết quách cho xong. Dẫu rằng thực tế có người đã chết rồi. Một tu sĩ vô dụng để đông đội của mình phải chết không chỉ một, mà những hai lần, giờ lại dám có suy nghĩ muốn chết, muốn chết quách đi.*

“... Kẻ tồi tệ nhất... là mình.”

5. Mớ hỗn độn này

*Đ*ù ~~hiện~~ nhiên lúc này đang là giữa đêm, nhưng cụ thể thì mấy giờ rồi nhỉ? Mình hoàn toàn không dám chắc.

Chỉ biết là bọn mình đã ở đây khá lâu rồi.

Đây là đường Hanazono^[1] thuộc khu phía Bắc Alterna. Tại sao lại gọi con đường này bằng cái tên Hanazono nhỉ? Haruhiro cũng không rành, nhưng võ đoán rằng ngày xưa ở đây từng có một vườn hoa hay cái gì đó tương tự.

Hai bên con đường Hanazono kéo dài ra từ khu chợ lẫn đường nhánh của nó là những căn nhà trọ được xây kề nhau, xếp thành một dãy. Khu vực lân cận cửa ngõ đi vào con đường này cũng có một vài căn trọ tạm dành cho khách vãng lai. Càng xa khu chợ, số lượng các toà nhà lớn càng tăng lên. Đi qua một dãy các nhà khách trông có vẻ cực kì cao cấp và đầy hãnh diện với vẻ tráng lệ của mình là sẽ đến những nhà nghỉ trung bình, các khu trọ tạm tạm, và cuối cùng là nơi tập trung những căn nhà trọ cũ kĩ tũn tàn còn gọi là vùng ngoại ô.

Bọn Haruhiro đang ở trước một nhà trọ thuộc mức trung bình, nằm ngay tại vị trí từ đường Hanazono rẽ vào đường nhánh.

Ban đầu thì đứng, nhưng giờ đã ng ã xuống và dựa lưng vào tường ngoài của nhà trọ... Kẻ làm thế chỉ có Haruhiro.

Người đi cùng cậu vẫn đứng nguyên một chỗ.

Cả hai đều im lặng. Lần cuối họ mở miệng ra nói chuyện với nhau là khi nào nhỉ? Hình như đã lâu lắm rồi. Cậu cũng chẳng nhớ khi đó mình đã nói gì. Cả Haruhiro lẫn *người đi cùng* đều không phải tí tởm mình liền thoáng gọi chuyện. Nên gọi họ là mẫu người kín đáo, hoặc bị động.

Haruhiro cong lưng, ôm lấy một bên đầu gối và nghĩ, *có lẽ, chính vì thế mà bọn mình chẳng mấy hợp nhau*. Khi cả Haruhiro và đối phương đều không có động thái nào thì sẽ chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì. Cuộc trò chuyện cũng không thể bắt đầu.

*Khó xử ghê. Miễn đằng ấy chịu “khai nòng” câu chuyện, chuyện gì cũng được tuốt, thì đằng này sẽ cố gắng đáp lại mà. Mà mình nghĩ là **người đi cùng** chắc cũng đang nghĩ như thế rồi. Đại loại là: “Sao cậu im lặng suốt thế hả? Nói gì đi chứ!”*

Được. Hiểu rồi. Mình làm. Để mình làm cho. Làm thì làm chứ sợ gì.

“Này... ờ ừm... Shihoru?”

“...O? Sao...?”

“Cậu mệt không?”

“... Tớ vẫn ổn.”

“Vậ à?”

“Ừm.”

Hết chuyện.

Cuộc hội thoại mà cậu phải vắt kiệt toàn bộ khí lực của mình để khơi mào đã kết thúc trong nháy mắt.

Cái quỷ gì thế này? Không phải vậy chứ. Nỗ lực thêm chút nữa xem nào. Đây là giao tiếp, giao tiếp đấy. Quan trọng đúng không? Hẳn là thế rồi.

Đại khái là tại sao cậu với Shihoru lại ở cùng nhau chứ? Mà không, lí do, hay nói đúng hơn là bối cảnh, dẫn tới sự tình này rất rõ ràng. Họ cần liên lạc với Merry để làm thủ tục và chia phần này nọ. Chuyện không ai tin nổi là Ranta bị bội thực đến nỗi buộc phải “án binh bất động”. Yume cũng chẳng rõ bị sao, cứ kêu mình “bèo nhèo lắm” nên loại nốt. Do vậy, Haruhiro rời khỏi khu nhà trọ cùng với Shihoru - người không có vấn đề gì về sức khỏe và cũng biết nơi ở của Merry. Bởi Haruhiro nhớ rõ là Merry thuê phòng ở khu trọ dành riêng cho nữ nên cậu đương nhiên không thể một mình ghé thăm. Xét về điểm này thì việc Shihoru đi cùng đã cứu cho cậu một bàn thua trông thấy. Và cùng lắm cũng chỉ có điểm ấy mà thôi.

Chẳng phải cậu ghét Shihoru. Nhưng với những việc phải hành động hai người thì cô là một đối tác khó nhằn.

Haruhiro cho rằng đây là vấn đề về sự phối hợp. Haruhiro và Shihoru không ăn ý. Chuyện là vậy. Nói cách khác, họ không hợp nhau.

Liệu Shihoru có cảm nhận giống Haruhiro không? Về phần Haruhiro, tuy không phải cậu nghĩ rằng: “Bọn mình không hợp nhau, vì thế, chẳng

còn cách nào cả, cứ như bây giờ là được rồi,” nhưng tính ra, bản thân Shihoru có lẽ cũng nên mạnh dạn hơn một chút. Hai đứa đã tới khu trọ này, nhưng Merry không ở nhà, sau đó đến Quán rượu Sherry và vẫn không thấy tăm hơi cô ấy đâu cả, cuối cùng quay lại đây... rồi cho đến lúc này, Shihoru vẫn hẫng như chẳng nói một lời. Khi Haruhiro hỏi gì đó, cô sẽ trả lời một, hai câu. Tất cả chỉ có thế. *Thái độ đó là sao chứ?*

“Hầy...”

Cậu vô tình buông một tiếng thở dài.

Cảm giác tệ nhỉ? Chỉ là khi xét kết quả, nó có lẽ lại trở thành một cái cớ không thôi.

Shihoru lên tiếng bằng giọng lí nhí. “... Tớ...”

Haruhiro ngược nhìn lên Shihoru. Cô đang ôm lấy vai mình và run lên nhè nhẹ.

“... Tớ... ầy mà, nếu... nói chuyện này... chắc sẽ bị mọi người nghĩ là đồ độc ác... nhưng tớ thấy khá bình thường...”

“Bình thường... là sao?”

“Tớ... khác với mọi người. Tớ không... sốc nặng tới mức như các cậu...”

“Thế... ư?”

“Ác lắm đúng không? Kể cả chính tớ cũng nghĩ thế... Nếu buộc phải chọn một cách nói thì... hơn cả việc Moguzou hi sinh... tớ phì cười bởi cú sốc khi bản thân... lại không đau buồn nhiều lắm, dù cho Moguzou đã chết rồi. Tớ nghĩ rằng mình... mình là một kẻ đáng ghét...”

“Chuyện đó...”

... không đúng. Mình có dám phủ nhận thẳng thừng như thế không nhỉ? Moguzou đã chết mà lại không bị sốc sao? Làm gì có chuyện ngớ ngẩn đó. Bởi vì, cậu ấy là đồng đội kia mà. Cả bọn đã cùng chia ngọt sẻ bùi, theo đúng nghĩa của từ ấy. Moguzou là một đồng đội quan trọng, rất rất quan trọng, là trụ cột hành động của tổ đội. Tại sao chuyện đó lại không phải là một cú sốc cơ... ?

Thế nhưng, bản thân Shihoru có vẻ cũng đang rối bời. Việc nếm trải cảm giác mất mát và nỗi buồn đau dữ dội đủ sức xé toang lồng ngực, đủ sức làm tê liệt khối óc, đáng ra là một lẽ đương nhiên, nhưng vì bản thân

không như thế, cô ấy cảm thấy mình thật dị thường. Đường như cô ấy đang đau đớn vô cùng, không thể tha thứ cho bản thân... À, ra là vậy sao?

Manato.

Việc này không hơn gì suy đoán của Haruhiro, nhưng rất có thể căn nguyên cho mọi thứ xuất phát từ chuyện của Manato.

Shihoru có lẽ đã đem lòng yêu Manato. Và Manato mà cô ấy yêu tha thiết thì đã chết rồi. Shihoru chắc chắn là người đau đớn hơn ai hết. Dĩ nhiên, khi Moguzou qua đời, cô ấy cũng sẽ đau lòng, nhưng mức độ *không thể sánh bằng khi đó được*.

Người ta rồi sẽ quen với khổ đau, tự khắc phải quen, dù cho lòng không muốn.

Vì chúng ta sẽ chẳng thể sống tiếp nếu không làm thế.

Vì chừng nào ta còn sống, những chuyện như vậy vẫn sẽ xảy ra. Vì đó là một vòng tuần hoàn, nơi những thứ này lặp đi lặp lại.

Nếu mỗi lần gặp đau khổ, ta lại bị đánh gục và không gượng dậy được, thì nhất định sẽ không thể nào sống tiếp.

Thật ra... Thật ra, Haruhiro không còn choáng váng quên cả bản thân như thời điểm ngay sau khi mất Moguzou nữa. Tuy vẫn chưa thể gọi là ổn thỏa, nhưng cậu đang cố gắng hướng tới tương lai. Cậu mong rằng mọi người cũng sẽ nhìn về phía trước. Nếu bọn cậu không làm vậy, Moguzou cũng chẳng thể yên lòng. Cậu thậm chí còn định biến người đồng đội đã khuất thành động lực sống tiếp như vậy đấy.

Haruhiro đang cố gắng sống sót. Cậu muốn sống một cách gian lận, ranh ma và ương ngạnh.

Shihoru hẳn cũng vậy thôi. Cái chết của Manato làm Shihoru trở nên mạnh mẽ. Cô ấy đang mạnh mẽ hơn và cố gắng sống cuộc đời của mình.

“Shihoru không ác đâu. Cậu cũng không phải kẻ đáng ghét. May mà có Shihoru đi cùng. May mà có Shihoru ở bên. Tớ thật sự nghĩ vậy đấy.”

Shihoru định nói gì đó nhưng lại ngậm chặt miệng và quay mặt đi chỗ khác. Bờ vai của cô vẫn hơi run rẩy. Có lẽ cô đang kìm nén những giọt nước mắt. Lát sau, Shihoru khịt mũi một cái và bảo.

“... Tớ cũng nghĩ là... có Haruhiro ở đây thật tốt.”

“Không, à thì... Ừ. Vẫn tốt hơn bị cậu bảo là đáng ra tớ không nên có mặt ở đây...”

Haruhiro úp hai tay lên mặt. Chẳng hiểu sao cậu lại thấy gương mặt của người. Rồi cậu còn có cảm giác tội lỗi bởi bản thân đang ngại ngùng ấy nữa. *Nói thật lòng, bất kể khi ăn cơm, uống nước, hay chìm vào giấc ngủ, mình đều muốn xin lỗi Moguzou. Cho dù xin lỗi cũng chẳng để làm gì.*

Hắn là đến một ngày nào đó, nỗi đau như cửa vào tâm can này sẽ dần phai mờ và tan biến.

Người ta rồi sẽ quen với khổ đau.

Bởi vì cậu muốn sống, cậu làm quen với nó để được sống, cho nên cậu có thể vượt qua mà sống tiếp.

“Merry muộn thật đấy. Không biết cô ấy đi đâu nữa.”

“... Rốt cuộc là tớ... chẳng biết nhiều về Merry... vậy nên... cũng khó nói.”

“Cũng đúng nhỉ? Nhưng mà, tớ còn là con trai nữa, nói đến chuyện làm thân nghe cũng hơi...”

“... Tớ nghĩ không phải cứ cùng giới tính là sẽ thân thiết được đâu...”

“Có chuyện đó hử?”

“Tại tớ... có tính cách như thế này mà. Nếu tớ vui vẻ hoạt bát như Yume, mọi chuyện có lẽ đã khác...”

“Hừ~~m. Đâu phải cứ vui vẻ hoạt bát là xong nhỉ? Còn Yume ấy hả, đúng là có cảm giác Yume có thể thân thiện với bất cứ ai. Miễn đối phương không như Ranta là được.”

“... Có lẽ Ranta là ngoại lệ.”

“Tên đó bị ngu đấy! Nghiêm túc ý. Bội thực là thế quái nào? Tớ chẳng hiểu ý hắn là gì cả.”

“... Không phải cậu ấy ăn solzo à?”

“Hả?”

“Chỉ là có thể thôi... nhưng mà... tớ nghĩ, liệu có phải Ranta muốn ăn cả phần của Moguzou nữa không nhỉ...?”

“A...”

Haruhiro vò tung mái tóc. *Vậy à? Là thế sao?* Cậu chỉ có thể nghĩ rằng, bản thân mình chẳng hiểu gì cả, và cũng không chịu quan sát gì hết. Một

cách tưởng nhớ theo phong cách Ranta chẳng? Haruhiro khẽ cười. Ngực cậu thất lại.

“Quả nhiên Shihoru không phải một người đáng ghét đâu. Cái cách cậu thấu hiểu được cảm xúc của người khác tuyệt vời lắm đấy.”

Shihoru lắc đầu. Sau đó cô ấy ngồi xuống và nói như nén từng tiếng một. “... Còn về Merry... Tớ nghĩ... cô ấy là người hơi hận... đau khổ hơn bất cứ ai. Bởi vì cô ấy là tu sĩ...”

Haruhiro gật đầu. Cậu cho rằng với chuyện ở mức độ này thì mình cũng hiểu được.

Dù gì cũng là *lần thứ hai*...

Merry đã từng một lần mất đi đồng đội, hay đúng hơn là *các* đồng đội. Điều đó dường như đã khiến cô không ngừng dần vật bản thân và chẳng còn là Merry của ngày xưa nữa.

Tới khi gia nhập vào nhóm Haruhiro, Merry cuối cùng đã có thể thảnh thơi cho mọi người thấy nụ cười của mình. Và ngay chính thời điểm đó - nói như vậy có lẽ cũng không sai - đồng đội của cô lại mất đi. Hơn nữa, Merry còn là tu sĩ, người sở hữu ma pháp ánh sáng có khả năng chữa lành vết thương, là sợi dây sinh mệnh của tổ đội. Nói cách khác, chuyện đó có nghĩa là: cô ở vị thế phải gánh trách nhiệm đối với mạng sống của những người đồng chí. Nếu Merry bám riết lấy suy nghĩ tất cả là lỗi của bản thân, hoặc mình đã phạm phải sai lầm, thì đó cũng là điều không thể tránh.

Tuy có vẻ nghe hơi tự phụ nhưng người làm Haruhiro lo lắng nhất lúc này chính là Merry.

“... Mong rằng cô ấy không nghĩ quẩn.”

Nói ra miệng xong, Haruhiro lại càng cảm thấy lo lắng một cách không cần thiết.

Vậy nên, khi nghe được tiếng bước chân, liếc mắt ra phía đó và trông thấy bóng người mặc bộ trang phục trắng, lòng cậu nhẹ nhõm vô cùng.

“Merry.”

“... Tại sao?”

Nói đến đó, Merry quay gót.

“... Ơ...? Đội đã, Merry, sao lại chạy...?”

“Ha... Haruhiro, bọn mình phải đuổi theo...!”

“À, ừ nhỉ!”

May là tốc độ chạy của Merry không nhanh lắm. Hoặc nói đúng hơn là bước chân cô ấy không vững chút nào. Thay vì gọi là chạy, tư thế đó giống của một người dù sắp ngã vẫn chật vật tiến về phía trước.

Khi Haruhiro bắt kịp Merry, tay cậu lập tức bị cô ấy hất ra, nhưng Merry không còn ý định bỏ chạy tiếp. Có lẽ cô ấy dù muốn cũng chẳng chạy nổi nữa rồi. Quay lưng về phía Haruhiro và Shihoru, Merry ngã phịch xuống như thể hoàn toàn sụp đổ.

“... Sao hả? Mấy người cần gì?”

“Việc cần thì... cũng có, nhưng... Merry, cậu uống rượu đấy à...?”

“Thì có gì xấu hả?”

“Ờ không, không phải là xấu, nhưng...”

“... Để tôi yên. Mặc tôi.”

“Không để mặc cậu được.” Shihoru nói và ngả xồm xuống bên cạnh Merry. “... Tớ không thể làm thế.”

“... Tại sao?”

“Vì tớ... quan tâm đến cậu. Thấy Merry trong bộ dạng ấy... tớ không thể giả vờ như mình không biết được.”

“... Tôi không muốn bị nhìn thấy vào lúc này. Tại sao các cậu lại ở đây?”

“Bọn tớ... đến gặp Merry.”

“Còn tôi... thì không muốn gặp ai hết.”

“Bọn tớ không như thế.” Shihoru vẫn kiên trì.

“... Tôi không muốn gặp các người!”

Tuy nói năng vẫn mạch lạc, nhưng Merry rõ ràng đã khá say. *Ở tình cảnh ấy thì đúng là không muốn bị người khác trông thấy nhỉ? Hiển nhiên rồi.* Chính Haruhiro cũng không muốn thấy một Merry như vậy. Có lẽ cậu không nên thấy. Nhưng cậu lại chứng kiến mất rồi. Giờ này thì không thể làm như chưa nhìn thấy gì được nữa.

“Merry.”

“...Gì hả?”

“Hẹn cậu tám giờ sáng mai, trước cổng Bắc. Có hơi quá sức với cậu không? Nhất là trong tình trạng đó.”

Haruhiro chờ đợi, nhưng Merry mãi vẫn chẳng chịu trả lời. Cô không hé răng lấy một câu. Thay vào đó, cô đứng lên và bước đi. Có vẻ cô định quay về phòng trọ.

Shihoru toan theo sau Merry, nhưng Haruhiro ngăn cô lại và cất tiếng về phía bóng lưng của Merry.

“Chúng ta chưa kết thúc đâu. Tạm dừng một chút cũng được, nhưng sẽ không còn cách nào khác ngoài tiến lên phía trước.”

Merry đi vào nhà trọ mà chẳng hề đáp lại.

6. Dẫu có ngập ngừng

Sáng hôm sau - thực tế chính là buổi sáng hôm đó - dù cả bọn đã đợi đến tận mười giờ, vừa bằng đúng thời gian vang lên tiếng chuông báo giờ tiếp theo, Merry vẫn không xuất hiện trước cổng Bắc.

Hôm sau cả bọn lại chờ hai tiếng nữa, và Merry không đến. Ranta cao giọng một mực cho rằng nên xông vào khu trọ của cô, nhưng Haruhiro và Shihoru đều kịch liệt phản đối. Yume thì vẫn đang bèo nhèo, nhưng tạm coi là đã khá khẩm hơn trước.

Rồi đến ngày thứ ba...

Trước khi tiếng chuông báo tám giờ bắt đầu rung lên, bọn Haruhiro đã đến cổng Bắc.

Ranta bật ra một tiếng: “Ồ...”

Shihoru khẽ nín thở.

Yume kêu: “Oé...!”

Haruhiro khẽ cười một chút và lấy tay che miệng. Mỗi lần cười, ngực cậu vẫn nhâm nhâm đau.

Một cô gái mặc trang phục tu sĩ, dường như tựa người vào cây đoản trượng trong tay, đang đứng ở một góc cổng Bắc. Cô cúi đầu nhìn xuống, cứ như đang đếm số ngón của bàn chân. Không phải cô ấy có vóc người thấp, vậy mà trông nhỏ bé biết nhường nào.

“Merry.”

Nghe Haruhiro gọi, Merry ngẩng lên và quay mặt về phía mọi người. Tuy cô lại cúi xuống ngay, nhưng cũng có thể là cô định làm động tác gật đầu.

Mà thế nào chẳng được nhỉ.

Đúng. Là gì cũng được. Merry đã tới rồi. Không phải do ép buộc. Cũng chẳng phải cầu xin. Merry đã đến bằng ý chí của mình.

Bọn Haruhiro đi tới bên Merry. Đầu tiên là Shihoru bước đến gần Merry và chẳng nói chẳng rằng khẽ khàng nắm chặt tay cô ấy. Merry không tỏ ra khước từ.

Yume đột ngột ôm chầm lấy Merry.

“Á!?”

Dường như Merry cực kì kinh ngạc. À thì chính Haruhiro cũng choáng mà, thấy việc đó ai mà chẳng ngạc nhiên nhỉ?

“Xin lỗi nha, Merry.” Yume ôm ghì Merry thật chặt, dụi mặt mình vào má, vào cổ cô bạn, tựa như chú mèo đã bén hơi người. “Yume thật sự xin lỗi!”

“Ơ... Ch... Chuyện gì cơ...?”

“Xin lỗi vì đã để Merry cô đơn một mình. Trong khi Yume có Shihoru bên cạnh thì Merry lại phải ở một mình, vào thời điểm thế này... Xin lỗi nhé. Yume sẽ không bao giờ bỏ Merry một mình nữa, nên Yume mong là Merry sẽ tha thứ cho Yume. Từ giờ Yume sẽ luôn ở cạnh Merry.”

“...Tớ...”

Mắt Merry đảo qua đảo lại liên hồi. Ban đầu, Haruhiro chỉ nghĩ là cô ấy đang bối rối. Nhưng hình như không phải vậy. Mắt Merry đỏ bừng. Đỏ lan tới tận mang tai. Merry nghiến chặt răng, như thể đang kiềm chế. Cô ấy đang chịu đựng bằng tất cả sức lực của mình.

Có khi nào cô ấy sắp oà khóc... không nhỉ?

“... Tớ...”

“Được mà. Bất kể Merry định nói gì đi nữa, Yume đã quyết rồi. Sẽ không để Merry cô đơn một mình nữa. Vì từ giờ, Yume sẽ trợ chung một chỗ với Merry. Yume đã quyết sẽ làm thế. Shihoru cũng ở cùng luôn.”

Haruhiro nhìn sang Shihoru. “... Vậy, hả?”

“Đại loại... thế?” Shihoru khẽ lộ nét mặt thực sự khó tả, nằm ở khoảng giữa của một nụ cười khổ sở và vẻ bối rối. “... Tớ cũng... nghĩ là... tối qua có nói... chuyện ấy. Lờ mờ... có cảm giác đó.”

“Lờ mờ ấy à...”

“Hề” Ranta đưa ngón cái lên quệt mũi. “Vậy thì hết cách rồi. Đã thế, tôi cũng chuyển qua thuê phòng ở cùng nhà trọ với Merry cái nhỉ!”

“Không được đâu.” Thái độ Merry quay ngoắt một trăm tám mươi độ và cô trút ánh mắt lạnh lẽo về phía Ranta. “Chỗ tôi đang trọ về cơ bản là cấm nam giới.”

“C... Cái gì!? Chuyện đó hẳn phải có cách....! Ở nhưng mà, ‘về cơ bản’ tức là vẫn có ngoại lệ phải không!? Một kẻ từ sự ồn tại đã đặc biệt như tôi thì đương nhiên phải được xét làm trường hợp ngoại lệ chứ!”

“Ngoại lệ chỉ có trẻ nhỏ thôi. Nghĩa là: sẽ được phép trọ nếu là mẹ con.”

“Tuyệt cú mèo! Vậy thì từ hôm nay, tôi sẽ làm con của Merry! Nói là con trai ruột thì hơi điều nên làm con nuôi nhé, con nuôi ấy! Thế nào? Vậy là không còn vấn đề gì rồi phải không!?”

“Quá nhiều vấn đề thì có...”

“Ồn ào quá, Parupiro! Đây không phải chỗ cho cái hạng như mày nhận xét! Vậy tóm lại, Merry, từ hôm nay bà là mama của tôi. Giúp đỡ nhau nhé, mama!”

Merry vừa xoa lưng Yume vừa thở dài thườn thượt. “Hay thôi tở về đây...”

“Đừng mààà!” Yume dồn sức vào hai cánh tay đang ôm Merry. “Merry đừng về! Chẳng việc gì phải quan tâm đến những gì Ranta ngu đần nói hết! Bởi đẳng nào thì Ranta cũng chỉ là một tên ngáo ngơ hâm dở mà thôi!”

“Bà nói ai hâm dở hả cái đờng ngực lép kia!”

“Đừng có kêu ngực lép!”

“Thực tế là ngực bà lép thì tôi biết phải làm sao!”

“Ranta còn phẳng hơn Yume nhiều nhá!”

“Tôi là con trai đấy! Ngay từ đầu đã chẳng ai đi đo độ lớn của vòng một rồi!”

“Nếu thế thì phải đấu bằng kích cỡ của cái gì hả!?” Yume lại hỏi.

“Hả!? Cái đó thì bà...” Sau khi hạ tầm mắt xuống vị trí giữa hai chân của bản thân, Ranta liếc Haruhiro. “... Nhỉ?”

“Mày ‘nhỉ’ với tao làm cái gì...”

“Hửm?” Yume ngoẹo cổ sang bên.

“... Đây...” Merry ngơ ngậy người, vẻ như bị gò bó trong vòng tay của Yume. “Tớ không về nữa đâu, nên trước tiên thả tớ ra đã...”

“Úi!? Merry bị đau à!? Xin lỗi nha. Tại Yume hơi bị khoẻ đó. Yume có khoe với Shihoru rằng, gần đây cánh tay Yume lên cơ bắp rồi, có lẽ chẳng mấy mà bụng có ‘sáu múi’ luôn. Thế là Shihoru bảo, nếu cơ bắp ở ngực Yume phát triển, có thể vòng một cũng sẽ bự lên.”

“... Yu... Yume... Chuyện đó, khỏi nhắc tới đi mà...”

“Hê? Tại sao?”

“Đây không phải chuyện nên đem ra nói trước mặt các bạn nam...”

“Vậy á?”

“Ha!” Ranta cười bằng mũi. “Chẳng có tí *tế nhị* nào, Yume ạ. Bà là kiểu người như thế đó!”

“Cái *thấu thị* ấy, đâu riêng gì Yume, chính Ranta cũng không biết dùng còn gì!”

“Dùng làm sao được, đồ ngốc! Với lại, không phải *thấu thị*, mà là *tế nhị*, *tế nhị*!”

Hết nói nổi, chẳng biết nên gọi là nhận nhip hay gì nữa. Haruhiro gãi gãi sau gáy. *Nhưng mà thôi, nhờ Yume và Ranta mà bầu không khí đã dễ chịu hơn.*

Đầu tiên, Haruhiro nói với Merry những chuyện mang tính công việc, rồi cả bọn quyết định sau đây sẽ đến Văn phòng Đoàn lính tình nguyện để làm thủ tục. Tiếp đó, họ cần tới Thương hội kí gửi Yorozu để đổi sáu mươi gold quân phiếu sang tiền mặt và chia phần. Chắc cũng nên kí gửi thanh kiếm chặt chém The Chopper luôn.

“... Giờ bàn đến chuyện từ nay về sau bọn mình sẽ làm gì...”

Haruhiro giữ tông giọng nhẹ nhàng nhất có thể. Dù sao thì hiện thực mà tụi Haruhiro đang đối mặt đã quá ư nặng nề, tưởng như nó sẵn sàng nghiền nát tất cả các thành viên. Làm mọi chuyện khổ sở hơn là việc không cần thiết.

“Bản thân tớ cũng suy nghĩ khá nhiều rồi. Trước mắt, bọn mình thử tới Damurou thì sao nhỉ?”

“Oa...” Yume thở mạnh. “Là tụi *gobchin* nhỉ...”

“Hừm.” Ranta nhăn mặt và khoanh hai tay lại. “Đối thủ là bọn mình hiện giờ thì *không đủ* đô với bọn chúng đâu.”

“... Nói vậy phải là *bọn chúng không đủ* trình chứ...?”

“Hửm? Bà nói gì đấy à, Shihoru?”

“Không có gì... Đừng bận tâm... Đằng nào cậu cũng ngu hết thuốc chữa rồi...”

“Ê, vừa rồi thì tôi nghe cực rõ đấy nhé!”

“Damurou...” Merry cụp mắt xuống.

“Tụi mình vốn là Goblin Slayer^[2] mà.”

Haruhiro thử nói một cách bông đùa, nhưng biểu cảm của Merry không hề trở nên tươi tỉnh. *Muốn dùng một cái thành công ngay thì đúng là viễn vông. Sẽ tốn thời gian. Từng bước, từng bước một. Dục tốc bất đạt mà.*

“Vì dạo này bọn mình hay tới mỏ Cyrene nên đã quen với lũ kobold rồi, nhưng rốt cuộc là đến đó thì cũng phải xuống tới khoảng tầng ba. Tôi nghĩ rằng như vậy quả nhiên vẫn có rủi ro. Nghe nói khu thành cũ Damurou hiện không còn trong tình trạng cảnh giới nghiêm ngặt như trước nữa, bọn mình cũng biết hầu hết mọi góc ngách rồi. Nếu chúng ta lựa chọn địa điểm cẩn thận và không làm gì liều lĩnh thì tôi đoán sẽ không nguy hiểm lắm đâu.”

“Hình thái tư duy của mày vẫn sắc mùi tiêu cực như mọi khi, Haruhiro nhỉ? Mày là kiểu đó rồi.” Ranta nhún vai. “Mà cũng được thôi. Trước mắt, về mặt ý tưởng, tao thấy không tệ lắm.”

“... Ranta mà lại không phản nản gì sao...”

“Bà nghĩ tôi là hạng người gì vậy, Shihoru? Tôi vốn là người đàn ông công tư phân minh, tốt xấu rạch ròi! Cái gì tốt là tốt! Cái gì tệ luôn tệ! Tôi sẽ nói cái tôi muốn nói! Làm việc tôi muốn làm. Tóm lại, tôi là người đàn ông xuất chúng trong số những người đàn ông!”

“Vâng vâng.”

“Haruhiro! Thôi để nói lại, Parepirurooo! Ai cho mày thả trôi câu chuyện của tao đi như thế!?”

“Thực ra tao muốn thả chính mày xuống sông cho trôi đi đâu đó luôn cơ.”

“Chơi luôn! Làm thử coi! Làm đi xem nào! Nhắm làm được thì thả tao trôi sông đi, thẳng khốn!”

“Thôi khỏi. Phiền lắm.”

“Ba boing!”

Ranta uốn người thẳng đơ như cây cơ r ồi bật nhảy. Có lẽ cậu ta muốn chọc cười cả bọn bằng thứ động tác kì quặc ấy, nhưng đương nhiên, chẳng ai nhếch nổi môi. Thế nhưng, Ranta vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục lặp đi lặp lại trò đó nhiều lần.

“Ba boing! Ba boing! Ba boing!”

Diễn nhiều lần chẳng khiến trò đùa thú vị hơn mà còn làm nó càng ngày càng nhạt nhẽo. Vậy mà Ranta chẳng có vẻ gì là nhụt chí. Cậu ta bắt đầu thêm cả trò làm mặt khỉ vào cú nhảy “ba boing” của mình.

“Haa...” Yume lắc đầu, vẻ chán ngán đến tận cổ.

Merry hướng về phía Ranta ánh mắt đã trở nên buồn r ầu chẳng rõ lí do. Shihoru rùng mình. “... Trông gớm quá.”

“Ba boing! Ba boing! Ba boing, ba boing, ba boing!”

Ranta có vẻ vui. Thấy người ta ghê tởm mình mà lại vui mừng, cậu ta là loại thích bị bạo hành à? Chưa kể Shihoru hôm nay “sửa lưng” Ranta khá nhiều. Biết đâu Shihoru có cách nghĩ riêng của mình về chuyện đó.

Haruhiro lờ Ranta đi và nhìn Yume, Shihoru, Merry một lượt.

“Nếu mọi người có ý kiến khác thì cứ nói.”

“Yume chắc ô kê thôi!”

“... Tớ cũng thấy thế là ổn.”

“Tớ cũng vậy.” Merry đặt tay lên ngực, khẽ thở dài. “... Thế là ổn.”

Mọi chuyện không còn như trước. Dĩ nhiên r ồi. Bọn Haruhiro đã mất người đáng ra không được phép để mất. Không có ai thay thế Moguzou. Chẳng có ở bất kì đâu nữa. Không thể nào có được.

Chẳng nhẽ không gì có thể lấp đầy được lỗ hổng lớn, quá lớn, đã khoét sâu trong lòng nhóm Haruhiro và giữa những thành viên hay sao?

Nếu vậy, rốt cuộc bọn mình phải làm gì?

Haruhiro của lúc này vẫn chưa biết. Nhưng cũng không thể vì không biết nên cứ để kệ vậy là xong. Nếu không biết câu trả lời, cậu chỉ còn cách là theo đuổi, tìm kiếm và khám phá ra nó mà thôi.

Haruhiro gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.”

7. Vinh quang không thể níu giữ của quá khứ

Mình sẽ tìm kiếm.

Bằng cách nào đó, mình phải tìm ra.

Tìm ra phương thức mà ngay cả tụi mình hiện tại, trong hoàn cảnh này, cũng có thể thực hiện được.

Đương nhiên mình không mấy may cho rằng mọi chuyện sẽ suôn sẻ ngay từ đầu. Đây đâu phải việc đơn giản như thế?

Dù nói vậy, mình cũng không nghĩ nó lại tới mức này.

“... Ê! Ranta...! Tao đã bảo đừng ra xa rã...!”

Vừa dùng chiêu Swat [Đập ru ồi] để chống đỡ đòn tấn công của con goblin A, Haruhiro vừa cố gắng nắm bắt tình hình chiến trận.

Dù goblin A được trang bị mũ da, áo giáp xích, kiếm ngắn và một tấm khiên nhỏ, nó không có cơ thể to lớn hay mỗi đòn đánh tung ra đều nặng nề giống như bọn orc. Việc một chọi một với nó không khó khăn đến vậy, tuy nhiên, vẫn đề nằm ở Ranta.

“Tao có ra xa đâu nhờ...!”

Vừa dứt lời, Ranta đã kêu lên: “Exhaust [Bại xích hệ]” và thoái lui cấp tốc. Goblin B liền đuổi theo Ranta cứ như bị hút theo. Ranta lập tức đâm thẳng thanh trường kiếm.

“Hây! Avoid [Cú đâm lảng tránh]...!”

Tuy nhiên, con goblin B với vóc dáng có phần to lớn mang vũ trang hạng nặng đã tránh được thanh trường kiếm của Ranta trong đường tơ kẽ tóc. Hay nói chính xác hơn, tuy thanh kiếm đã sượt qua vùng giữa cổ và vai của bộ giáp, nhưng với mức độ đó thì chưa thể gây ra được thương tích đáng kể nào. Goblin B thu hẹp khoảng cách với Ranta mà không hề tỏ ra dao động. Ranta bổ thanh trường kiếm lên kiếm của goblin B.

“Reject [Xua tan thịnh nộ]...!”

Cho đến đoạn cậu ta lập tức đánh bật thanh kiếm và buộc kẻ địch lùi lại thì mọi thứ vẫn ổn, nhưng...

“Há há! Tao xin nhé! Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

Ranta mạnh mẽ bước lên, tung một nhát chém dồn toàn lực cơ thể, nhưng chỉ đánh trúng bả vai trái của goblin B. Tuy vậy, *thế là chưa đủ*. Vì đó là áo giáp. Thanh trường kiếm của Ranta chỉ có thể làm lõm miếng giáp, chứ không chém được nó vỡ tung ra.

“Mày hung hăng quá...!”

Haruhiro gạt thanh kiếm của goblin A ra và mắng Ranta. Ngay sau đó, Ranta gào to: “Câm miệng!” và trút lên goblin B những chiêu tấn công liên hoàn.

“Hây a hây a hây a hây a hây aaa...! U ra u ra u ra u ra u ra u ra u raa...!”

Mặc dù goblin B đang chùn bước, song cũng có thể thấy rằng nó vẫn xoay sở phòng ngự được. *Tao đã bảo chỉ dùng sức thì không giải quyết được mà. Mày đã thử chưa hả, Ranta?*

“Mày...”

Mày không phải Moguzou đâu.

Haruhiro suýt nữa đã buột miệng nói thế, nhưng cậu kịp nuốt lại đúng lúc. Không được phép nói như vậy. Bởi vì Ranta cũng đang cố gắng theo cách của mình. Với ý định đảm nhiệm vai trò Tank [Chịu đòn] của tổ đội, cậu ta đã tiên phong xông vào giữa vòng vây kẻ thù. Tuy nhiên, đi đâu đâu tiên cần nhắc đến là, Ranta chẳng phải mẫu người to lớn vững chãi để đánh giáp lá cà với kẻ địch giống như Moguzou. Vốn dĩ, cốt lõi phương thức chiến đấu của hắc ám kỵ sĩ là tận dụng tính cơ động để chọc phá và làm rối loạn. Không thể tránh được việc di chuyển vòng quanh. Nếu không làm thế, Ranta không thể phát huy sức mạnh của mình. Ranta *khác biệt*. Cậu ta không phải là Tank [Chịu đòn]. Nhóm Haruhiro buộc phải thay đổi chiến thuật từ cấp độ căn bản. *Rồi sao...? Chiến thuật mới đó sẽ là gì...?*

“Ồi...”

Haruhiro định dùng Swat [Đập ru ồi] chống lại đường kiếm của goblin A nhưng trượt tay. Goblin A dấn tới. *Tiêu rồi...*

“Hự...!”

Merry. Merry đã lao ra. Cô đâm thẳng đoàn trưởng về phía mục tiêu là con goblin A. Goblin A đỡ cây trượng của Merry bằng khiên rồi nhảy lui về

“Giờ là lúc nghĩ ngợi hả...!?”

“Xin, xin lỗi, Merry!”

“Tập trung vào!”

Vừa đáp “vâng” trong lòng, Haruhiro vừa tấn công goblin A. *Mà nói thật thì là giả vờ tấn công đấy. Nếu goblin A chuyển sang phản công, mình sẽ quay về Swat [Đập ruồi]. Mình muốn bằng cách nào đó chuyển từ Swat [Đập ruồi] sang Arrest [Bắt giữ] để vô hiệu hoá goblin A, nhưng không hề có cảm giác việc đó sẽ thành công gì cả. Goblin hơi nhỏ quá rồi. Mình còn chưa bao giờ thi triển chiêu Arrest [Bắt giữ] lên một con goblin nữa. Cái quái gì đây, chết tiệt! Mình đã giết orc và tốt nghiệp đời “trai tân”, thế mà không thể đường đường chính chính hạ gục một con goblin từ chính diện à? Chẳng phải quá yếu ớt rồi sao? Dù mình vẫn biết bản thân yếu ớt đến thế nào.*

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Shihoru vừa dùng ma thuật. Đó là Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối]. Nguyên tố bóng tối bay ra rồi dính chặt xuống nền đất. Con goblin C đang chém qua chém lại với Yume đã giẫm chân phải của nó lên. *Quá tuyệt, Shihoru!* Con goblin C cuống cuống giẫm chân trái thật mạnh hòng rút chân phải ra, nhưng nó bị dính chặt vào nguyên tố bóng tối và chẳng tài nào gỡ ra được.

“Funyaa!”

Yume nhảy bổ vào con goblin C, giáng lên nó một combo [đòn liên hoàn] Cắt tĩa và Thập tự chéo. Nhưng con goblin C, kẻ đang cầm món vũ khí nom như rìu lưỡi vòm, cũng mặc giáp xích nên không bị dính vết thương chí mạng. Mặc dù vậy, vai, tay và mình nó đều bị dao sắc đập vào thật lực nên chắc hẳn vẫn khá đau. Con goblin C liên tục vung cây rìu loạn xạ. Tuy đó chỉ là sự chống trả tuyệt vọng trong đau đớn, nhưng Yume cũng phải lùi về Yume chỉ mặc mỗi bộ đồ da, nếu dính đòn thì nguy hiểm lắm.

“Yume...!”

Chỉ với tiếng gọi đó của Haruhiro, Yume liếc nhanh về phía cậu và tỏ vẻ đã hiểu ý. Yume di chuyển tới chỗ Haruhiro. Ngay khi thực hiện Swat

[Đập ru ồi] với nhát kiếm của con goblin A, Haruhiro vùng chạy. Con goblin A định đuổi theo Haruhiro nhưng Yume đã đứng ra chặn nó lại.

Con goblin C lúc này vẫn đang bị thuật Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối] trói chân phải. Nó phát hiện ra Haruhiro và muốn quay người lại, nhưng tiếc là đã chậm r ồi. Nói đúng hơn là vì một chân nó đang ở trạng thái mất tự do, nên di chuyển đã không được mà đổi hướng cũng chẳng xong. Đương nhiên với những đối thủ kiểu này thì việc thu tóm vùng sau lưng rất đơn giản.

Haruhiro vòng ra đằng sau con goblin C r ồi nhảy lên bám lấy lưng nó. Khoá vai nó xong, cậu dứt khoát cửa một đường vào cổ họng con goblin C bằng dao găm. Khi cậu buông tay và nhảy ra xa, con goblin C khuyu hai gối xuống. Vì chân phải bị dính chặt vào mặt đất nên dù đang trên đà ngã nó cũng không thể gục hẳn xuống được.

“... Ngon! Cuối cùng cũng xong một con...!”

Yume đang đấu với con goblin A còn Ranta chiến với con goblin B. Haruhiro nhắm vào lưng con nào cũng được. *A hay B nhỉ? Con goblin B giấu mình trong bộ giáp bên chắc, có vẻ khó nhằn. Chắc nên xử lí con goblin A trước đã.*

Haruhiro vừa định cất bước chạy thì... thụp... cậu cảm thấy một chấn động không quá rõ rệt phía bên sườn trái. Tựa tựa như bị đá vậy.

“U... Hử...?”

Cậu nhìn sang và thấy một mũi tên đang găm vào sườn trái của mình. *Cái gì thế này?*

“Tại sao... Từ đâu ra...!?”

Nỗi kinh ngạc còn lớn hơn cả cơn đau. Chí ít là tại thời điểm này.

Haruhiro nhìn khắp xung quanh. *Xét theo hướng mũi tên thì... ở kia à? Phía đằng sau hơi chếch trái. Có một bờ tường đã sập khoảng tám phần mười. Con người thì khó có thể nấp được ở đó, nhưng nếu là goblin...*

“Có tiếp viện đấy...!” Cậu gào lên.

“Haru, phải chữa vết thương đã!” Merry định lao tới chỗ Haruhiro.

“Không được!” Haruhiro lắc đầu r ồi quay về phía bờ tường. “Merry hỗ trợ Shihoru đi...!”

Có thể trong lúc Merry sử dụng ma thuật ánh sáng chữa trị cho Haruhiro, kẻ địch sẽ nhắm vào Shihoru. Hay thậm chí còn có khả năng chúng sẽ bắn tên về phía Merry. Nếu thế thì thật tệ.

“Ui...!”

Quả nhiên khi chạy, mạn sườn cậu vẫn hơi đau, nhưng chưa đến mức không cử động được. Nó vẫn nằm trong giới hạn có thể chịu đựng. Nhưng một mình Haruhiro ra đó thì liệu có làm nên trò trống gì không? Cũng khó nói. Dù vậy, cậu cảm thấy không nên nhờ Merry chữa trị vào lúc này. Bởi vì, nếu là Haruhiro, cậu nhất định sẽ tận dụng sơ hở đó. Goblin thấp bé hơn con người, nhưng cam đoan là chúng không hề ngu ngốc.

Haruhiro chạy hết tốc lực ra mặt sau của bờ tường. Cậu ngạc nhiên tột độ.

“... Không có...!?”

Đúng lúc đó, một mũi tên bay tới từ bên phải. Cậu lập tức cúi xuống tránh, chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Con goblin D với chiếc cung nhỏ trong tay đang thò nửa người ra từ sau đồng gạch vụn cách cậu tầm bảy, tám mét. Hẳn là con goblin D đã dự đoán được việc Haruhiro xông tới, nên nó liền di chuyển từ bờ tường sang bên kia. Chúng thực sự, hoàn toàn, không hề ngu ngốc.

“Tao sẽ không để mày thoát nữa đâu...!”

Con goblin D đang lắp tên vào cung. Tuy nhiên, với cự li này, Haruhiro có thể nhận ra không chỉ thời điểm bắn mà cả vị trí kẻ địch định nhắm vào. Cho dù bị bắn, cậu vẫn sẽ tránh được. Đáng lẽ mọi chuyện phải xảy ra như thế, nhưng...

Haruhiro bỗng bị hoa mắt.

Có gì đó thật bất thường xảy ra với trái tim của cậu. Haruhiro nghe thấy trống ngực mình đập thành thịch, cứ như khi làm động tác giậm chân tại chỗ với cường độ cao. Tim cậu đang đập nhanh kinh khủng.

Con goblin D đã nhả tên. Đương nhiên là Haruhiro định tránh. *Nhưng không ổn lắm. Mình chẳng cử động được như ý muốn gì cả.*

Mũi tên găm vào ngực bên trái, chỗ gần vai. Haruhiro ngã bệt xuống đất. *Oái! Mình ăn tận hai phát tên rồi.*

“Tên độc đấy...!”

Haruhiro gào muồn rách họng. Con goblin D vút cung, rút đoản kiếm và nhảy bổ đến chỗ cậu. *Làm thế nào đây? Swat [Đập ruồi]? Không xong rồi. Hoàn toàn bất lực.*

Con goblin D xô ngã Haruhiro rồi cưỡi lên người cậu. Nó đang cố đâm thanh đoản kiếm vào mặt Haruhiro. Cậu không cần dao găm, chẳng biết là do đánh rơi hay gì nữa. Haruhiro chỉ còn nước che mặt bằng cả hai tay. Cánh tay, bàn tay cậu bị thanh đoản kiếm của con goblin D đâm lia lịa. Haruhiro chống cự trong tuyệt vọng. Dù lúc này chẳng thừa thời gian cho việc nghĩ ngợi nọ kia, nhưng cậu vẫn nghĩ, *thế là tiêu thật rồi. Có lẽ mình không nên tự xông ra đây. Đáng ra mình nên phó mặc cho Yume nhỉ? Nhưng não bộ của mình có xử lý được đến tận đây đâu. Có phải mình nghĩ thế này vì đã biết kết quả không thể? Kết quả. Đây chính là kết quả ư? Thật nhạt nhẽo. Một khi mắc lỗi thì sẽ lâm vào cảnh này chứ gì? Nhưng mà bị xử đẹp bởi goblin ấy hả? Không, không, không, vẫn chưa an bài mà. Phải rồi. Đúng thế. Đúng là như vậy đây.* Goblin D lại chém thanh đoản kiếm xuống. Haruhiro liền dùng xương cánh tay phải để hất nó đi. Không giống như trong câu tục ngữ “Cho người cắt thịt ta còn ta bẻ gãy xương người”, Haruhiro chấp nhận bị cắt thịt để dùng xương phòng thủ.

“Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!”

Ủa? Ma pháp? Shihoru? Đúng là Shihoru. Shihoru như chọc cây gậy vào người con goblin D, rồi tung chiêu Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] từ cự li cực gần. Âm thanh đặc trưng vang lên, và ngay sau đó con goblin D ngã ngửa. Nguyên tố bóng tối trông như tảo cầu đen đã trúng vào một bên mặt nó. Và Shihoru không phải là người duy nhất đến giải cứu Haruhiro.

“Ha...!”

Merry đập con goblin D bằng cây đoản trượng.

Con goblin D bị thổi bay nhưng đã đứng dậy ngay lập tức. Nó bỏ trốn. Con goblin D còn cẩn thận nhặt cung rồi mới bắt đầu đào tẩu. Shihoru chĩa cây gậy pháp sư của mình vào lưng con goblin D.

“Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!”

Lại một phát Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] nữa. Nhưng con goblin D đã nhảy phóc vào nơi ẩn náu để tránh nguyên tố bóng tối. Tuy là còn tùy vào vị trí, song khu thành cũ Damurou có tàn tích của các tòa kiến trúc hay tường rào ở khắp mọi nơi. Khu vực này lại còn hơi bị nhều nữa chứ. Tại

sao lại chọn nơi đây làm địa điểm *săn* nhỉ? Chẳng phải thất bại là từ đó mà ra sao?

“Phù... hà... phù... phù...”

Hơi thở tẻ vậy. Ai thế? Mình à? Chính là bản thân Haruhiro. Haruhiro nằm ngửa ra. Cậu nhìn thấy bầu trời. Tiếp đó là khuôn mặt của Merry. Mũi tên được rút ra... Aaaa... đau quá.

“Đầu tiên phải giải độc đã...!”

Haruhiro gật đầu. *Có kịp không ta? Miễn không chết là được.* Cậu nghĩ thế, cứ như đó là chuyện của người khác.

“Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris... Purify [Ánh sáng thanh tẩy]!”

Giải độc. Là loại bỏ chất độc phải không? Giờ đã hết chưa nhỉ, độc tố ấy? Mình chẳng biết nữa. Ranta với Yume có ổn không? Còn cả con goblin D đã chạy thoát nữa, tính sao bây giờ?

“Haru! Cậu phải giữ bản thân tỉnh táo! Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris ... Cure [Chữa trị]...!”

Bản thân. Phải giữ. Tỉnh táo. Ừ. Tớ hiểu. Tớ hiểu rồi, Merry. Đúng rồi nhỉ. Dù trông tớ hẳn phải thể thảm lắm. Dù chẳng ra cái thể thống gì. Nhưng tớ không được phép chết. Không thể chết. Nếu chết, mọi chuyện sẽ kết thúc. Không chỉ bản thân, mà cả các đồng đội. Tất cả mọi người.

Cậu dần cảm thấy dễ chịu hơn.

Ma thuật đỉnh thật đấy.

“Bên đó thế nào...!” Ranta từ đâu đó hét lên.

“Không cóoooo!” Yume đáp lại từ đằng xa.

Hai người họ đang làm gì vậy nhỉ?

Bên cạnh Merry đang chữa trị cho Haruhiro là Shihoru. Cậu chạm mắt với Shihoru.

“... Shihoru, kẻ địch sao rồi?”

“Còn mỗi con đã bỏ chạy thôi...”

“Vậy à?”

Nghĩa là mọi người đã dọn dẹp xong đám còn lại rồi à? Ranta, Yume và Shihoru đều đã rất cố gắng.

Haruhiro nhắm mắt lại và cười.

“... Tớ... thì đang làm cái gì cơ chứ?”

Thốt ra miệng xong, Haruhiro lập tức thấy hối hận, bởi đáng lẽ cậu không nên nói những lời như thế. Cả Shihoru lẫn Merry đều không phản ứng gì càng khiến cậu thêm xấu hổ.

Có vẻ như việc trị thương đã hoàn tất nên Haruhiro mở mắt và nhồm đây. Cậu chuẩn bị cảm ơn Merry thì Ranta lao vọt tới.

“Cái thằng ngu xuẩn này! Làm gì mà để mém tiêu thế hả!? Ai lại để bị goblin cho ‘ăn hành’ như thế! Mà ngu si đến mức nào thế hả thằng kia? Đồ vô dụng hơn cả phế thải!”

“... Tao không còn từ nào để chửi cái, nhưng mà...”

Mày cần gì phải rửa xả tao đến mức đó? À không, riêng với lân này, dù bị chửi rửa thì cũng phải chịu thôi.

Cảm giác kiểu như mình đã lỡ làm hỏng chuyện rồi.

Đã thế chẳng hiểu do nguyên do gì, mình lại còn gây chuyện tại đây, trong ngày hôm nay, ngay lúc này nữa.

Đây là sự khởi đầu lại của tổ đội này. Một ngày trọng đại. Tuyệt đối không thể thất bại. Bởi vậy nên cả bọn đã chọn nơi này. Khu thành cũ Damurou. Mảnh đất nơi các cậu giành được danh hiệu Goblin Slayer. Dù cái danh hiệu ấy mang một nửa hàm ý trêu chọc, hoặc nói đúng hơn là chín mười phần trăm chế nhạo và mười phần trăm bất ngờ, nhưng nhóm Haruhiro quả thực đã lui tới khu thành cũ Damurou này nhiều đến nỗi được gọi như thế. Ngoài ra cũng có thể do nhóm Haruhiro đã giết quá nhiều goblin. Sau đó, vì an ninh của lũ goblin trở nên nghiêm ngặt, bọn cậu đã chuyển khu vực săn bắn sang mỏ Cyrene, nhưng đây vẫn là sân nhà, nơi nhóm Haruhiro cực kì thông thuộc. Bọn cậu đã mất đi cột chống, không, là trụ cột chính, đó là Moguzou. Ngay cả một tổ đội như vậy biết đâu vẫn có thể làm nên trò trống gì đó ở nơi này.

Bọn cậu đã khinh suất chẳng? Có thể có. Mà cũng có thể không. Nói thật là Haruhiro chẳng biết. Cậu không thể bình tĩnh phán đoán lúc này.

“Nên làm gì với con *gobchin* bỏ trốn đây...!?”

Nghe Yume hét lên từ đằng xa, Ranta bèn trợn mắt: “Bà kệ nó đi! Chắc nó biến đi đâu đó rồi! Nhất định không quay lại nữa đâu!”

“... Đó... chẳng phải là cách nghĩ đơn giản quá sao...?”

“Hả!? Bà vừa nói gì vậy, Shihoru!?”

“Tớ bảo là cách nghĩ của cậu đơn giản quá... Cậu không nghe thấy à?”

“Ý bà là gì? Bà định nói tôi là đờnông cạn đấy hả?”

“... Nói ngắn gọn thì, có lẽ thế.”

“Nghe thách thức ra phết đấy. Nếu bà định gây sự với tôi thì hẳn là đã chuẩn bị tinh thần lãnh hậu quả rồi nhỉ?”

“... Đừng nói chuyện theo kiểu hăm dọa đó.”

“Tôi mà thềm hăm dọa. Chẳng qua vì bà thốt ra mấy câu bố đời quá nên tôi hơi bực mình thôi.”

“... Tớ thấy như vậy chưa đủ để bao biện đâu.”

“Tại sao tôi lại phải bao biện nhỉ? Đừng có giởn mặt. Dù tôi có rộng lượng cỡ nào thì vẫn tồn tại thứ gọi là giới hạn. Biết đi đâu...”

“Hây aaaaaaa...!”

Yume chạy tới, đánh bốp vào đầu Ranta.

“Ây da! Chết tiệt, Yume! Bà làm trò gì thế hả...!?”

“Tròn gì là thế nào cơ? Ranta toàn nói mấy thứ chẳng đâu vào đâu như vậy thôi!”

“Người chẳng đâu vào đâu là bà thì có! Trăm phần trăm là bà!”

“Ồn quá, đờnngốc!” Yume ôm chặt Shihoru. “Bây giờ, Ranta đang bắt nạt Shihoru còn gì! Ranta nghĩ mình đang làm cái gì thế!? Yume sẽ xử lý Ranta đó, đờđần!”

“Bắt, bắt nạt gì đâu! Chỉ đang trao đổi ý kiến thôi mà!”

“... Chỗ nào cơ?” Shihoru lầm bầm.

Ranta lườm Shihoru rồi tặc lưỡi. “Nếu có gì bất mãn thì nói rõ ra! Cái kiểu của bà làm người ta tức điên lên đấy!”

Merry định mở miệng nhưng lại cúi đầu, liếc nhìn cổ tay trái của bản thân. Hình sao sáu cánh phát sáng hiện lên ở đó. Nó là bằng chứng cho thấy Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] đang phát huy công dụng. *Nhắc mới nhớ, mình cảm giác mỗi khi có cơ hội, Merry sẽ lại kiểm tra ngôi sao sáu cánh phát sáng. Còn nữa, vũ khí hiện tại của cô ấy là đoản trượng. Cây tích trượng Merry đã dùng trước đây thì sao nhỉ? ... Không, không.*

Giờ đâu phải lúc nghĩ về chuyện đó chứ? Nhưng mình nên làm gì nhỉ? Đầu óc mình cứ mơ màng. Rõ ràng Merry đã chữa lành vết thương rồi, và mình cũng không cho rằng chất độc vẫn còn trong cơ thể.

“... Ừm...” Haruhiro lắc đầu và chớp mắt. “Gì ấy nhỉ? Ý tớ là... tớ xin lỗi vì đã mắc sai lầm. Bây giờ, trước tiên thì... Phải rồi. Con goblin lúc này, không phải vì tớ bị nó hạ nên mới nói thế này, nhưng tớ nghĩ nó không bình thường đâu. Có lẽ là cho đến lúc này tớ chưa từng gặp con goblin nào di chuyển theo cách đó. Nói sao nhỉ... À... phải rồi, ừm, đúng thế, ng ồi đây mãi có lẽ hơi nguy hiểm. Biết đâu sẽ lại bị tấn công bằng cung tên. Không loại trừ khả năng nó có thể dẫn thêm đồng bọn tới.”

Ranta hất hàm với vẻ mặt cau có. “Thế thì đứng lên khăn trương.”

“Cậu ổn chứ?” Merry chìa tay ra cho Haruhiro.

“... Ừ.”

Haruhiro đứng lên. Tuy không đến nỗi không đứng nổi, nhưng đúng là tình trạng của cậu rất kì. Cơ thể không ra sức được, uể oải vô cùng.

“Hử...?” Khi Yume khom lưng và ngó vào mặt Haruhiro, cô tròn mắt. “Nhìn này!? Sắc mặt Haru tệ quá đi!”

Shihoru cũng chăm chú nhìn Haruhiro rồi cau mày. “... Công nhận.”

“Bởi vì cậu ấy bị mất nhiều máu quá...” Merry đỡ Haruhiro. “Dù vết thương đã li ền nhờ ma thuật nhưng không lấy lại được số máu đã mất. Chỉ bằng hôm nay...”

“Này này này này nàyyyyy!!!” Ranta lúc đó đang định lục lọi xác mấy con goblin, nghe thấy thế li ền quay lại, toàn bộ gương mặt cậu ta trở nên vặn vẹo, gân xanh nổi hết cả lên. “Đừng nói là mấy người định quay về Alterna đấy nhé. Tụi mình vẫn chưa kiếm được chút nào đâu? Cứ thế này mà về thì sẽ bị lỗ còn gì, lỗ nặng đó!”

“Ti ền thì mình có nhiều rồi mà!”

“Im đi, Yume! Ti ền là thứ dù có bao nhiêu cũng sẽ hết ngay đấy!”

“... Là vì cậu tiêu pha hoang phí đấy chứ?”

“Shihoruuuuu! Tôi không muốn nghe lời của một kẻ hoang phí bộ ngực vĩ đại như bà. Tôi nản đấy!”

“Hử...!” Shihoru kẹp chặt hai tay trước ngực như để giấu đi. “... Đột ối tệ.”

“Ha ha ha ha! Tôi chẳng thấy đau thấy ngứa gì.”

“Ranta, mày đúng là...”

Haruhiro thở dài. Đầu cậu cứ đau đau. *Chuyện nào chuyện nấy đều thật phiền phức, mình thực sự muốn quay về từ tận đáy lòng, nhưng như thế liệu có ổn? Có vẻ là... không...*

“... Xin lỗi mọi người. Trước tiên, cho tớ nghỉ ngơi chút nhé, ở đâu đó cách xa chỗ này... Tớ nghĩ nếu được nghỉ thì tình hình sẽ khá khâm hơn. Việc chúng ta sẽ làm thì để sau đó quyết, được không?”

“Được thôi. Cứ thế đi. Nhưng này...” Ranta chỉ vào Haruhiro. “Riêng chuyện này tao phải nói trước, Haruhiro. Nói về hoàn cảnh hiện tại thì tất cả đều là lỗi của mày. Hãy tự ý thức rõ đi đầu đó. Bởi vì, dù còn thiếu sót đi nữa, mày vẫn là thủ lĩnh của bọn này.”

8. Trong thế giới bất biến này

ết cục, sau đó cả nhóm giết được bốn con goblin và lột sạch tài sản trên người chúng, nhưng vì thể trạng của Haruhiro vẫn chẳng khá lên nên bọn cậu trở về Alterna sớm hơn dự kiến ban đầu.

Dù được Yume và Shihoru an ủi rằng: “Đằng nào tội mình cũng phải đến Văn phòng làm thủ tục mà,” nhưng Haruhiro vẫn thấy không cam tâm. Cậu không thể ngừng kết tội bản thân được.

Nói vậy chứ cứ ừ ơ mãi cũng không giải quyết được vấn đề. Tuy không thể xem như chưa từng có thất bại, nhưng nếu đã may mắn thoát chết thì có thể lấy đó làm tư liệu kiểm điểm để tận dụng sau này. Hay nói đúng hơn là cậu bắt buộc phải phát huy những bài học xương máu đó.

Bởi vậy, sau khi hoàn tất công chuyện, cả bọn kéo nhau đến Quán rượu Sherry, nhưng “hội nghị kiểm điểm” ấy ngay từ những giây phút đầu tiên đã y hệt một cơn giông tố, và Ranta chính là kẻ khơi mào.

“... Vì thế mà ngay từ đầu tôi đã nói rồi đấy thôi? Là tôi sẽ làm theo cách của tôi. Đại khái là vị trí Tank [Chịu đòn] không phải thiên hướng của tôi, nên tôi chỉ có thể làm Tank theo kiểu riêng của mình thôi chứ? Tank [Chịu đòn] nghĩa là phải lên tuyến trên cùng nên tôi đâu có nhìn được phía sau. Đồng nghĩa với việc tôi chẳng biết mấy người đang làm cái quái gì cả. Tức là, mấy người phải tìm cách hành động khớp với tôi, vậy mới hợp lý chứ nhỉ? Tôi có nói gì sai không? Hử? Không hề, nhỉ? Tóm lại, bản thân cái việc tên ngáo Haruhiro cứ ra rả bảo tôi phải làm thế nọ thế kia ấy, nó rất là kì cục. Đừng có chỉ đạo tôi. Mấy người phải di chuyển xung quanh cho khớp với tôi thì có.”

“Tao cũng hiểu đi đâu mà nói, nhưng mà...”

“Nếu hiểu thì làm đúng như thế đi! Chấm hết! Đến đây là xong, đúng chưa?”

“Xong thế nào được!” Yume nhồm nừa người lên, đập mạnh hai tay xuống mặt bàn. “Cả bọn phải khớp với Ranta ư, hêm à!? Không thể nào

làm như thế được!”

“Nếu bà không làm được thì từ bỏ đi! Bỏ hẳn luôn!”

“Yume bỏ hay không chẳng đến lượt Ranta quyết định!”

“Người chỉ biết huyền thuyên là không thể làm theo chiến thuật của tổ đội thì dù có bị thông báo loại ra khỏi đội hình cũng không trách được ai đâu!”

“Không phải Yume, Ranta mới nên xéo đi ấy!”

“Nếu không có tôi thì chính mấy người mới khốn khổ đó! Bây giờ tôi đây là hạt nhân của tổ đội mà!”

“... Tớ thấy lấy đó làm tì ền ề thì thật kì quặc.”

“Ồ ồ ồ? Lên tiếng rồi đấy à, Shihoruuuu. Cái đồ ma thú cứ giả vờ ngoan hiền đến giờ nhưng lại luôn che giấu những chiếc răng nanh sắc nhọn đằng sau bộ ngực vĩ đại.”

“... Tớ chẳng che giấu răng nanh nào hết... Với cả tớ chỉ béo thôi...”

“Vậy thì cho tôi xem đi. Tôi sẽ đánh giá nó thật kĩ càng.”

“... Chẳng có lí do gì để tớ phải cho cậu xem cả.”

“Xì. Keo kiệt thế chứ lị. Thật là một đứa chán ồm. Aaaa, chán chết đi được.”

“... Là bởi tớ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện mình sẽ mua vui cho Ranta.”

“Ồ, cái đó thì tôi biết thừa. Bộ bà nghĩ mấy lời nói cỡ đấy có thể làm tổn thương tôi hả? Trái tim tôi làm bằng gang thép đấy. Chẳng ăn thua đâu. Thôi khỏi dài dòng, chiến thuật từ giờ trở đi của đội chính là tôi. Tôi là trung tâm. Mọi thứ bắt đầu bởi tôi và kết thúc cũng bởi tôi. Hiểu chưa? Ráng mà hiểu đi. Mọi người phải nghiên cứu tôi. Hãy thấu hiểu con người tôi rồi thay đổi để giống tôi. Nếu làm thế thì tất cả mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ hết.”

“... Tớ không nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến mọi chuyện suôn sẻ được.”

“Yume cũng đồng ý với Shihoru! Merry thì sao?”

“Ơ... À, tớ thì...”

“Merry cũng không thích làm theo Ranta đúng không? Bởi đấy là Ranta mà lại.”

“Cái đó...”

“Hừ.” Ranta chống cằm, quay mặt sang ngang. “Cứ nói cho sướng mồm đi. Nhưng mà nghe đây. Chính tôi cũng đã suy nghĩ kĩ lưỡng xem làm gì mới là tốt nhất cho tổ đội rồi mới nói ra. Vụ này không phải vì tôi muốn hành động tùy tiện theo ý thích. Nếu mấy người không đồng ý thì thế cũng chẳng sao. Nhưng như vậy thì phải đưa ra phương án khác, phương án thay thế ấy. Nếu mấy người có ý gì hay ho thì nói thử xem. Haruhiro, thế nào hả?”

“Phương án thay thế...”

Haruhiro lăm bằm như một đĩa ngọc, hai tay ghì chặt chiếc cốc sứ. Chỗ rượu mật ong trong cốc hầu như vẫn chẳng vơi đi.

“... Phải. Đúng vậy. Phương án thay thế... Theo tớ thì... giả sử chúng ta nhờ Ranta làm Tank [Chịu đòn], thực tế đúng là tụi mình bắt buộc phải phối hợp với Ranta ở một mức độ nhất định. Tất nhiên tớ vẫn cho rằng, nếu Ranta chẳng thêm suy nghĩ xem mình cần hành động thế nào cho ra dáng Tank thì không ổn tẹo nào. Tớ cũng có cảm giác là sẽ rất gay go nếu cứ để nguyên mọi chuyện như thế này...”

“Chẳng rõ ràng gì cả, trời ạ!” Ranta bắt đầu cho ngón tay út vào ngoáy mũi. “Như thế mà làm thủ lĩnh thì đúng là nực cười, thật đấy! Mà lúc trưa thì thâm dã man.”

“Thì tao vẫn nhận chuyện ấy tao sai. Cũng xin lỗi rồi còn gì nữa.”

“Ô hay! Mà giận ngược lại tao hở? Parupiron, đó là trò đổi ngược nổi tiếng đấy phải không? Tớ lúc này mà còn giở trò đổi ngược, chứng tỏ mày chưa chịu tự kiểm điểm tí gì.”

“... Tao đang tự kiểm điểm mà.”

“Thật không thếẽẽ? Khó tin nhaaa. Nhất là với cái thái độ ấyyy.”

“Thôi đi!” Yume phồng mang trợn má. “Đừng nói thế! Không được *hất máu lên đốt xương* của người khác! Nếu biết nghĩ đến cảm nhận của người ta!”

“Đồ ngớ ngẩn! Nếu bà muốn ám chỉ đi đâu đó thì phải là ‘xát muối lên vết thương’ chứ!”

“Ừ...?”

“Cơ bản là bà định làm thế nào để hất máu lên đốt xương hả!? Bất khả thì nhé!”

“Nh... Nhỡ đâu làm được thì sao! Phải thử mới biết chứ!”

“Thế thì làm thử coi! Làm ngay bây giờ! Ngay tại đây luôn! Nếu bà làm được thì tôi sẽ quỳ lạy bà luôn! Tôi sẽ trăn trù ông vừa nhảy nhót vừa cúi lạy bà, nên bà làm nhanh đi!”

“Gừ gừ gừ gừ gừ...!”

Mặt Yume đỏ phừng phừng, trông như sắp bốc khói.

Phương án thay thế u...

Haruhiro định uống một ngụm rượu mật ong, nhưng cậu ngừng lại ngay khi miệng vừa chạm cốc. *Phương án thay thế. Phải rồi. Mình cần suy nghĩ. Một phương án thay thế. Quả nhiên mình chẳng muốn phải nghe lời Ranta. Mặc dù vậy, để làm được điều đó, mình phải đưa ra một ý tưởng tử tế. Mình phải thiết lập rõ ràng nhiệm vụ của tất cả các thành viên, quyết định trước ở một mức độ nào đó, để trong trường hợp này thì sẽ làm thế này, trong trường hợp kia thì sẽ làm thế kia.*

Khi Moguzou còn sống, Haruhiro không cần phải đi sâu vào chi tiết đến vậy. Bọn Haruhiro đã trải qua nhiều thăng trầm, mất đi Manato, kết nạp Merry, rồi từ đó cùng nhau dần dần tích lũy kinh nghiệm qua những lần thực chiến. Tất cả đều biết rõ người nào cần làm cái gì. Bọn cậu nhớ những đi đầu đó bằng cơ thể hơn là khối óc. Chúng đã thấm nhuần vào con người mỗi thành viên.

Nhưng bây giờ, hầu như tất cả những thứ đó đã trở thành vô dụng.

Moguzou không chỉ là Tank đơn thuần. Cậu ấy có thể thu hút sự chú ý của đối phương, vừa phòng thủ vừa lăn xả vào giữa đội hình địch để ra đòn dứt điểm. Moguzou là tấm khiên to lớn nhất, đồng thời cũng là ngọn giáo mạnh mẽ nhất. Cậu ấy là “nòng cốt công thủ”, theo đúng nghĩa đen.

Xét về sức phòng thủ lẫn khả năng tấn công, dù nghĩ thế nào thì Moguzou vẫn là số một. Chẳng ai trong tổ đội có thể sánh ngang bằng Moguzou.

Nói cách khác, tụi Haruhiro đã ở trong trạng thái dựa dẫm hoàn toàn vào Moguzou. Moguzou đảm đương quá nhiều việc, trách nhiệm cũng rất nặng nề.

Moguzou đã gánh vác tất cả mà không hề than vãn hay phàn nàn dù chỉ một câu. Nhờ đó, cậu ấy đã trưởng thành.

“Moguzou...”

Khi Haruhiro thốt ra cái tên ấy, các đồng đội của cậu liền nín thở.

“... thực sự rất tuyệt vời. Nhưng mà, tớ cho rằng không phải Moguzou vốn đã giỏi từ đầu nên cậu ấy mới mạnh lên như một lẽ đương nhiên. À không, tất nhiên là cậu ấy sở hữu tố chất, nhưng chắc chắn không chỉ có thế. Không thể nào có chuyện cậu ấy không sợ hãi, nhưng cậu ấy luôn luôn đứng trước tất cả mọi người để đương đầu với những kẻ địch vô cùng nguy hiểm. Vậy mà Moguzou không bao giờ bỏ chạy. Có lẽ cậu ấy làm thế vì chúng ta. Trong lúc làm vậy, Moguzou đã trở nên mạnh mẽ. Còn tớ thì lại dựa dẫm quá nhiều vào Moguzou.”

Mình đáng lẽ nên nhận ra điều đó.

Sớm hơn.

Nhất định phải nhận ra.

Đúng như Ranta nói. Thủ lĩnh cái kiểu này thật nực cười.

“Đáng lẽ tụi mình phải giảm bớt gánh nặng trên vai Moguzou. Chắc chắn phải có biện pháp nào đấy cho chuyện đó. Tuy giờ đã muộn rồi. Từ nay trở đi, tất cả chúng ta phải phân chia và chống đỡ cái gánh nặng to lớn mà Moguzou đã luôn mang vác một mình. Từng người trong chúng ta phải tăng thêm số lượng những việc bản thân có thể thực hiện. Tớ nghĩ năng lực hiện tại của tụi mình vẫn hoàn toàn chưa đủ.”

“... Tớ...” Shihoru cắn môi một cái rồi gật đầu. “Tớ nghĩ... mình cần học phép thuật có uy lực, một loại thôi cũng được...”

“Humm...” Yume đỡ người về phía trước, tay cầm lên mặt bàn. “Yume à, tuy sẽ khó khăn, nhưng đúng là Yume cần tăng sức tấn công. Yume muốn cả một con chó lai sói nữa...”

Ranta thở hắt ra và khoanh tay lại. “Kể cả bà nói như thế thì con người ấy mà, chẳng bao giờ làm được những việc nằm ngoài khả năng và chỉ có lựa chọn duy nhất là làm thứ mà mình có thể. Phần nhiều trong số các skill của hắc ám kỵ sĩ thuộc nhóm chuyển động hoặc nhóm tấn công sau khi chuyển động, chỉ đứng ở một chỗ thì không thể phát huy được chân giá trị của chúng. Vì là hắc ám kỵ sĩ nên cũng không thể đổi sang nghề khác, như chiến binh chẳng hạn. Nếu đã một lần thề trung thành với thần Skullhell thì buộc phải làm hắc ám kỵ sĩ cho tới lúc chết.”

“Đổi nghề à...?” Haruhiro vừa sờ môi vừa liếc nhìn Yume.

“Humm? Yume vừa làm gì à?” Cô thắc mắc.

“À không...”

Tính ra Yume khoẻ hơn mình tưởng. Nếu vật tay thì có vẻ cô ấy sẽ cân được kể cả khi đôi thủ là con trai. Cô ấy cũng gan góc nữa. Dù là thợ săn nhưng số lần cô ấy chiến đấu với kẻ địch bằng dao còn nhiều hơn số lần dùng cung tên ấy chứ. Hay cứ nhờ cô ấy bỏ guild thợ săn để chuyển sang chiến binh, như thế... không được đâu nhỉ? Yume rất tâm huyết với nghề thợ săn, còn đặt cả mục tiêu nuôi chó lai sói nữa. Mình nghĩ nếu vì hoàn cảnh của tổ đội mà ép buộc cô ấy thì cứ sai sai thế nào, và với tư cách một người đã chứng kiến những pha chiến đấu của Moguzou, nếu mình giao cho một cô gái giữ nhiệm vụ đó thì có hơi... hơi hơi... hay nói đúng hơn là khá...

Khá là đáng sợ.

Không được. Quên cách này đi. Giả sử ai đó sẽ phải trở thành chiến binh và đảm nhiệm vị trí Tank [Chịu đòn]... Shihoru hiển nhiên không hợp để làm chiến binh. Merry mà không làm tu sĩ thì cả bọn sẽ gặp rắc rối lớn. Ranta lại không thể đổi nghề. Vậy tức là...

“... Mình hả?”

Haruhiro nhỏ giọng thì thầm, và để cẩn thận, cậu thử tưởng tượng xem sao. Cậu nghĩ đến cảnh tượng bản thân được trang bị giáp trụ nặng nề, tay vung thanh kiếm chặt chém The Chopper.

... Cảm giác yếu ớt phát sợ.

Tối thiểu thì Haruhiro cũng chẳng có ý định giao vị trí Tank [Chịu đòn] cho một chiến binh chỉ là *cậu nhóc kém cỏi* và còi cọc như vậy... *Cậu nhóc kém cỏi*^[3].

Choco đã chết mất rồi nhỉ?

Mà thôi, quên đi. Hiện giờ không phải lúc nghĩ về chuyện đó. Cần phải tập trung vào vấn đề của chính tụi mình.

Chung quy lại, thứ cần giải quyết vẫn là vị trí Tank [Chịu đòn]. Nếu không có một Tank đủ mạnh thì chẳng còn chuyện gì đáng để nói nữa. Trong một tổ đội tuyệt đối không thể thiếu hai vị trí là Tank [Chịu đòn] rồi đến Healer [Người chữa trị]. Nói cho cùng, miễn Tank và Healer làm việc nghiêm chỉnh thì mọi thứ kiểu gì cũng sẽ được giải quyết.

Trong tình hình hiện tại, người nhận vai trò Tank [Chịu đòn] hẳn phải là Ranta, bởi vốn dĩ cậu ta có trang bị nặng chỉ sau Moguzou. Dù bây giờ

chưa được như ý, nhưng nếu cậu ta trở nên ra dáng chiến binh hơn trong quá trình tích lũy kinh nghiệm thì cũng được chứ sao? Mỗi tội, không biết kết cục sẽ thế nào nhỉ? Có thành công được không đây...?

Hồi Manato mất, bọn cậu đã kết nạp một Healer [Người chữa trị] mới. Là Merry.

*Chỉ có **cách đó** thôi ư?*

Tất nhiên, không phải Haruhiro không cân nhắc tới lựa chọn ấy. Nó vẫn tồn tại ở một góc trong tâm trí cậu.

Chỉ là cậu không muốn nghĩ tới nó mà thôi.

Haruhiro lần lượt quan sát vẻ mặt của Ranta, Yume, Shihoru, cuối cùng là Merry. Biểu cảm mỗi người một vẻ, nhưng dường như ai cũng trầm tư suy nghĩ cả. Có lẽ dù ít hay nhiều, mọi người đều đang xem xét *điều đó*. Tuy vậy, chẳng ai chịu nói ra.

“Này, tớ bảo...” Merry giơ tay phải lên một chút. “... Tớ nói được không? Tớ có chuyện muốn nói với mọi người... Tớ nghĩ đây là chuyện tớ buộc phải nói ra.”

Haruhiro chạm mắt với Ranta, Yume và Shihoru. *Chuyện gì thế nhỉ? Ngực mình đau nhức nhối, bởi mình có dự cảm không lành. Merry là tu sĩ, có vẻ cô ấy cảm thấy có trách nhiệm với cái chết của Moguzou... Lẽ nào cô ấy sẽ nói mình muốn rời đội?*

“Đur... Được chứ.” Giọng Haruhiro run run. “Đương nhiên rồi. Chuyện gì vậy...?”

“Tớ đã làm một việc không thể cứu vãn.”

Khuôn mặt chỉ có thể gọi là vô cùng xinh đẹp của Merry giờ đang đanh lại. Riêng môi cô là cử động, thốt ra những câu từ bằng giọng thật trầm.

“Lúc đó, tác dụng của Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] đã hết. Đáng nhẽ tớ phải làm phép lại, nhưng tớ quên khuấy mất. Đặc biệt là trong một trận chiến ác liệt như thế này, chỉ một chút khác biệt cũng đủ quyết định việc sống chết rồi. Nếu tớ không để Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] bị hết hiệu lực thì có lẽ Moguzou đã không phải chết. Không. Nhất định cậu ấy sẽ không chết. Moguzou chết là do lỗi của tớ. Tớ đã khiến Moguzou mất mạng.”

“Sai bét!” Ranta đập bàn. “... Bà nói thế rõ ràng là sai rồi! Không phải lỗi của bà. Đúng hơn là không phải lỗi của một mình bà! Tôi đây này... Cậu

ấy là chiến hữu của tôi, thế mà tôi không thể kề vai sát cánh chiến đấu bên cậu ấy. Vì tôi quá yếu!”

“Không sai đâu.” Merry khẽ lắc đầu. “Dù nghĩ thế nào, việc tớ để Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] mất tác dụng vẫn là một lỗi sơ đẳng và non nớt đến mức không thể biện hộ nổi, Moguzou đã chết bởi sai lầm tai hại đó. Trước đây tớ đã từng khiến tận ba đồng đội hi sinh. Tớ không muốn để ai chết thêm lần nào nữa. Vậy mà tớ lại phạm sai lầm. Tớ không có tư cách làm tu sĩ. Tớ chẳng thể nghĩ khác đi được.”

“Merry...” Yume rơm rớm nước mắt. “Chuyện đó... Chuyện đó! Không được nói thế! Chuyện đó không liên quan gì đến tư cách cả! Yume thấy không phải vậy...”

“... Tớ hiểu,” Shihoru khoanh hai tay thật chặt trên bàn, “cảm xúc của Merry... Nói vậy có lẽ làm tớ khá giống một kẻ lạnh chanh và lảm chuyện, nhưng vì tớ lúc nào cũng nghĩ thế. Tớ luôn tự hỏi liệu mình ở đây có được không, mình có ích với mọi người không... và liệu mình có tư cách để ở đây không...”

“Không có đâu.” Ranta cười khẩy. “Làm sao mà có được chứ, tư với chẳng cách. Chẳng phải vốn dĩ tụi mình là tổ hợp những kẻ vô công rồi ờ ờ sao? Ngay từ đầu đã chẳng đứa nào có tư cách làm gì hết. Vậy thì sao hả? Cần gì phải biết chứ. Chẳng liên quan. Không có thứ đó tụi mình vẫn làm được mà. Đã cố gắng tới tận hôm nay đó, thấy không?”

“Ranta nói đúng đấy.”

Haruhiro nhìn thẳng vào Merry, nhưng cô chĩa ánh mắt xuống bàn, không nhìn vào mắt cậu. Cậu thầm nghĩ, *xa cách thật đấy. Merry đang ở ngay đây, vậy mà lại xa cách vô cùng.*

“Chúng ta không có tư cách, và cũng chẳng cần nó. Merry là đồng đội của tụi tớ. Vậy là đủ lắm rồi.”

“Cảm ơn cậu.”

Khoé miệng Merry hơi giãn ra. Quá mờ nhạt để gọi là một nụ cười. Nhưng dấu sao cô ấy cũng đã cố mỉm cười.

“... Dù vậy, tớ cần thời gian. Tớ đã hiểu ra sau chuyến đi tới Damurou. Tớ cứ mãi như bây giờ thì chẳng thể tiến bước cùng mọi người. Tớ sợ lắm. Sợ hãi vô cùng. Tớ không còn chút tự tin nào nữa. Không cần thời

gian quá dài đâu. Mười ngày... không, bảy ngày là được rồi, hãy cho tớ thời gian.”

“Được đấy chứ?” Ranta chống khuỷu tay lên bàn rồi nhún vai. “Tôi cũng muốn học chiêu thức mới. Có tận mười ngày chắc sẽ mạnh lên được đáng kể. Một khi Ranta ‘siêu phàm’ ra đời với phong cách đầy bùng nổ, tùy trường hợp mà rất có thể cơ hội thể hiện của mấy người sẽ bốc hơi hết đó. Hi hi hi!”

“Chắc Yume cũng sẽ xin sư phụ dạy thêm skill. Mình có tiền mà.”

“... Tớ muốn thử sức với các ma pháp khác ngoài Darsh Magic [Ma pháp bóng tối].”

“Tớ hiểu rồi.”

Haruhiro nhắm mắt lại. Thời gian.

Câu trả lời là thời gian. Dù sao đi nữa, cả bọn vẫn cần thêm thời gian. Nhóm Haruhiro không mạnh mẽ đến mức lúc nào cũng có thể “phi nước đại” về phía trước.

Haruhiro mở mắt.

Cảnh tượng cậu thấy không hề thay đổi.

Vẹn nguyên tới độ tàn khốc.

Trong thế giới bất biến này, nhóm Haruhiro buộc phải tự thay đổi, dù chỉ là từng ít một.

“Mười ngày sau, đúng tám giờ sáng, hãy gặp nhau trước cổng Bắc nhé.”

9. Thiên sứ giáng trần

Người ta có câu “lạ nước lạ cái”.

Nó đúng chuẩn với tình huống lúc này.

Gần đường Hanazono có một cửa tiệm được gọi là Maraika. Tuy không phải biển hiệu ghi như vậy, nhưng bởi đây là quán ăn do cô chủ Maraika đứng bếp, nên mọi người đều quen gọi thế.

Khách hàng của Maraika có tới chín mươi phần trăm, hay trong hầu hết các trường hợp, một trăm phần trăm là phụ nữ. Tuy không treo biển cấm nam giới, nhưng bởi trong quán toàn khách nữ, nên có vẻ cánh đàn ông cũng ngại ra vào.

Ngược lại, đối với phụ nữ, đây là một địa điểm thoải mái, nơi họ có thể lui tới dễ dàng. Những quán kiểu như vậy rất ít, hay nói đúng hơn, Shihoru chẳng biết chỗ nào khác, đồ ăn lại ngon và giá cả cũng phải chăng. Bởi thế, nếu chỉ có tụi con gái đi ăn với nhau, Maraika luôn là ứng cử viên số một.

Tất nhiên, phần lớn những người phụ nữ thường xuyên ăn ở bên ngoài - hầu hết là lính tình nguyện hoặc những cô nàng làm ngành dịch vụ - đều hay đến quán Maraika, do vậy, nơi đây lúc nào cũng tấp nập.

Hôm nay, vì Shihoru và Yume đến sớm một chút để tránh khung giờ đông đúc nên vẫn còn ghế trống. Dù vậy thì cả hai vẫn bị đẩy vào ngóc cạnh nhau trong góc của một chiếc bàn lớn. Những món ăn họ gọi được mang ra, và đến thời điểm này, khi hai người đã đánh chén được gần một nửa, quán gần như chật kín chỗ ngồi.

“Thế Shihoru sao rồi?”

“... Ừm... Tớ mất bốn ngày để học một ma pháp mới, nhưng... đúng là, mãi chưa quen được... thì phải. Vì cho tới giờ, tớ chỉ dùng mỗi Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] thôi...”

“Dash Magic à...?”

“Trong ma pháp, có một thứ gọi là mastery [sự tinh thông]...”

“Hở? *Mát tờ ri?*”

“... Là m-a-s-t-e-r-y.”

“À à, mastery nhỉ? Mastery đúng không...? Đó là cái gì thế?”

“Ngu ần sức mạnh ma thuật của pháp sư gọi là nguyên tố. Chúng là sinh vật ma thuật và có bốn loại...” Shihoru đếm bằng cách gập l ần lượt các ngón tay, “... là Arve, Kanon, Falz và Darsh...”

“*Amp* này, *Maroon* này, r ấ *Fax* và *Dash*? Hừm... Khó nhớ phết.”

“... Tóm lại là có bốn loại nguyên tố như vậy. Kiến thức liên quan tới chúng, toàn bộ kĩ thuật cần để vận dụng chúng một cách trôi chảy, r ấ... đến cả cảm giác thực tế có được từ kinh nghiệm, thứ bao gồm tất cả những điều đó được gọi là mastery [sự tinh thông]. Mỗi nguyên tố đều có tính chất riêng của nó... Chúng có những phần tương đồng và cũng có các điểm hoàn toàn khác biệt...”

“Nếu vậy thì có tới bốn mastery à?”

“Đúng thế. Giả dụ như... mastery của Darsh và Arve là riêng biệt. Bởi vì tố... dùng ma pháp Darsh suốt ngày nên có tích lũy được chút đỉnh, nhưng... các ma thuật khác thì không, nên giống như bắt đầu lại từ đầu...”

“Vậy ư? Nghe có vẻ khó khăn nhỉ. Còn Yume ấy à, vì là thợ săn nên việc phải làm cũng được quy định luôn r ấ. Cung nẻ, dao săn, với cả kĩ thuật săn? Chỉ có nhiều đấy thôi. Ủa? Có tận ba cái mà. Nhưng mà, Yume chẳng biết gì về kĩ thuật săn cả.”

“... Nuôi chó sói cũng tính là kĩ thuật săn à?”

“Ừ. Nhưng l ần này chắc Yume phải từ bỏ r ấ. Dù tiền thì đủ đấy. Nếu nuôi thì phải nuôi từ khi nó còn bé cơ. Yume muốn chăm sóc nó thật tốt. Cũng có thể gửi người khác trông giùm, nhưng Yume không thích làm vậy lắm.”

“Với tình hình bây giờ, có lẽ hơi khó để chăm nom một chú chó con được chu đáo...”

“Ừ thì Yume cũng nghĩ thế. Đã mất công nuôi mà lại làm vậy thì Yume thấy tội nghiệp cho nó lắm.”

“Nuôi động vật chẳng đơn giản tí nào...”

“Đúng đấy. Chắc cần phải có... quyết tâm? Cơ mà, người ta bảo là, nếu được huấn luyện cẩn thận, chó sói tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội chủ

nhân. Chúng sẽ dùng chính tính mạng của mình để bảo vệ chủ đấy.”

“... Nếu có người như vậy thì tốt nhỉ?”

“Hử? Shihoru muốn nuôi người hơn nuôi chó sói à?”

“Ờ... À, ý tớ không phải như vậy...”

Shihoru gầy ph ần thức ăn ít ỏi còn sót lại trên đĩa của mình bằng chiếc đĩa gỗ. Đối với *phương diện đó*, Yume có vẻ chậm hiểu, hoặc là hoàn toàn không hứng thú chút nào, nên đôi khi hai người nói chuyện chẳng hề ăn nhập. Có những lúc nhìn Yume, Shihoru cảm thấy bất an, bản khoăn tự hỏi rằng phải chăng bản thân thật khác người. Cô kiểu gì cũng sẽ phân chia người khác giới theo tiêu chí: *đó có phải mẫu người có thể làm mình nảy sinh tình yêu được hay không?* Shihoru hơi ghê sợ một bản thân như vậy. Cô muốn trở thành một cô gái vô tư trong sáng giống Yume.

Thích một người con trai chỉ là chuốc lấy ph ần đau khổ.

Không yêu sẽ tốt hơn.

“Nè, hai cô gái.”

Shihoru khá ngạc nhiên, vì cô chưa hề nghĩ đến cảnh ai đó sẽ bắt chuyện với mình.

Cô nhìn về phía phát ra giọng nói. Tuy không đến mức “biết”, nhưng người đó mang gương mặt - hay đúng hơn là dáng vẻ - mà Shihoru nhớ là mình đã từng nhìn thấy. Một cô gái có thân hình khá chuẩn, cổ quấn khăn choàng lông vũ trắng. Trên chiếc khăn vấn tóc của cô quả nhiên cũng đính vật trang trí hình lông vũ trắng.

“Tôi là Kikuno... Mà chắc các em không biết đâu nhỉ? Cũng chưa có dịp chào hỏi mà. Nhưng tôi thì biết về hai người đấy. Chúng ta đã chiến đấu cùng nhau tại Dead Head còn gì.”

“A!” Yume chỉ vào Kikuno. “Chị là người của *Oai- Lên-Giờ!*”

“... Là Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã]. Vớ lại, đừng chỉ tay vào người khác. Như thế bất lịch sự đấy.”

“Ui, X... xin lỗi...Từ giờ Yume sẽ chú ý hơn.”

“Ừ, em nên làm như thế. Tôi thì bao dung ấy mà, nhưng đời có nhiều người tính tình đ ồng bóng lắm. Mà thôi, chuyện đó sao cũng được... Kajiko!”

Kikuno quay người rồi vẫy tay. Cô ấy định gọi ai đó ư? Còn ai vào đây nữa.

Yume bật ra một chất giọng kì cục: “Úi giời!”

Shihoru cứng đờ cả người, chỉ biết nhìn chăm chăm cô gái to cao đang sai bước lại gần mình.

“Nhường ghế cho tui tui được không? Xin lỗi nhé.”

Kikuno đuổi tới ba vị khách nữ đang ngồi đối diện Yume và Shihoru đi. Thế rồi, Kikuno cùng mỹ nhân cao lớn dữ dội kia thả người ngồi xuống chỗ trống.

Một mỹ nhân dữ dội. Kajiko thực sự khiến người khác sợ hãi. Xinh đẹp khủng khiếp, và đáng sợ vô cùng. Chỉ ngồi đối mặt thế này thôi đã đủ bị áp đảo. Nói thực là Shihoru muốn bỏ chạy. Nhưng cô không thể. Dám là họ sẽ chém cô bỏ mạng chỉ với một nhát gươm nếu cô vùng chạy trốn lúc này. Đến cả người luôn vô tư bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào như Yume cũng “ngoan như cún”.

“Lâu rồi không gặp... mà cũng chưa đến nỗi lâu nhỉ?” Nhìn Kajiko mỉm cười, Shihoru cảm thấy như có một con dao lạnh buốt dí vào trái tim mình. “Tôi là Kajiko, người đứng đầu Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã]. Hai người là Shihoru và Yume, phải không?”

Shihoru lập cập gật đầu không nói một lời, trông như con rối bị giật dây.

“... Ô?” Yume nghiêng đầu. “Sao chị lại biết tên tui Yume...?”

“Tôi thường tìm hiểu về những cô nàng mà mình có hứng thú.” Kajiko nói toẹt ra một điếu nghe hơi đáng sợ. “Anh chàng chiến binh đó, dù là đàn ông nhưng tố chất không tồi. Đáng tiếc thật.”

Shihoru cắn môi. *Tại sao thế nhỉ? Thật lạ lùng. Thân là một đứa không thể đau buồn như những đồng đội khác, thậm chí còn chẳng rơi nổi một giọt nước mắt tiếc thương, nhưng lúc này, ngay khi nghe Kajiko khen ngợi Moguzou, cảm xúc bỗng căng tràn lòng ngực. Mình thấy thật hạnh phúc, thật tự hào, và đây đau đớn.* Cuối cùng, Shihoru đã thực sự nhận thức được việc bản thân vừa mất đi một người đồng đội tuyệt vời, không gì có thể thay thế.

“... Moguzou mạnh lắm.” Yume cúi mặt và khẽ thì thầm.

“Tôi nghĩ vậy.” Trong một thoáng, Kajiko liếc nhìn về nơi nào đó xa xăm. “Kinh nghiệm của các em còn non lắm. Hầu như chỉ là Rookie [Tân binh]. Tiềm năng còn rất lớn. Nếu cậu chiến binh đó trưởng thành thuận lợi, có lẽ cậu ta sẽ nổi danh. Tối thiểu thì cậu ta đã có thể chiến đấu vai kề vai với tên màu mè cùng lứa với mấy đứa còn gì.”

“... Là, với Renji...”

Shihoru nghiêng rằng. Kajiko có lẽ không phải người biết nói những lời nịnh nọt. Cô đại khái biết vậy dựa vào trực giác. Đây là đánh giá thẳng thắn khách quan của người dẫn dắt clan Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] danh tiếng. Có thể tin tưởng được. Moguzou rất mạnh. Cậu ấy đã có thể mạnh lên. Mạnh hơn nữa, rất nhiều.

“Dù sao chuyện đó cũng thường xảy ra.” Kajiko khẽ nhún vai. “Không hiếm những người có tố chất chết trước khi tài năng kịp nở rộ. Hoặc tôi nên nói là, ai càng có tài năng thì càng dễ chết yếu. Những kẻ yếu đuối và hèn nhát sẽ chẳng bao giờ dám đứng ra đối diện với khó khăn. Họ sống sót bằng cách đó. Tôi cũng từng như vậy.”

Kikuno làm mặt sừng sốt. “... Kajiko khác chứ.”

“Không. Các cậu đánh giá tôi quá cao rồi. Đúng là tôi bây giờ chẳng phải hạng xoàng. Dù chẳng thắng được Souma với Kemuri thì hẳn tôi vẫn sẽ không thua ‘Red Devil’ Dakki, ‘Titan’ Max hay Shinohara. Nhưng tôi không được như vậy ngay từ đầu. Hồi mới trở thành lính tình nguyện, tôi rất thảm hại. Nhờ cái vẻ ngoài này mà không thiếu những gã đàn ông ngu ngốc muốn bảo vệ tôi. Tôi đã lợi dụng đám đó để sống sót. Mặc ối chết đi được. Tuy vậy, hiện thực vẫn là hiện thực. Tôi đã dùng những gã đàn ông ngu ngốc ghê tởm, thô tục, rác rưởi, căn bã đó làm bàn đạp để mạnh lên từng chút một. Tất nhiên, tôi không nói rằng mình không có tố chất. Tôi có chứ. Chỉ là, ai cũng có thứ đó thôi. Ở một mức nào đấy. Điều quan trọng ở đây là không chết. Phải sống sót dù có bất cứ chuyện gì, biến tất cả thành kinh nghiệm và phát triển năng lực bản thân. Shihoru. Yume.”

“... Vô... Vông!”

“Seo...?”

“Các em đã mất cậu chiến binh đó rồi. Cậu ấy hẳn là trụ cột trong tổ đội của các em. Sức chiến đấu của đội cũng phải mất đi phân nửa, kể cả nếu nói giảm nói tránh. Cứ thế này thì mấy đứa không sống sót được đâu.”

Shihoru định nuốt nước bọt, nhưng miệng cô khô khốc, chẳng có lấy một giọt để nuốt vào. Nhìn sang bên cạnh, cô thấy Yume đang mở to mắt, môi vẽ thành hình dấu mũ méo xệch.

“Hai người cũng có triển vọng.” Biểu cảm của Kajiko dịu đi một chút. “Zoran Zesh là một đối thủ mạnh. Orc vốn là chủng tộc sở hữu sức mạnh đáng gờm, nhưng nói thẳng ra là hiếm có tên orc đơn độc nào mạnh đến mức đó. Có lẽ phải cỡ Souma hay Kemuri mới có thể đấu một chọi một với thứ đấy. Xét về mặt chuyên môn thì mấy đứa có bị tiêu diệt hết cũng chẳng có gì lạ. Vậy mà hai người lại sống sót. Rất đáng nể. Nhưng tiếc là tổ đội của hai người tiêu tùng rồi. Mấy đứa không thể nào chiến đấu khi thiếu cậu chiến binh đó. Chẳng mấy chốc sẽ lại có ai đấy hi sinh. Một người chết rồi tới hai, tới ba người. Đại khái sẽ thành ra như vậy đấy. Nếu cậu chiến binh đó còn sống, tôi đoán chắc tổ đội của các em sẽ trở thành tâm điểm chú ý từ nay trở đi. Cùng các tổ đội đồng lứa đã được đánh giá cao, có lẽ mấy đứa thậm chí còn được gọi là một thế hệ vàng ấy chứ. Nhưng khả năng đó không còn nữa. Nếu hai người cứ bám trụ mãi ở cái tổ đội ấy, Shihoru, Yume, thứ chờ đợi các em sẽ là một cái chết thảm thương.”

“... Chị đang bảo... chúng em rút khỏi... tổ đội?”

Nghe Shihoru lắp bắp hỏi, Kajiko lập tức gật đầu và đáp: “Đúng. Gia nhập Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] đi. Tôi không nói các em phải quyết định luôn, nhưng ngay bây giờ cũng được. Nếu là pháp sư và thợ săn thì chúng tôi có một tổ đội mà các em có thể gia nhập ngay từ ngày mai.”

“Tất cả thành viên trong clan tụi tôi đều là nữ.” Kikuno nở nụ cười thân thiện lạ thường. “Chẳng có lấy một gã đàn ông tệ tiện. Sẽ không ai lợi dụng các em. Chúng tôi đoàn kết, động viên giúp đỡ lẫn nhau để sinh tồn và tận hưởng cuộc sống. Đàn ông hoàn toàn bị cấm, và không có cái đám đó cũng chẳng thành vấn đề. Nói đúng hơn là, tụi đàn ông ấy, không có thì càng tốt. Dù chải chuốt thế nào, hể bóc lớp vỏ bọc ra thì cả đám đều như nhau. Chúng chỉ coi nữ giới tụi mình là chỗ giải tỏa những thứ ham muốn bản thủ.”

“Kikuno. Cậu hăng quá rồi.”

“A, xin lỗi, Kajiko. Tớ lỡ...”

“Việc nghiêm cấm đàn ông là thật, nhưng nó cũng lắm chỉ có nghĩa ‘không được đưa đàn ông vào bên trong clan’ thôi. Không liên quan tới cuộc sống cá nhân của mọi người. Tuy nhiên, những kẻ dám làm tổn thương đồng đội của tôi, tôi nhất định không tha. Dù kẻ đó bỏ chạy hay lần trốn, tôi cũng sẽ tìm ra bằng được rồi bắt hẳn phải trả giá. Những kẻ không đến nỗi ngờ nghệch chắc đâu hiểu chuyện ấy, nên trước tiên tôi đảm bảo chẳng có gã nào dám đụng tới các cô gái của Wild Angels theo kiểu hời hợt chơi đùa. Còn trong trường hợp có một anh chàng bất chấp tất cả để tiếp cận thành viên của chúng tôi, đi đâu đó có nghĩa là anh ta nghiêm túc. Tôi sẽ không đánh một người như vậy sống dở chết dở đâu, yên tâm.”

“Thế cơ à...”

“Nếu có gì muốn nói thì hãy nhìn thẳng vào mắt tôi và nói rõ ràng vào, Kikuno.”

“Kh... Không có gì đâu.”

Chết.

Một cái chết thảm thương.

Cứ thế này thì sẽ chết.

Shihoru cúi xuống và nhắm mắt lại... *Manato, Moguzou.*

Shihoru nhớ đến gương mặt khi chết đi của hai người họ. Tụi Shihoru rồi cũng sẽ như thế...? Không, chưa thể khẳng định như vậy được. Kajiko đang cố mời Shihoru và Yume gia nhập Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã]. Phải chăng vì thế mà cô ấy làm trầm trọng hoá câu chuyện lên? Chắc chắn là như vậy.

Nhưng mà, thực tế đúng là sức chiến đấu của tổ đội đã giảm đi một nửa. Dù cho Shihoru học được ma pháp mới, tụi Yume luyện thành những skill khác thì liệu như thế có đủ lấp khoảng trống mà Moguzou để lại không? Vắng Moguzou, liệu cả bọn có thể vượt qua được những trận chiến cam go, ví dụ như cuộc tấn công Pháo đài quan sát Dead Head? Shihoru thường đứng ở vị trí cuối cùng trong tổ đội và quan sát cục diện một cách tổng quan, nên cô có thể quả quyết một đi một tới. Chuyện đó là không thể. Cảnh tượng không có Moguzou, không có bóng lưng to lớn ấy ở phía trước, thật *trống trải* vô cùng. Là một pháp sư, Shihoru không mang trên mình những vật dụng phòng vệ đúng nghĩa, bởi thế, khi không có Moguzou, cô cảm thấy như mình đang trần trụi đứng trên chiến trường, chẳng một manh giáp

che thân. Cô sẽ trở nên bất an, sợ hãi và muốn tìm đường trốn chạy. Mọi người đều biết là vô vọng, nhưng vẫn đang gắng hết sức để làm gì đó, đang cố bước đi trên con đường trải đầy chông gai.

Nếu gia nhập Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã], Shihoru và Yume sẽ không phải đi con đường đó nữa.

Shihoru mở mắt, thăm dò biểu cảm của Yume. Có lẽ nào Yume sẽ từ chối ngay tại chỗ? Cô ấy đại loại sẽ nói rằng: “Xin lỗi nha, Yume biết hai chị đã mất công mời, nhưng mà...” Nếu vậy, chắc Shihoru cũng sẽ bị cuốn theo và đưa ra kết luận tương tự. Cô đã nghĩ vậy. Nhưng, Yume lại...

Yume đang cau mày, môi chu ra như bạch tuộc.

Yume đang đăm chiêu suy nghĩ. Cô ấy đang phân vân.

Đến cả Yume cũng băn khoăn trước chuyện này.

“Xin phép...”

Shihoru cúi đầu. Cô không biết rốt cuộc mình đang xin lỗi ai nữa.

“... cho chúng em suy nghĩ đã.”

10. Kẻ bị bỏ rơi và người còn ở lại

“*Thế rồi...*”

Haruhiro trở mình trên giường. Chỉ thay đổi hướng nằm thôi cũng đủ khiến cơn đau khó mà chịu nổi này chạy khắp nơi trên thân thể cậu.

“Kiểu này thì chết mất...”

Vừa lẩm bẩm dứt lời, cậu lập tức phủ định. *Không, không, không. Không được dùng cái câu đó nhẹ hều như vậy chứ. Nhưng mà, thực sự là đau quá.*

“... Cô Barbara đúng là ác quỷ. Dù mình vốn biết thế rồi...”

Có một skill tên là Assault [Cường kích]. Đây là một trong các sát chiêu khi đánh nhau của đạo tặc.

Một cái tên nghe đầy uy lực, nhưng để mô tả xem nó là kĩ năng như thế nào, thì có thể tóm gọn lại bằng cụm từ: tấn công quên mình. Tức là sẵn sàng chịu phản đòn để liên tiếp tung chiêu tấn công lên đối thủ. Hoàn toàn không nghĩ tới việc phòng thủ hay lẩn tránh, chỉ tấn công, tấn công và tấn công. Nói như thế không có nghĩa là cứ vung vũ khí loạn xạ ngẫu. Phải sử dụng vũ khí sao cho hiệu quả và cố gắng hết khả năng để không tạo ra khoảng trống giữa các đòn tấn công. Cơ bản là giảm thiểu nguy cơ bị phản công bằng cách liên tục tấn công không ngừng nghỉ, thay vì thực hiện các động tác phòng ngự hay lẩn tránh. Đến thế rồi mà vẫn bị phản công thì bó tay. Chỉ còn cách cam lòng lãnh đủ. Giết trước khi bị xử. Một skill rất sòng phẳng.

Haruhiro đỡ vật cái cơ thể mệt mỏi và đau đớn của mình trên chiếc giường hai tầng trong căn phòng đã mờ mờ tối thuộc khu trọ của lính tình nguyện. Cậu đặt nơi tằm tay con dao găm xịn mới mua và một thứ vũ khí dùng để quật, gọi là dùi cui^[4]. Dùi cui là một cây gậy ngắn, chỉ khoảng ba mươi centimét với phần đầu nặng trĩu, làm từ chất liệu đàn hồi. Toàn bộ món vũ khí quấn dây da, phần dây buộc lại thành vòng ở chỗ đầu tay cầm. Haruhiro chuẩn bị cả dùi cui lẫn dao găm mới để học chiêu Assault [Cường

kích]. Tóm lại, Haruhiro đã chọn học chiêu Assault [Cường kích] và luyện Dual Wield [Dùng vũ khí bằng hai tay], xem đó như phương pháp tăng cường sức tấn công.

Haruhiro dĩ nhiên không thuận cả hai tay. Cậu thuận tay phải. Điều khiến vũ khí bằng tay trái không hề dễ. Thêm nữa, việc sử dụng đồng thời hai loại vũ khí khác nhau bằng cả tay phải lẫn tay trái còn khó khăn hơn gấp bội.

Cô Barbara đã động viên rằng: “Trước mắt cứ phải làm quen đã. Khi thức thì không nói làm gì, lúc ngủ cũng phải nắm chặt vũ khí trong tay.”

Haruhiro cần lấy dao găm và dùi cui. Tất nhiên cậu không thể giữ vũ khí khư khư suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nhưng cứ hề rảnh tay là cậu lại tranh thủ chạm vào chúng như thế này.

Đợt tập huấn kéo dài sáu ngày để ghi nhớ chiêu Assault [Cường kích] vẫn khốc liệt như thường lệ. Hai ngày đầu, cậu hứng no nê chiêu Assault [Cường kích] của cô Barbara. Hai ngày tiếp theo, cậu tập mô phỏng lại dạng thức của nó gần như quên ăn quên ngủ. Hai ngày cuối cùng là đấu đối kháng cường độ cao cùng cô Barbara... Kết cục, chẳng những chiêu Assault [Cường kích] của Haruhiro chưa một lần chạm vào cô Barbara, mà cây kiếm gỗ của cô còn cho cậu ăn đòn vô số kẻ. Cậu bất tỉnh nhân sự nhiều lần, và được trị thương bởi một tu sĩ do cô Barbara gọi tới.

Vì thế, cậu hoàn toàn không có vết thương nào. Hoặc nói đúng hơn là chúng đã lành cả. Vậy nhưng, bên trong cơ thể thì đau đớn, và nặng trĩu. Không phải chỉ một mỗi thông thường.

“Ranta vẫn chưa về nhỉ...”

Shihoru và Yume cũng không ở nhà. Mỗi người đều đang đi học thêm ma pháp và skill mới. Ranta cũng vậy chăng? Thực ra Haruhiro đã nghi ngờ Ranta đang chơi bời ở đâu đó, nhưng xem chừng không phải vậy.

Nghĩ rằng mình cần trang bị thêm một skill nữa, Haruhiro dự định ngày mai sẽ lại tới guild đạo tặc, nhưng với thể trạng này thì có ổn không đây? Cậu chẳng tự tin tí nào.

“... Đâu phải lúc nói ra những lời này nhỉ.”

Dù cơ thể trì trệ khủng khiếp nhưng bụng cậu thì đói mồm đói meo. Chắc nên kiếm gì bỏ bụng trước khi đi ngủ. Haruhiro liền ngẩng phắt dậy, tra dao găm vào vỏ và nhét dùi cui vô thất lưng.

Ngay khi vừa xuống khỏi giường, cậu thử nhanh chóng rút dao găm và dùi cui ra rồi thử thế.

“... Chậm quá.”

Haruhiro nghĩ bụng, *thế này không được rồi*. Cậu cất dao găm và dùi cui đi rồi rút ra một lần nữa. Sau đó cậu có thử thêm vài lần, nhưng vẫn thấy không ưng.

“Ờu... thôi, kệ vậy. Có sốt ruột thì cũng thế...”

Haruhiro đã bao lần bị cô Barbara mắng rằng: “Không đủ khí thế!” Rồi thì khí lực, khí khái, khí phách.

Mình hiểu mà. Nhưng dù mình muốn thay đổi, dù mình cố thay đổi, đó đâu phải thứ có thể thay đổi một sớm một chiều. Mình muốn trở thành một thủ lĩnh... như thế này phải không nhỉ... Tích cực? Lúc nào cũng tươi tắn vui vẻ. Có thể kéo mọi người tiến lên. Dù vậy vẫn luôn cẩn trọng, nhưng khi gặp bất trắc lại có thể giang tay đứng mũi chịu sào...

“... Tiếc rằng mình chỉ là Old Cat.”

Biệt danh của Choco là Cheeky Cat.

Nhớ tới đi đâu đó, Haruhiro muốn ng ồi thụp xuống. Nhưng ng ồi xuống rồi sao? Choco đâu còn nữa. Đáng lẽ cậu có thể thân thiết hơn với Choco, nhưng ước nguyện đó đã bị chặt đứt hoàn toàn. Dẫu biết bận lòng cũng chẳng nghĩa lí gì, nhưng thỉnh thoảng cậu lại nghĩ về đi đâu đó.

“Dừng lại, bỏ đi...” Haruhiro tự nhắc nhở mình.

Haruhiro cất dao găm và dùi cui. *Ăn cơm, cơm. Đi ăn cơm thôi. Nếu có đồ ăn ngon bỏ bụng thì nhất định sẽ thấy phấn chấn hơn.*

Ngay lúc chuẩn bị bước ra khỏi phòng, Haruhiro cảm thấy sự hiện diện của ai đó ở ngoài hành lang.

Ranta ư? Không, nếu là Ranta thì đã đi thẳng vào phòng rồi. Hay là Shihoru hoặc Yume? Nếu vậy chắc chắn đã lên tiếng. Merry cũng thế thôi, vậy thì là ai nhỉ? Kiểu gì cũng thấy hơi rờn rợn. Cẩn thận chẳng bao giờ thừa. Biết đâu là kẻ trộm. Dù chuyện đó cũng khó xảy ra.

Haruhiro dùng Sneaking [Lén lút] triệt tiêu tiếng bước chân và tiến lại gần cửa. *Phải làm gì bây giờ?* Cậu quyết định trong một khoảnh khắc. Haruhiro rút dao găm ra bằng tay phải và hé cửa bằng tay trái. Kẻ đó đang

đứng ngay ở phía bên kia cánh cửa. Một gã khá cao to. Haruhiro tung một cú thúc cùi chỏ vào bụng gã.

“Ái...”

Không để mất thời gian, Haruhiro vòng ra phía sau, định đâm dao găm vào gáy kẻ kia... *Ừa, tên này...*

“... O? Cậu còn sống à...?”

“Ui...” Cậu ta đang dùng tay ôm bụng, gương mặt nhăn nhó, nhưng không có gì nhảm lẫn.

Chính là anh-chàng-Lêu-Nghêu của tổ đội Choco. Ma hử...?

Không phải nhỉ? Đồi nào có chuyện đó. Mình nghĩ cậu ta đã chết ở Pháo đài quan sát Dead Head rồi mà. Ai cũng định ninh tổ đội của Choco đã bị tiêu diệt sạch. Không phải sao?

“... Xin lỗi nhé. Vì tôi vẫn còn sống.”

“Không... không phải lỗi lằm gì... O thế, còn những người khác thì sao...?”

“Ngoài tôi ra không còn ai cả.”

Anh-chàng-Lêu-Nghêu hít thở sâu.

“... Mà mới nãy tôi cũng tưởng mình bị giết rồi.”

“A... Ai bảo cậu đứng ở chỗ đó. Bị nghi ngờ cũng đâu trách được ai.”

“Có phải thế không?”

“Đúng là thế đấy.”

“Sau này tôi sẽ chú ý.”

“Tôi nghĩ cậu nên làm vậy. Thế thôi, tôi đi đây.”

“A.”

“Hửm?”

“... Tôi có chuyện muốn nói.”

“Vớì tôi?”

“Ở đây làm gì có ai khác ngoài chúng ta.”

“Ừ thì đúng nhưng... Ừa? Gì thế? Chuyện muốn nói với tôi ấy?”

“À... Nói sao nhỉ?” Anh-chàng-Lêu-Nghêu gãi đầu sần sột. “Ừm... là... xin ý kiến.”

“Hử?”

“Không được sao?”

“Không, tại vì...”

Nếu bảo Haruhiro với anh chàng này có mối quan hệ đàn anh và đàn em thì có lẽ cũng không sai, nhưng cả hai đều chưa nói chuyện tử tế với nhau được nhiều. Với lại, cậu cũng chẳng muốn nói. Dù rằng, ừ thì, cậu ta cũng khá là tội nghiệp.

Tổ đội của Choco có sáu người. Anh-chàng-Lêu-Nghêu đã mất luôn một lượt năm người đồng đội và còn trơ trọi một mình. Sau đó cậu ta đã làm gì? Tuy Haruhiro chẳng biết, nhưng nhìn bộ dạng cậu ta tới đây vì có chuyện muốn thảo luận thì có lẽ không phải là cậu ta đang thân thiết và vui vẻ với những người bạn mới.

“... Tôi có thể nghe một chút chuyện của cậu, trong lúc ăn cơm...”

“Vây cũng được.”

“Hiểu rồi. Tôi sẽ mời bữa này.”

Không phải Haruhiro không thắc mắc mình tỏ vẻ đàn anh với anh-chàng-Lêu-Nghêu để làm gì, nhưng cảm thông với cậu ta cũng chẳng đi đâu mà thiệt. *Mình cũng hiểu được cảm giác đau khổ ấy mà.*

Tính từ nhà trọ thì xóm hàng rong trong khu phố thủ công là gần hơn cả nên cậu quyết định kiểm đại một quán ăn ở đó. Trước mắt là loại quán solzo ra. Haruhiro chắc sẽ không ăn món đó thêm một lần nào nữa.

Hai chàng trai chọn một quầy chuyên bán các loại thịt và rau củ xiên nướng, rồi “tân” vài xiên. Anh-chàng-Lêu-Nghêu chỉ tập trung đưa những que xiên nướng mà Haruhiro gợi ý lên miệng, chẳng buồn nói năng gì.

“Thôi cũng được. À đâu, không được nhỉ? Cậu có chuyện muốn bàn với tôi mà?”

“À, ừ nhỉ.”

Haruhiro cũng chẳng phải người có thể ý kiến ý cò về kẻ khác, nhưng tên này mới thô lỗ làm sao. Cậu ta có cái vẻ cực kì lãnh đạm, mang bộ mặt cứ như đang hờn dỗi cả thế giới. Chiều cao phải khoảng một mét chín mươi, nhưng hình thể trông khá tẻ.

“Nhưng mà, biết nói thế nào nhỉ... Là chuyện cần bàn bạc...”

“Ừm.”

“Hay nói đúng hơn là nhờ cậu.”

“Nhờ cậy? Tôi á? Ủa? Gì cơ...?”

“Thực sự chuyện này rất khó nói.”

“Trì hoãn ở đây thì ích gì...”

“Cũng đúng nhỉ.”

“Xin lỗi phải nói thế này, nhưng cậu phiền phức quá...”

“Kuzaku.”

“Tên cậu hả?”

“Phải. Là tên tôi. Còn cậu là bạn Haruhiro^[5] đúng không?”

“À ừ... thì đúng thế...”

Cậu ta chuyển sang nói chuyện ngang hàng với mình đấy à? Mà cũng được. Thực ra chuyện này chẳng đáng để bận tâm. Tuy anh-chàng-Lêu-Nghêu, giờ là Kuzaku, đúng là đàn em đấy, nhưng cũng chẳng phải lí lịch làm lính tình nguyện của hai người hơn kém nhau đến một, hai năm. Xét ngoại hình thì Haruhiro trông còn như kém tuổi. Với cả, cậu cũng chẳng ra mấy phép xã giao cứng nhắc.

“Không cần gọi ‘bạn’ đâu. Thế chuyện nhờ cậy của cậu là gì?”

“Là chuyện về tổ đội.”

“Ừ. Của ai?”

“Của bạn Haruhiro... Xí lộn, của Haruhiro.”

“Đội tôi á?”

“Bây giờ tôi chỉ còn một mình.”

“Phải rồi...”

“Tôi tính là chỉ còn cách xin gia nhập vào đâu đó. Tôi cũng phải kiếm ăn.”

“Không kiếm ra tiền thì chẳng làm được gì nhỉ.”

“Nhưng mà, chuyện này... Sao nhỉ? Cứ sai sai.”

“Cái gì sai?”

“Chẳng phải sẽ rất khó khăn sao? Năm người đồng đội của tôi đã chết, tôi chỉ còn lại một mình. Kiểu như... liệu tôi có thể sống cùng những người chưa từng trải qua cảm giác đó không...”

“Cậu lo lắng rằng họ sẽ không hiểu cảm giác của cậu à?”

“Umm... Phải đấy. Ày, hình như hơi khác thì phải. Nhưng mà cũng như nhau nhỉ? A...” Kuzaku ấn quai hàm và thè lưỡi ra. “Mỗi mồm quá. Lâu lắm rồi tôi mới nói dài thế.”

Ai thêm quan tâm tới chuyện ấy hả.

Dù sao cũng không được. Mình không có vẻ gì là hoà hợp được với Kuzaku. Tại sao thế nhỉ? Có cái gì đó cứ vướng mắc... À ra thế.

Lúc đó, Kuzaku đã quay lưng vào tường, chém nhau với con orc, cố bảo vệ Choco. Nhưng cậu ta đã không thể che chắn cho cô ấy tới cùng. Kuzaku bị con orc đánh bại, còn Choco thì mất mạng.

Haruhiro thông cảm với cảnh ngộ của Kuzaku. *Nhưng cậu kia, cậu đã chẳng bảo vệ nổi Choco đúng không? Thế mà, cậu thì sống sót, còn Choco lại chết rồi, thử hỏi vậy là sao hả...?*

Không phải Haruhiro suy nghĩ một cách rành rọt như vậy. Chỉ là, có một điều khiến cậu không tài nào cảm thấy nhẹ nhõm. Rất có thể chính là điều này. Choco chết, còn Kuzaku sống. Có lẽ Kuzaku đã cố gắng hết sức mình. Có lẽ người cảm thấy dằn vặt hơn ai hết chính là Kuzaku. Có lẽ cậu ta chẳng thể làm gì hơn trong hoàn cảnh đó, nhưng Haruhiro không thể nói rằng mình hoàn toàn không thấy bức rứt trong lòng.

“Kể từ đó tới giờ cậu đã làm gì?” Haruhiro hỏi.

“Học thêm các chiêu thức chẳng hạn. Tôi có tí tiền. Nên gọi là khoản thừa kế không nhỉ?” Kuzaku kéo vành tai, trên môi thoáng nở một nụ cười cay đắng. “Ngoài ra còn nghĩ ngợi rất nhiều.”

“Và thế là cậu muốn gia nhập tổ đội chúng tôi?”

“Đúng. Về cơ bản là vậy.”

“Kuzaku là chiến binh à?”

“Không, tôi là thánh kỵ sĩ.”

“Vì Moguzou mất nên tổ đội của tôi không còn Tank [Chịu đòn] nữa, bởi vậy, cậu nhắm thay thế vị trí đó?”

“Tôi không nghĩ tới mức đó.” Kuzaku nom có vẻ phật ý. “... Và tôi không cho rằng mình có thể. Mọi người là đàn anh kia mà. Chúng ta khác nhau, về kinh nghiệm chẳng hạn.”

“Chúng tôi muốn có Tank [Chịu đòn]. Nói thật lòng...”

Khi có những giây giải lao hiếm hoi giữa vô vàn trận đòn như tử của cô Barbara tại guild đạo tặc, Haruhiro đại khái luôn nghĩ về điều đó.

Quả nhiên tại mình cần một Tank [Chịu đòn] mới đúng không? Không còn cách nào khác ngoài tìm cho được một chiến binh hoặc một thánh kỵ sĩ gia nhập tổ đội nhỉ?

Haruhiro vừa lắc đầu vừa thở dài.

“Nhưng mà... Đây là ý kiến cá nhân của tôi, nhưng tôi cho rằng vẫn còn quá sớm. Mọi người vẫn chưa đi đâu chinh lại được tâm trạng của mình. Với lại, dù sao đi nữa, đây cũng không phải chuyện mình tôi có thể quyết định. Tôi không thể cho cậu câu trả lời mà cậu mong muốn. Xin lỗi.”

“Vậy à?” Kuzaku khẽ cúi đầu. “Tôi cũng xin lỗi.”

Không phải cậu không thấy đau tức nơi lồng ngực. Tuy vậy, cậu thật lòng không mong gặp lại Kuzaku thêm lần nào nữa.

Moguzou không có ở đây.

Thật là một nỗi đau lớn, quá lớn, to lớn vô cùng.

11. Những tên ích kỉ

“*E* wa ha ha ha ha...!”

Ranta có cảm giác lâu lắm rồi cậu mới được tắm mình trong ánh mặt trời. Mà kể ra thì thực tế đúng là lâu thật. Guild hắc ám kì sĩ nằm sâu dưới lòng đất ở khu ổ chuột to rộng và luộm thuộm của Thị trấn phía Tây Alterna. Ranta đã ở lì trong đó và học được hai skill mới. Cậu không đặt nửa bước chân ra khỏi cái guild ẩm thấp lạnh lẽo giống như ngục tù này trong suốt chín ngày. “Giống như ngục tù”, hay nói đúng hơn là, dù muốn cũng không thể ra ngoài, không ai cho phép cậu đi, nếu thật sự muốn ra thì chỉ có cách biến thành xác chết, xét về mấy điểm ấy thì nơi đây đích thị là một nhà tù.

Dù cơ thể đang được sưởi ấm dưới ánh mặt trời, nhưng Ranta lại rùng mình.

“... Khi gió, vẫn biết là lần nào cũng nói như nhau, nhưng hội Lord [Đạo sư] thật là đáng sợ...”

Có vài hắc ám kì sĩ mang danh Lord [Đạo sư] trong guild hắc ám kì sĩ. Tuy không biết số lượng chính xác, nhưng tính số Ranta đã từng gặp thì có lẽ là bảy người. Sao lại là *có lẽ* ư? Bởi các Lord luôn giấu mặt và cũng không bao giờ xưng tên. Chỉ có cách nhận diện bằng giọng nói và vóc dáng bên ngoài, nghĩa là có tổng cộng bảy người mà Ranta phân biệt được. Và tất cả đều cực kì đáng sợ. Không thể thấy ở họ một chút sự tử tế nào, lòng khoan dung lại càng khuyết thiếu. Nói trắng ra thì Ranta hoàn toàn không thể nghĩ rằng những kẻ mang danh Đạo sư ấy là con người. Có phải người ta sẽ trở thành như thế khi đi đến tận cùng con đường của một hắc ám kì sĩ không?

“Nhưng mà ngầu chết đi được. Mình cũng muốn thành như thế. Lord Ranta ư? Phư phư phư...”

Ranta ấn tay vào cổ, hắng giọng: “E hèm!”, rồi thử trò nhái giọng.

“Các người hãy gọi ta là Lord. Các người là nô lệ phụng sự thần Skullhell, còn ta là nô lệ của ngài, có trách nhiệm chỉ đường dẫn lối dạy bảo các người. Cả ta và các người đều không cần tên gọi... Ô hô, ngài thì m'ời Minh vừa nãy chắc trông oách lắm nhỉ? Ngài quá xá! Ui da!”

Bất ngờ bị đánh vào sau gáy, Ranta quay lại nhưng chẳng thấy ai. *Gì vậy trời? Ảo giác hả? Không thể nào có chuyện đó đâu nhỉ... ?* Ranta xoa chỗ bị đánh, đang định quay về đằng trước thì... chẳng phải một Lord [Đạo sư] bận đồ đen đang lừ lừ đi tới tựa như một đám hơi nước màu đen trong không khí hay sao?

“Ặc... V... Vừa nãy bị nghe thấy rồi à...!”

“Thứ nô lệ ngu xuẩn.” Vị Đạo sư dừng lại, hướng khuôn mặt giấu kín sau chiếc mặt nạ đồ đen về phía Ranta. “Người muốn được thần Skullhell ôm ấp đấy hả?”

“Khô... Không. Tôi, tôi ổn ạ!”

“Ổn là sao?”

“À thì, không, cái đó, gì nhỉ, tôi vẫn, ý tôi là, vẫn muốn phụng sự thần Skullhell, và tôi có thể. Từ giờ trở đi, ờm, tôi sẽ lao động thật chăm chỉ! Tôi nghĩ mình sẽ còn hữu ích hơn nữa, bởi thế... 1... là... làm ơn hãy bỏ qua cho tôi lần này. Ý tôi là vậy ạ!”

Ranta nhảy lên rồi tiếp đất bằng đầu gối. Trán cọ xuống nền đất. Cậu quyết định tung chiêu quỳ lạy.

“Tôi biết tội rồi...! Tôi, tôi đã làm chuyện sai trái...! Từ giờ tôi nguyện thành tâm thành ý cấn rơm cấn cỏ làm thân trâu ngựa, dâng hiến toàn bộ tinh thần và sức lực để tuân theo mong muốn của thần Skullhell. Do đó làm ơn đi mà! Xin ngài xin ngài xin ngài một điếu thôi! Chỉ cần tha mạng cho tôi...”

“Đồ cặn bã.” Vị Đạo sư chỉ nói thế rồi bỏ đi.

Ranta đứng dậy, thở phào và quệt đi chỗ mồ hôi lạnh đang đầm đìa trên mặt.

“... Hú, hú hồn. Nh... Nhưng đây là lần đầu mình gặp một Lord ở ngoài đường thì phải...? Lord [Đạo sư] cũng đi lại bình thường bên ngoài như thế sao? Mà cũng phải. Chắc là đâu thể cứ ở lì dưới lòng đất mãi được. Vả lại, nếu bỏ quần áo và mặt nạ ra thì mình cũng chẳng biết đó là ai. Có khi còn từng gặp ở quán nhậu hay đâu đó. Đạo sư ban nãy là con gái nhỉ? Có ngực

mà. Mình chỉ biết có một nữ Đạo sư, là người đó à? Biết đâu khuôn mặt thật của cô ta rất đẹp. Một mỹ nhân đáng sợ bậc nhất chẳng? Vậy là... hí hí hí...”

Đi bộ dọc theo những con phố khúc khuỷu của Thị trấn phía Tây, Ranta đắm đuối trong ảo tưởng về những ngày tháng ngập tràn dự vọng và tình yêu nảy nở giữa một Ranta cuối cùng đã trở thành Lord và nữ Đạo sư kia. Cuộc sống giam cầm trong guild hắc ám kỳ bí bắt buộc phải “kiêng khem” nghiêm ngặt nên ngay khi nó kết thúc, Ranta không thể ngăn mình cảm thấy bị kích thích, theo rất nhiều nghĩa.

“Mình là một thằng con trai khỏe mạnh mà. Biết làm sao được. Ừm.”

Ranta dừng chân trước hẻm Tenkuu, ngẩng mặt lên trời.

Cảm giác khi bước lên mặt đất sao mà chói chang và ấm áp đến thế, nhưng thực ra đã xé chỉ lâu rồi. Mặt trời đang dần khuất dạng.

“... Tôi sẽ sống thật tốt cho cả phần của ông nữa, chiến hữu ạ. Dù đúng là có ông ở đây vẫn tốt hơn. Vậy nhưng, không còn ông thì tôi vẫn ổn. Bởi vì từ đây, truyền thuyết hùng mạnh nhất về tôi mới chính thức bắt đầu. Nhớ phải dõi theo tôi từ xa đấy, đồng tộc...”

Ranta dụi quanh mắt rồi khịt mũi. Cậu chống tay lên hai bên hông, uốn ngược cười ha hả và cảm thấy như mình bất khả chiến bại. *Không chỉ là cảm thấy, mình hoàn toàn bất khả chiến bại.*

Ranta khoan thai đặt chân vào hẻm Tenkuu. Hôm nay cậu sẽ không tới những nơi tầm thường như Quán rượu Sherry nữa. Cậu quyết định sẽ uống ở quán mà có đây những chị gái xinh đẹp rót rượu phục vụ cậu tận tình. Nếu mọi thứ thuận lợi cậu sẽ dẫn theo một hai nàng về cùng và “quẩy” cho tới bến.

“Mình bây giờ... thừa sức làm chuyện đó!”

Ranta lải nhải: “Tới bến nè! Tới bến nè!” và vừa lắc hông vừa tìm quán rượu. Trong số những quán coi được, có nơi dường như chỉ phục vụ cho lính chính quy của quân đội vùng Biên cảnh và từ chối lính tình nguyện, nên cậu phải lựa chọn cẩn thận. Với Ranta, một quán được là chỗ tập trung nhiều cô gái trẻ đẹp với bộ ngực nở nang, thân hình “khúc nào ra khúc đó”, khi trò chuyện thì tế nhị và có bản chất dịu dàng, nhưng khi ở riêng hai người thì biết dẫn dắt Ranta làm mấy chuyện “người lớn” một cách mạnh dạn.

Sau khi đi đi lại lại trong hẻm Tenkuu một lúc, Ranta dừng chân trước một cửa tiệm.

Cabaret Club - Run Run Paradise (Hộp đêm - Thiên đường Tung tăng).

Bề ngoài toà nhà trông hơi kì quái, nhưng trên ban công tầng hai có các chị gái đang đứng trong bộ dạng ngoài sức tưởng tượng, ném ánh nhìn nóng bỏng cho những người đàn ông qua đường và vẫy tay mời gọi. Dĩ nhiên Ranta *cũng* được mời. À không, Ranta *đích thị* được mời.

“Khà khà khà... Hưng phấn tột đỉnh...!”

Kìm nén dòng máu dường như sắp sôi lên sùng sục ngay giây phút đó, Ranta định lao vào quán Thiên đường Tung tăng.

Nhưng ai đó tóm lấy vai cậu từ phía sau.

“Ê, đầu xù.”

“Hả...!?”

Đây đích thị là cảm giác bị dội cho một gáo nước lạnh. Ranta đã định nện cho tên khốn chết bầm, ngu ngốc, trơ trên dăm cả gan nắm vai người khác kia đủ ba nghìn cú đấm và bảy nghìn cú đá, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đó, cậu lập tức thay đổi phương châm, nhảy lên rồi quỳ rạp xuống. Vụ này đánh dấu màn nhảy-quỳ thứ hai trong ngày hôm nay của cậu, nhưng với đối phương như thế thì chẳng cần phải thấy xấu hổ làm gì.

“Xin, xin, xin, xin, xin lỗi...! Ủa nhưng, tôi đã gây chuyện gì à!? Nhưng chắc là có rồi, nếu không thì đâu ra nông nổi này được. Tóm lại là ngàn lần, vạn lần xin thứ lỗi!”

“... Mà xin lỗi cái gì đấy hả?”

“À không, thì... tôi cũng chẳng biết vì sao mình lại xin lỗi nữa...! ... Ủa? Không đúng à? Đây là tình huống không cần xin lỗi cũng được...? Với lại, sao Renji cũng ở đây...? Xí lộn, không phải Renji, sao anh Renji^[6] lại ở đây? Lẽ nào anh Renji cũng vào Thiên đường Tung tăng hả? Hay thậm chí anh còn là khách ruột của Thiên đường Tung tăng nữa...?”

“Thiên đường Tung tăng?”

Thấy Renji hướng ánh mắt về phía ban công tầng hai, các chị gái trên đó liền trở nên hưng phấn và nhốn nháo. Không chỉ có thế, Ranta còn nhìn thấy. Phải gọi là chứng kiến tận mắt. Một cô nàng kéo xệch phần ngực chiếc váy vốn đã xẻ rộng vô cùng táo bạo, khoe ra đôi gò bồng đảo có sức

công phá tối đa của mình. Được một chị gái tuy loè loẹt nhưng khá xinh đẹp mời gọi đến mức đó, vậy mà Renji chẳng buồn động đậy một cái chân mày, thản nhiên buông lời phủ nhận: “Không.” *Coi kìa, đúng là cực kì đàn ông, nghiêm túc đấy, tới mức không tin nổi.*

“Tao chưa từng vào quán này.”

“... Ph... Phải ha. O? Nhưng mà nếu thế thì tại sao...?”

“Tỉnh cò thấy mày nên tao gọi thôi.”

“Hả!? Ý... ý tôi là tại sao anh Renji lại gọi tôi?”

“Tao muốn nói chuyện với mày một lần.”

“Vớ, vớ tôi á...!”

“Phải.” Renji vuốt nhẹ mái tóc màu tro và thở dài.

“... Nhưng tao hơi mất hứng rồi.”

“... Tại Thiên đường Tung tăng hả?”

“Không phải. Vì cách nói năng và hành động của mày.”

“Tôi, biết, ngay, mà.”

Ranta vừa cười “ê hê hê” vừa đứng dậy, nhanh chóng kiểm tra xem hơi thở có mùi không. *Khoan! Đồi phượng đâu phải con gái chứ? Là con trai. Thậm chí còn là một anh chàng nam tính nhất trong số con trai nữa. Mình đâu cần làm thế này. Nhưng mà, mình còn đang căng thẳng gấp trăm vạn lần so với khi đứng trước mặt con gái.*

“Ờ... ờ, ờ, ờ, ờ, ờm... Thế là chu... chuy... chuyện, chuyện, chuyện gì...?”

“Theo tao.” Renji hất cằm, rồi bắt đầu bước đi.

“Vâng!” Ranta ngoan ngoãn đáp lại rồi chạy theo Renji.

Renji dẫn Ranta tới một quán rượu chật chội nằm bên ngoài hẻm Tenkuu. Tuy nhỏ nhưng trong quán sạch sẽ và ngăn nắp, bên kia quầy bày san sát những bình rượu với thùng rượu lớn nhỏ. Không có một vị khách nào. Chắc vì hăng còn sớm. Khi đêm về khuya, những tay mê rượu sẽ tụ tập ở đây và uống trong yên lặng. Nó ắt hẳn là một quán rượu như thế. Tóm lại, một nơi không liên hệ gì với Ranta.

“Quán, quán này được phết nhỉ. Ha, ha ha...”

“Brandy”, loại nào cũng được. Hai ly.”

Renji gọi đồ uống mà chẳng buồn hỏi ý Ranta. Rượu lập tức được đem ra. Một chất lỏng màu nâu được đựng trong chiếc ly thủy tinh thấp.

Ranta nói “... Xin phép,” rồi nâng cốc lên uống thử. Cậu suýt thì sặc ra nhưng vẫn loay hoay kìm lại được.

“Cái, cái này, nặng quá...”

Renji khịt mũi rồi uống một hơi hết sạch.

... Oaaaa. Ngầu thiệt...

“Tình hình thế nào?” Renji hỏi cộc lốc.

“Hở? À... ờm, cũng tạm tạm... Thật ra thì, như anh biết đấy, bọn tôi bị như thế...”

“Chuyện Moguzou hả?”

“À thì, chuyện đó nó cũng khá...”

“Tao đã đánh giá nhầm hán. Đáng kể đấy.”

Cách nói của Renji không rõ ràng. Moguzou đáng kể. Ý câu đấy là gì? Nghĩa là Moguzou mạnh hơn Renji nghĩ, hay việc Moguzou chết đi là một tổn thất nặng nề? Dù là gì đi nữa thì vẫn có thể hiểu rằng Renji đã công nhận Moguzou... *Ông được tay Renji đó thừa nhận rồi kìa, người anh em.*

Dù rằng chết rồi mới được thừa nhận thì cũng chẳng để làm gì.

“Nhưng mà đấy, cậu ấy đi mất rồi còn đâu. Lèm bèm chuyện đó mãi cũng chẳng ích gì. Chúng tôi sẽ tiếp tục chiến đấu bằng chính sức mình. Kiểu vậy...”

“Haruhiro sao rồi?”

“Sao ấy à? ... Chẳng có sao trắng gì sất. À thì chắc hán cũng đang cố gắng theo cách riêng của mình. Tuy không ra dáng thủ lĩnh gì cả.”

“Đúng thật.”

“Hán không làm được như anh Renji đâu.”

“Bỏ chữ ‘anh’ đi.”

“Rõ. Renji.” Ranta hớp một ngụm nhỏ brandy. “... Cái này uống từng chút một cũng ngon đấy. Nhưng mà nói chuyện với anh kiểu này thấy kì quặc thật. Anh đi một mình à?”

“Công việc là công việc.”

“Anh nghĩ nó tách biệt, hoặc nói đúng hơn là muốn tách riêng nó ra khỏi những thứ khác à?”

“Đại loại thế.”

“Lúc nào cũng dính lấy nhau thì phiền lắm nhỉ. Sẽ muốn được ở một mình phải không?”

“Đến mày cũng thế hả?”

“Vì tôi hoàn toàn ổn dù chỉ có một mình mà? Tôi chẳng mấy khi thấy cô đơn này nọ. Nhưng với công việc kiếm sống này thì không thể làm một mình, nên vẫn cần phải có đồng đội.”

“Qua đội tao không?”

Ranta suýt nữa đã gạt đầu cái rụp. *Khoan đã, cậu nghĩ. Cái gì cơ...?*

Renji vừa nói gì vậy? Qua lợi ao không? Sai nhỉ? Hay là, qua đội lao công? Không, cũng sai nốt.

Qua đội tao không?

Renji đã nói như vậy.

“... Hả?”

“Bọn tao hiện tại có năm người. Còn một chỗ trống.”

“À... Vì vụ chiêu Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] có tác dụng đủ cho sáu người à...?”

“Đạo tặc sẽ không xâm phạm lãnh thổ của các đạo tặc khác, vì cái thứ gọi là đạo đức nghề nghiệp theo kiểu của họ. Bọn tao cũng không cần thợ săn chẳng dùng nổi cung tên cho ra hồn hay một pháp sư không đủ hỏa lực. Tu sĩ chỗ bọn mày là đồ bỏ. Cô ta đã để Moguzou chết.”

“Cái đó...!”

Ranta cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. Nhưng tại sao Ranta lại phải biện hộ cho Merry chứ? Vì cô ấy là bạn bè cùng tổ đội sao? Nhưng dù có là đồng đội đi nữa thì đúng là đúng, sai là sai, đó luôn là lập trường của Ranta. mấy chuyện thông đồng che giấu cho nhau thì xin miễn.

“... Ừm, cũng phải. Kỹ năng của cô ấy không tồi, nhưng Merry đã mắc lỗi. Một lỗi lẩn tai hại.”

“Chibi đội tao, trông vậy thôi nhưng dùng rất được.”

“Tôi cũng cực kì, cực kì bất ngờ đấy. Nói sao nhỉ... Trông cô bạn đó không có vẻ gì là được như thế. Nhưng, việc cô ấy đang hỗ trợ đắc lực cho

tổ đội của anh quả thật rất đáng nể.”

“Ranta.”

Hình như đây là lần đầu tiên.

Renji đã gọi Ranta bằng tên, chứ không phải “đầu xù”.

“Mày sẽ trở nên hữu dụng. Tao đã nghĩ vậy khi thấy mày ở Dead Head. Nhưng Haruhiro không phát huy được năng lực của mày.”

Hoá ra Renji quan sát mình suốt sao?

Ranta cũng đã quan sát tụi Renji. Chỉ có Renji là hàng khủng đỉnh cao. Nói thì nói vậy, chứ một gã có thể bình thản lao vào nơi nguy hiểm để chém gục kẻ thù như Renji vốn đã bất bình thường, nên đám còn lại từ Ron trở xuống cũng xem như đủ phần đáng nể. Bọn họ đồng hành cùng Renji và sống sót đến tận bây giờ. Riêng đi đầu đó thôi đã không tầm thường tí nào rồi. Thật không thể nào tin nổi thời gian họ làm lính tình nguyện chẳng khác biệt mấy so với tụi Ranta.

Nếu cậu gia nhập tổ đội đó...

Nếu chuyện đó xảy ra... cậu nhất định có thể chiến đấu hết mình. Không cần phải chú tâm vào đồng đội, cậu sẽ tha hồ thi triển các chiêu thức để dắt mũi đối thủ. Đó là hình tượng vốn có của hắc ám kỵ sĩ. Bây giờ thì khác. Có quá nhiều thứ buộc cậu phải để tâm. Có quá nhiều đi đầu ràng buộc. Giá mà Moguzou vẫn ở đây.

Nếu chiến hữu còn sống, mình chắc chắn có thể chuyên tâm vào lối đánh của một hắc ám kỵ sĩ thực thụ. Tất nhiên chuyện đó không thể trở thành hiện thực nữa rồi. Nếu nghĩ cho tổ đội, Ranta chẳng còn cách nào khác ngoài nhận vai trò Tank [Chịu đòn] cả. Tuy chẳng phù hợp lắm nhưng cũng không hẳn là bất khả thi. Ranta vốn định bỏ công sức đi đầu chỉnh mọi việc theo cách của mình. Dù như thế nghĩa là cậu sẽ giết chết bản tính của mình đến một mức độ nhất định thì vẫn đành phải chấp nhận thôi... Có thật là không còn lựa chọn nào khác...?

“Tao là kẻ ích kỷ.” Renji quả nhiên lại làm một hơi hết sạch ly rượu brandy thứ hai. “Tao xem trọng những ai có ích với tao. Ngoài ra thì sao cũng được. Rốt cuộc thì tao nghĩ phần lớn mọi người đều như nhau. Những kẻ sống vì người khác rồi cũng chỉ chết vì người khác mà thôi.”

“Tôi cũng thường bị nói như vậy. Ích kỷ, và tùy tiện.”

“Thế cũng chẳng sao.”

“Tôi có thể trở nên mạnh mẽ hơn không nhỉ?”

“Nếu tao dùng mày.”

“Nghĩa là nếu tôi trở thành quân cờ của anh hả?”

“Chính xác.”

Renji không nói dối. Ít nhất thì Renji cho rằng Ranta có tiềm năng. Anh ta muốn lôi kéo Ranta về làm đồng đội. Đưa cậu vào Đội Renji. *Nghiêm túc đấy hả? Mình sắp phá lên cười rồi. Đỉnh thật. Có nghĩa là cuối cùng may mắn đã mỉm cười với mình à? Vậy giờ tính sao? Chuyện này thì còn tính ra tính vào làm gì nữa, thậm chí chẳng cần phải nghĩ ngợi luôn. Đúng không?*

12. Hôm nay hơn hôm qua, ngày mai hơn hôm nay

“ i trời.”

Đã bao lần trôi qua kể từ lúc chuông báo tám giờ rung lên vậy? Năm phút? Mười phút? Haruhiro không biết, vì cậu chẳng có những thứ vật dụng “xịn sò” như một chiếc đồng hồ có thể mang đi mang lại theo người.

“Mọi người mãi không đến nhỉ...?”

“Ừ...”

Từ nãy tới giờ, Merry liên tục chọc cây đoản trượng xuống nền đất bên cạnh Haruhiro với điệu bộ nôn nóng.

Haruhiro có lẽ đã tới cổng Bắc vào khoảng bảy giờ ba mươi phút. Hình như Ranta đến tận tối khuya mới về nhà trọ, vì thế, khi Haruhiro định dựng cậu ta dậy sáng nay, cậu ta bảo cậu cứ việc đi trước. Haruhiro cũng không gọi Shihoru và Yume. Cậu nghĩ không cần phải làm vậy. Sáng nay cậu tỉnh giấc khá sớm nhưng lại chẳng có việc gì hay ho để làm, nên Haruhiro quyết định nhanh chóng rời khỏi khu nhà trọ.

Merry xuất hiện ở trước cổng Bắc sau Haruhiro chừng mười phút. Đương nhiên đi đầu này làm cậu nhẹ cả người. Từ tận đáy lòng, Haruhiro nghĩ, *vậy là tốt rồi.*

Merry đã lĩnh hội được Sacrament [Thần quang diệu kỳ], một ma pháp trị liệu tuyệt đỉnh có khả năng chữa lành cả những vết thương tương đối nặng trong tích tắc. Có thể nói đây là chiêu thức bắt buộc đối với mọi tu sĩ từ trung cấp trở lên.

Mặc dù Merry mới chỉ sử dụng được tối đa hai lần một ngày, Sacrament [Thần quang diệu kỳ] rõ ràng sẽ trở thành sức mạnh của tổ đội. Trong trường hợp cấp bách, nó có khả năng đưa người ta từ bờ vực của cái chết trở về với sự sống. Ngay chính bản thân Merry chắc chắn cũng sẽ có

thể bình tĩnh đương đầu với cuộc chiến nhờ việc sở hữu một lá bài tẩy như Sacrament [Thần quang diệu kì].

Về phần Haruhiro, ngoài Assault [Cường kích], cậu đã được cô Barbara dạy thêm chiêu Shatter [Phá gối]. Đây chủ yếu là kĩ thuật tiếp nối sau chiêu Swat [Đập ruồi] để ra đòn vào đầu gối đối thủ. Bằng việc có được hai sự lựa chọn sau Swat [Đập ruồi] là Arrest [Bắt giữ] và Shatter [Phá gối], lối tấn công của cậu sẽ trở nên đa dạng. Hình thái chiến đấu mà Haruhiro muốn tượng ra là: Không cần phải cầm đầu tiên lên dựa vào Swat [Đập ruồi] nữa mà sẽ nhắm thời cơ chuyển sang phản công, thậm chí còn dùng chiêu Assault [Cường kích] làm đòn kết liễu.

Thật ra thì mọi chuyện có lẽ sẽ không dễ dàng đến vậy, nhưng mỗi người đều phải mở rộng phạm vi những việc mình có thể làm, rồi thực hiện chúng bằng tất cả những gì mình có.

Làm vậy thì biết đâu, chắc là, à không, nhất định sẽ mở ra được một chân trời mới.

Haruhiro là một người cầu tiến. Hay chí ít là cậu luôn cố gắng hướng về phía trước.

Dù hơi vô tích sự nhưng Haruhiro vẫn là thủ lĩnh của tổ đội này. Nếu một thủ lĩnh không đường hoàng ngẩng mặt tiến lên dù chỉ là một hay nửa bước thì sẽ không ai đi theo cả. Hay nói đúng hơn, nếu thủ lĩnh không tiến bước thì người ta biết lấy lí do gì để đi theo. Không phải chuyện làm được hay không làm được, trước tiên vẫn cứ phải làm. Cái gì cũng vậy, không dấn bước thì không thể bắt đầu. Mà không bắt đầu thì không có kết quả. Khi đã có kết quả nào đó, ta sẽ chấp nhận chúng, tích lũy chúng rồi lại tiến về phía trước từng chút một.

... Tuy nhiên...

“Mấy đứa này ‘cao su’ kinh thế nhỉ?” Haruhiro căn nhắc.

“Ừ... Nhưng mà...”

“Ừm...”

“Hay lại ngủ nướng...”

“... Dễ vậy lắm.”

“Hoặc mọi người mệt vì học thêm skill...”

“À... Cũng có thể...”

“Thế thì không sao, chỉ sợ...”

“Không đâu, tớ nghĩ khả năng đấy cao đó...? Bình thường ấy... ờ thì, tại tớ cũng thế mà...? Bảo là đã hoàn toàn hết mệt chưa thì câu trả lời là không có chuyện đấy đâu. Cô Barbara đúng là bà la sát... Ha ha...”

Haruhiro thử cười.

Tiếng cười ngớ ngẩn của cậu vang lên nghe sáo rỗng thậm tệ, làm cậu chỉ muốn độn thổ ngay.

Nguy thật.

*Cái không khí này là sao chứ? Mà khoan nói chuyện bầu không khí... Vấn đề là tại sao? Tại sao bọn họ không tới? Đến muộn vào một ngày trọng đại thế này hả? Sao có thể như thế được? Tuyệt đối bất bình thường. Nghĩ sao cũng thấy không thể trễ được đúng không? Việc đó phải chừa chu vào chứ? Hay là... lẽ nào, **không phải?***

Không phải đến muộn đơn thuần?

“Không đâu... Ha ha ha...”

Haruhiro lại cười lần nữa bởi cậu muốn đánh lạc hướng nỗi bất an khó chịu đang chực trào dâng. Dường như việc đó chẳng ăn thua, khiến cậu muốn vùng bỏ chạy. Tất nhiên cậu không chạy thật, chỉ có thẳng hàm mới làm vậy thôi.

“Vẫn chưa tới, nhỉ...?”

“Ừm...” Merry đáp.

*Làm sao đây? Merry cũng tỏ ra lo lắng. Gì vậy hả? Cái quái gì thế này? Ranta thì biết rồi. Sáng nay cậu ta còn chẳng buồn ngồi dậy. Vả lại đó là Ranta. Nhưng đến cả Shihoru và Yume cũng vậy ư? Tuy Yume không tới mức chừa chu nhưng Shihoru lại là “thanh niên nghiêm túc”. Cô ấy không lần nào trễ hẹn. **Đã từng không trễ hẹn.** Đây là lần đầu tiên. Vậy mới nói, họ có lí do đặc biệt nào đó nên giờ này vẫn chưa có mặt. Nghĩ vậy cũng là tự nhiên thôi. Tại có vụ kia, dẫn đến thế nọ, rồi thành ra thế này.*

“A...” Merry khe khẽ thốt lên.

Nhìn sang, cậu thấy Merry đang chú mục về phía bên kia đường. Haruhiro cũng đưa mắt theo hướng đó. Chắc là Shihoru hoặc Yume hoặc Ranta đã đến. Giờ này mới chịu tới à? Cậu đã nghĩ vậy. Nhưng trật lất.

Một anh chàng cao lớn, nhưng dáng dấp có phần thô kệch đang tiến tới. Cậu ta đeo giáp tay và che ngực bằng kim loại tấm, nhưng nhìn phần nào cũng thấy ngay là đồ cũ. Trên tấm giáp ngực có khắc hình ngôi sao sáu cánh của thần Lumiaris.

“Xin chào.”

Cậu ta đứng lại trước mặt tụi Haruhiro, rồi cúi đầu cái rụp. Cơ mà, dù Haruhiro cũng chẳng có tư cách phán xét gì người khác, nhưng cậu ta có bản mặt cứ cái kỉnh kiêu gì. Thật không phù hợp để gặp lúc mới sáng ngày ra.

“... Kuzaku.”

“Tại sao...!”

Merry cúi xuống then thùng... *Ủa mà, có phải mặt cậu đỏ lên không? Ô hay?*

“A...” Kuzaku úp bàn tay phải to bè lên trán và gãi lông mày bằng đầu ngón út. “Ủm... Gì nhỉ? Coi như không có vụ đó.”

“Vậy thì đừng có nói chứ!”

“A. Cũng đúng.”

“O? Hả...?” Haruhiro không thể im lặng thêm nữa và phải xen vào. “Cá... Cái gì!? Chờ chút, là sao hả? Đã có chuyện gì đó... phải không...?”

“Không có gì mà!” Merry tỏ ra cực kì bối rối.

“Không có, không có.” Nét mặt Kuzaku rất mờ hồ, không sao nắm bắt được.

... Vậy là có.

Chắc chắn đã có chuyện gì đấy.

Nhưng chuyện gì đấy là chuyện gì? Đầu tiên thì quan hệ của hai người là gì hả? Người quen từ trước sao? Kuzaku là đàn em của tụi Haruhiro nên khó có thể nghĩ vậy. Nhưng cũng không dám chắc một trăm phần trăm. Vì Merry có vẻ hay đi uống rượu một mình vào buổi tối, nên họ đã gặp gỡ nhau lúc đó chẳng hạn. Thế rồi, đã có một chuyện gì đó. Nếu nói đến chuyện gì đó, thì hẳn là... điều ấy...?

Merry nhìn xuống và nắm chặt cây đoản trường bằng cả hai tay. Về phần Kuzaku, tuy cũng có vẻ khó xử nhưng cậu ta lại tỏ thái độ kiêu “thôi cũng chẳng làm sao”. Rồi thì “chừng đó chẳng có gì to tát”, hoặc là

“chuyện thường gặp ấy mà”? Hay là “phiêu lưu tình ái một lần chứ mấy”...!? *Phiêu lưu...!? Cái gì đấy!? Họ làm thế rồi sao!?*

Haruhiro vừa đấm vừa xoa ngực mình trong khi chớp mắt lia lịa... *Ừm, thì thôi? Merry làm gì là việc của cô ấy mà? Mình lấy đâu ra quyền kiểm soát hay thăm soi cô ấy? Kuzaku cao to, tuy mặt mũi không tươi tỉnh nhưng nhìn chung cấu trúc khuôn mặt không phải là tệ. Nhìn kĩ thì cũng khá bảnh bao. Có lẽ vậy. Mà cái chuyện mặt cậu ta xấu hay đẹp thì ai mà biết được! Đây chẳng thể đánh giá! Cũng chẳng muốn làm luôn! Ai thêm quan tâm chứ...!*

Thôi được. Hạ hoả rồi. Mình ổn rồi. Bình tĩnh. Trái tim của Haruhiro giờ lạnh lẽo như băng và bình lặng như bên trên một mặt hồ đông cứng.

“... Thế, làm sao? Cậu chỉ tình cờ đi ngang thôi hả? Không phải thế đâu nhỉ?”

“Chuyện đó, đúng là không phải.”

“Vậy thì là gì?”

“... Cậu hôm nay đáng sợ thế nào ấy nhỉ?”

“Thế hả? Tôi thì không thấy vậy. Rồi thì? Cậu trả lời cho câu hỏi của tôi là?”

“Tôi tới để thỉnh cầu lần nữa.”

“Hả...?”

“Chuyện tổ đội. Hỏi xem cậu có thể cho tôi gia nhập hay không?”

“Cái...!?”

“Cậu nói là không thể quyết định một mình mà. Nếu có các thành viên khác thì cậu sẽ hỏi ý kiến (?) của họ hay gì đó rồi mới quyết định được. Tôi cảm thấy mọi người sẽ tụ họp ở đâu đó.”

... Dai như đĩa.

Mình đã từ chối rồi? Mình đã nói “NO!” khá là thẳng thừng mà? Đẳng đó cũng đáp: “Vậy à?” đấy chứ? Câu đó mang nghĩa là: “Tôi hiểu, tôi sẽ từ bỏ,” phải không?

Trước tiên Haruhiro gặm nhấm và nuốt xuống một thứ giống như thái độ thù địch, bực bội, ác cảm đang cuộn xoáy. *Không thể cứ thế mà gây lộn. Không tốt chút nào. Mình là thủ lĩnh. Vì là thủ lĩnh sao? Tuy không rõ lắm*

nhưng một giọng nói bên trong ra lệnh cho Haruhiro rằng dù thế nào cũng phải giữ thể diện khi giải quyết chuyện này.

“Tôi có nói. Đúng vậy. Tuy tôi đã nói thế nhưng chuyện đó và chuyện này hoàn toàn khác nhau.”

“Cái gì khác nhau cơ?”

“O? Thì như tôi vừa nói... chuyện đó và chuyện này.”

“Chuyện đó và chuyện này là gì thế?”

“Ch... Chuyện đó là...”

Gay to. Nào mình không hoạt động. Có giữ thể diện tí nào đâu. Chuyện quái gì vậy chứ? Lẽ nào gây ông đập lưng ông? Mình làm lỗi quá à? Không phải định được nữa...?

“Haruhiro, cậu...” Kuzaku liếc nhìn Merry, “đã kể với đồng đội về chuyện của tôi chưa? Nếu cậu nói rồi thì có lẽ sẽ có người tán thành nhỉ? Dù tôi không dám chắc.”

“... Tôi chưa nói.”

“Tôi...!” Giọng Merry suýt lạc hẳn đi, nhưng cô đành hắng để nói tiếp, “... c... có lẽ... không tán thành lắm...”

Haruhiro bất giác cười nhả nhỏ. “Thấy chưa!”

“Thấy chưa cái gì?”

“Hả!? Cái gì là sao...” Haruhiro nhảy dựng lên. “Oái!? Ranta...!?”

“Việc gì mà phải xoắn lên thế? Mà có bị làm sao không đấy hả?”

Ranta. Ranta lại gần mình không biết từ lúc nào. Sát rạt ngay bên cạnh. Không, không chỉ có mình Ranta. Shihoru và Yume cũng có mặt. Họ có vẻ bị giật mình. Đẳng này mới đứng tim muốn chết nè.

“Gì đây?” Ranta vừa ngoáy lỗ tai vừa nheo mắt ngắm nghía Kuzaku. “Nhà người là ai? Mà không, mặt trông quen lắm. Ừm... Hậu bối hả? Ủa? Không phải đẳng ấy chết ở Dead Head rồi à? Zombie?”

“Tôi đang thở đây, vẫn tính là còn sống chứ?”

“Ồi chà! Đàn em mà láo toét quá. Chiến không, hở? Một đấu một thì chơi luôn.”

“Thôi. Xin kiếu. Chẳng có lí do gì để làm thế cả.”

“Hô hô... Thế chứ gì? Muốn thế chứ gì? Đừng vì cao hơn tao tí chút mà khinh thường tao nhá, biết chưa?”

“*Tí chút thật không?*”

“Đáng kể đó.” Yume nhìn qua nhìn lại Ranta và Kuzaku bằng vẻ mặt ngạc nhiên. “Cũng phải hai mươi phân chứ ít gì?”

“Hâm à? Không lệch nhau đến thế đâu! Mắt mũi bà đề đâu đấy hả, đồ đần!”

“Tôi chắc cao khoảng một mét chín một chín hai gì đó.”

Shihoru cười khúc khích. “... Ranta chưa đến mét bảy mà... Lệch nhau tận hơn hai mươi phân còn gì...”

“Đến chứ! Tôi còn phần dư vượt mét bảy nha! Đương nhiên là đến rồi! Phải được một mét tám mươi đấy! Ở thế tên cao như cái sào này, sao mà lại có mặt ở đây hả?”

“À không, phải nói là, trước đó...”

Haruhiro lần lượt nhìn Ranta, Shihoru và Yume. Không biết có phải do cậu tưởng tượng không, nhưng Haruhiro thấy... cả ba đều tránh nhìn thẳng vào mắt cậu, cứ như họ vừa làm điểu gì mờ ám sau lưng Haruhiro.

“Tại sao... Sao lại đến muộn thế này? Bọn mình đã hẹn gặp nhau lúc tám giờ trước cổng Bắc mà? Ranta thì đã đành, đến cả Shihoru với Yume cũng thế...”

“À, chuyện đó là...” Ranta thản nhiên nói huỵch toẹt ra một việc động trời. “Thực ra tao được Renji chiêu mộ. Hắn hỏi tao có vào Đội Renji không.”

“Hừm...” Ngẫm xong, Haruhiro suýt thì té ngựa. “Hả...?”

“Yume và Shihoru cũng thế.” Yume góp lời.

“Cũng...!?”

“Bé Kajiko đã mời tụi Yume đó, bảo rằng tụi Yume gia nhập Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] cũng được nè.”

Gay rồi gay rồi gay rồi. Cả đầu gối, cả cổ chân, cả hông của mình dường như chẳng còn một chút sức lực nào nữa.

Mình gục mất. Thực sự. Đúng hơn là, mình sẽ rơi. Xuống tận đáy địa ngục.

“Ha... Haru...!”

Nhờ Merry nhanh tay đỡ lại nên Haruhiro vẫn có thể trụ được, nhưng có lẽ rất nhiều việc với cậu giờ đã là quá sức rồi... Có lẽ... hay thực sự... là hoàn toàn quá sức.

Những cực khổ cho đến giờ phút này là gì chứ? Mình cố gắng đến hôm nay vì cái gì? Đó là những chuyện chẳng ai thêm biết sao? Kiểu như “cố rồi thì làm sao hả”? Dù cố gắng bao nhiêu thì những chuyện không thể sẽ vẫn mãi là vô vọng? Sau tất cả thì đây là tập hợp của những kẻ vô công rồi nghề. Không, nhưng mà, đã có người cần đến Ranta, Shihoru và Yume. Ranta. Cái tên Ranta đó. Hơn nữa còn là Renji. Vậy nghĩa là giá trị của Haruhiro còn xếp dưới Ranta, nghĩa là chính Haruhiro mới là kẻ vô tích sự. Merry cũng thế sao? Nhưng Merry là tu sĩ. Chẳng nói gì cũng sẽ có người mời. Luôn tồn tại sự chênh lệch áp đảo giữa nhu cầu đạo tặc và tu sĩ. Phía trước Haruhiro tối sẫm. Một màn đêm đen kịt. Cậu đang lạc trong bóng tối.

“Oài...” Kuzaku nhìn quanh một lượt và nhíu mày. “Có vẻ bây giờ không phải lúc để quyết định cho tôi vào đội hay không nhỉ?”

Phải đấy. Chuẩn không cần chỉnh. Không phải lúc cho chuyện đó đâu.

“... Xin lỗi. Cảm ơn Merry.” Haruhiro lùi ra xa khỏi Merry và thở ra một hơi dài siêu cấp. “Hàààààààààààààààààààà...”

Giờ thì...

Làm gì đây nhỉ? Từ nay về sau. Phải nghĩ cách tự thân vận động. Cái đó nhỉ? Ngay từ đầu mình có hợp làm lính tình nguyện đâu, hay chuyển qua thợ thủ công hoặc gì đó? Xin làm đệ tử chẳng hạn. Nghe chừng sẽ vất vả, nhưng mình cũng chẳng thể đi buôn. Nếu chăm chỉ cần mẫn thì rồi đâu cũng sẽ vào đó. Có thất bại thì cũng không vong mạng, dễ thở phết, so với hiện giờ.

“Ồ, có nguyện vọng gia nhập à?” Ranta nhìn chằm chằm Kuzaku từ đầu tới chân. “Thánh kỵ sĩ hả? Ra là vậy.”

“Hô...” Yume không hiểu sao lại gõ bộp bộp vào vai và cánh tay của Kuzaku, như để kiểm tra độ cứng. “Thánh kỵ sĩ cụ thể làm gì vậy?”

“... Thì kiểu, chiến đấu với một thanh gươm?” Kuzaku ấp úng trả lời. “Rồi thì cũng sử dụng được ma pháp ánh sáng, biết chút ít về thuật chữa thương. Mỗi tội không tự chữa được cho bản thân mình. Tiếp đó là tự vệ bằng khiên chẳng hạn.”

“Nghĩa là làm được cái ni cái nớ cũng nhiều ha?” Yume hỏi.

“Cái ni? À... Sao nhĩ? Tôi thấy cũng không nhĩ ầu đến thế.”

“... Cơ bản, là Tank [Chịu đòn]... à?”

Nghe Shihoru rụt rè hỏi, Kuzaku gật đầu một cách mơ hồ.

“Đại khái là như thế đấy.”

“Chẳng rõ ràng gì cả.” Ranta thô lỗ xì một cái.

“Nếu muốn vào tổ đội thì phải làm rõ chuyện đó ra, chứ không thì bọn này biết đường nào mà đánh giá.”

“Ờ...?”

Mắt Merry đảo vòng vòng nhìn hết bên này sang bên nọ.

Đầu óc Haruhiro lúc này vẫn còn lằng lằng như trên mây. Cậu nghĩ có gì đó quái lạ, nhưng rốt cuộc là cái gì lạ thì cậu cũng chẳng rõ nữa.

“Hừm?” Ranta nhìn Haruhiro nghi hoặc. “Cái gì hả? Bộ dạng mày trông nực cười quá, cứ tởm tởm...”

“... Không, cái gì là... sao, mà tao không muốn bị nói là tởm, từ mồm mày.”

“Chỉ là tao thấy mày tởm nên bảo là tởm thôi. Nếu không muốn bị gọi là tởm thì cố để đừng trông tởm như thế nữa.”

“Tởm hay không tởm nó cũng chỉ là ý kiến chủ quan, mà... KHÔNG PHẢI CHUYỆN ĐÓ?”

“Sao hả?”

“Ờ kìa!? Không, thì tại... mày được Renji mời còn gì? Còn Shihoru và Yume thì được Kajiko chiêu mộ? Mọi người vì thế mà tới muộn, nên tóm lại là...”

“Xin lỗi nha...”

Khoảnh khắc Yume nói lời xin lỗi, Haruhiro đã nghĩ... *quả nhiên là vậy.* Haruhiro không thể không nghĩ thế, và đó cũng là lựa chọn duy nhất của cậu. *Thấy không?*

Thấy không? Rõ chưa nào? Kết cục là như vậy đấy. Mình đã chuẩn bị tinh thần đón nhận nó nên sẽ ổn thôi. Dù thực ra chẳng có chuẩn bị tinh thần gì cả, cũng chẳng ổn chút nào!

“Yume ấy, nói thật là, được chính bé Kajiko mời nên dẫn đo lăm nha....”

“Cũng phải.” Haruhiro nặn ra một nụ cười. “Kajiko cơ mà, một người nổi tiếng.”

“... Chúng tớ đã trở nên rất thân thiết,” Shihoru co rúm người lại. “... Chị ấy nghĩ cho bọn tớ, kể rất nhiều chuyện, đi đâu kiện cũng tốt nữa...”

“Renji bảo là tôi sẽ trở nên hữu dụng đấy. Hắn còn nghiêm chỉnh gọi tôi bằng tên, không phải là ‘đầu xù’! Ranta...” Ranta hạ giọng, có lẽ đang cố tình bắt chước Renji nhưng chỉ khiến khuôn mặt cậu ta trở nên lố bịch. “Mày sẽ trở nên hữu dụng... Như thế đấy! Huaa hahahahahahahahaha! Kể nào hiểu thì sẽ luôn hiểu, đúng không? Hiểu được tài năng sáng chói của tao ấy!”

“Chắc vậy.” Haruhiro nheo mắt. “Là thế. Ừ. Tao không thể phát huy được năng lực của mày nhỉ. Là như thế phải không...?”

“Ừ. Renji cũng nói đấy. Rằng Haruhiro sẽ không thể phát huy được năng lực của tao.”

“... Vậy à?”

Haruhiro nghiêng rằng. Renji là người đã nhanh chóng thu thập nhân sự *hữu dụng*, lập nên Đội Renji và băng băng tiến lên trên “đại lộ ngôi sao”. Lời của Renji là thứ cậu chẳng thể nào phản biện. Haruhiro không hề có tư chất thích hợp của một thủ lĩnh. *Dù mình là kẻ hiểu điều đó rõ nhất, đến mức dư thừa.*

“Chuyện là thế, nên đến cả tao đây cũng đã phải nghĩ ngợi muốn điên cái đầu nè.” Ranta khế chọc, hoặc nói đúng hơn là phát vào vai Haruhiro. “Liệu mà biết ơn vào nhé, Parupiroooo!”

“Đau... Hử, gì cơ...? Biết ơn á? Vì cái gì?”

“Hử? Vì tao đây, đại nhân Ranta! Đã quyết định ở lại với tổ đội đấy? Đây là lúc để mày cảm động, biết ơn, hãy khóc đi khóc đi em, tuôn hã ba lít nước mắt cho tao.”

“Ơ...”

“Yume với Shihoru cũng vậy.” Yume cọ cọ hai bên má. “Tụi Yume đã trần trở rất nhiều. Hai đứa cũng bàn bạc với nhau. Thực lòng mà nói nhá, Yume không tự tin, chẳng biết tụi mình có thật sự tiếp tục được không nữa. Cứ như vậy miết biết đâu sẽ khiến mọi người gặp rắc rối thì sao, Yume sợ đi đâu đó lắm. Cho tới tận sáng nay, Yume vẫn mông lung không biết phải làm gì.”

“... Một mình tớ thì không quyết định được việc gì cả...” Shihoru kéo sụp chiếc mũ pháp sư xuống. “... Bản thân như thế này thực sự rất thảm hại. Tớ còn nghĩ rằng... chẳng ở đâu có chỗ trú chân dành cho tớ... không có một đứa như tớ sẽ tốt hơn... Tớ như thế này thì liệu có thể hỗ trợ mọi người không... Nếu tiếp tục với tổ đội này, không có quyết tâm thì chẳng làm được gì... Còn nếu chen chân vào giữa những người thật mạnh thì biết đâu lại dễ sống hơn nhiều...”

“VẬY NHƯNG YUME VÀ SHIHORU ĐÃ QUYẾT ĐỊNH RỒI.” Yume siết chặt nắm đấm. “Rằng tại Yume sẽ tiếp tục ở đây, tổ đội có Manato, có Moguzou, có Haru và mọi người. Cả Yume lẫn Shihoru đều từng muốn chạy trốn, từng thấy rất khổ sở. Nhưng nếu trốn tránh thì Yume biết sau này mình sẽ hối hận, vớ lại, quả nhiên là... Yume không muốn rời xa mọi người.”

“B... Bà bị gì thế?” Gò má Ranta bỗng dựng ửng đỏ. “Bình thường thì có thái độ đó nhưng hoá ra lại tình cảm đến mức này à? Với tôi...”

“Dĩ nhiên, tuy Ranta như kiểu hàng tặng kèm vậy đó.”

“Ai là hàng tặng kèm hả đồ đần! Tôi lại tóm móng bà và bóp thật lực bây giờ. Ngốc!”

“Biến thái! Ranta thậm chí còn không bằng hàng tặng kèm. Tệ hại hơn rác rưởi!”

Yume và Ranta lại đấu khẩu y hệt như mọi khi.

Haruhiro và Merry quay sang nhìn nhau. Merry mang vẻ mặt như thể vẫn chưa tin nổi, không rõ mình đang tỉnh hay mơ. Haruhiro có lẽ cũng vậy.

“Tớ bảo...”

Shihoru cúi đầu rất mạnh, như đồ người về phía trước, khiến chiếc mũ rơi luôn xuống đất. Shihoru luống cuống nhặt lên đội lại rồi cúi đầu thêm lần nữa.

“... Xin lỗi. Vì đã phân vân như vậy. Nhưng... vì tớ không muốn nói dối... Bởi tớ nghĩ, nếu cứ để mọi thứ mù mờ, thì nhất định một ngày nào đó, nó sẽ sinh ra những mớ méo, hoặc có thể nói là... những chuyện không hay... Tớ cho rằng mình phải nói ra mọi thứ mà không giấu giếm... bao gồm cả sự yếu đuối của mình... nếu không thì tớ sẽ chẳng thể tiến về phía trước...”

Ranta khịt mũi, khoanh tay rồi quay mặt đi. “Có cơ hội thắng tiến treo lủng lẳng trước mắt thì muốn đớp là lẽ đương nhiên mà. Bà xin lỗi cái gì vậy?”

Haruhiro vặn cổ. “Thế tại sao mày lại bỏ qua cơ hội bấu bở đó hả Ranta? Chỉ cần muốn là mày sẽ được vào tổ đội của Renji cơ mà.”

“Đề tiến lên. Đương nhiên rồi còn gì?”

“Tao chẳng hiểu ý mày...”

“Không hiểu hả? Mày đàn thật đấy. Này nhé. Để cho ai đó kéo mình lên hay ra lệnh ‘theo tao’ mà lại cun cút đi sang đó thì có ý nghĩa gì hả? Với tao thì kiểu đó chẳng phải tiến triển hay cái quái gì hết. Tự mình bò lên nó mới thú, nhá! Chính thế mới là ‘tiến lên’. ‘Tiến lên’ đích thực. Đã hiểu chưa?”

“... Cũng hơi hơi.”

“Không phải hơi hơi mà hiểu toàn bộ đi! Đại loại là cái gã Renji, hay Kenji, hay Geji Geji gì đó bảo sẽ kéo tao lên ý, ngạo mạn quá đi. Giả sử có cái vụ kéo ai đó ấy mà, chẳng phải sẽ là tao sao? Tóm lại! Tao sẽ đưa tụi bây tiến lên một, hai bậc! Đám các người hãy cố gắng đừng làm xấu mặt tôi. Đó là nghĩa vụ của tụi bây đó! Câu trả lời là YES? OR!? YES?”

“Yes, hay, Yes?” Yume phồng má và bĩu môi. “Nói vậy như nhau cả.”

“Bởi đúng là thế đó.”

“... Ờm...” Kuzaku tự chỉ vào mình. “Còn tôi thì sao?”

“Ai thèm biết chứ!?” Ranta làm động tác trông như lật tung thùng rác. “Tao chẳng rảnh để quan tâm đến một cái sào đâu!”

“Thánh kị sĩ à?” Yume nhú lông mày thành hình chữ bát. “Hmm...”

“... Cũng tại, đường đột quá...” Shihoru có vẻ không định nhìn Kuzaku.

Ranta chắc vẫn ấn ức về vấn đề cách biệt chiều cao. Yume và Shihoru có lẽ không biết phản ứng sao với lời đề nghị bất ngờ này. Cả Merry, người dường như đã có chuyện gì đó với Kuzaku, cũng không tỏ vẻ mặt mà. Còn Haruhiro thì không muốn làm phức tạp cái tình hình chỉ vừa mới được dàn xếp ổn thỏa.

“Kuzaku. Tuy có lỗi với cậu nhưng đúng là...”

“Làm ơn.”

Kuzaku cúi thấp, thật thấp thân hình to lớn. Khi cậu ta chống tay lên hai đầu gối, nửa thân trên gập thành một góc hơn chín mươi độ, tư thế ấy

có sức ép khá nặng nề

“... Tôi xin mọi người đấy. Tôi không hề nhờ vả với thái độ nửa vời đâu. Đó là những lời gan ruột, tuy là theo kiểu của tôi.”

“Kiểu đó mà cũng thành gan ruột được à?” Ranta cười ra đằng mũi với vẻ chế nhạo. “Để sống sót thì buộc phải kiếm tiền. Nhưng cũng chẳng kiếm chác được nếu chỉ có một mình phải không? Bọn tao giờ chẳng có Tank [Chịu đòn], nói về trình độ thì đúng là thấp của thấp. Mà nghĩ nếu muốn nhập bọn thì chỉ có bọn tao đồng ý thôi chứ gì?”

“... Không phải thế.”

“Vậy thì là gì hả?”

“Tôi muốn được vào đội các cậu.” Kuzaku chỉ ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt Haruhiro bằng thái độ dành cho người có vị thế trên mình. “Tôi đã quan sát các cậu ở Dead Head. Thực lòng tôi nghĩ các cậu hoàn toàn chẳng mạnh chút nào. Thậm chí còn có cảm giác không đáng tin cậy. Vậy mà các cậu lại cứu chúng tôi, và tới cuối cùng đã chiến đấu ở hàng tiên phong. Lúc đó tôi sắp chết nên chỉ nhớ mang máng, nhưng tôi nghe được nhiều thứ, chẳng hạn như giọng nói của các cậu. Tôi nghĩ mọi người rất đỉnh. Nếu là kiểu nhìn đã thấy mạnh thì dễ hiểu thôi, nhưng mọi người không như thế mà lại chiến đấu được đến vậy. Ngẫu thật. Bởi tôi đã nghĩ mình sẽ cứ thế mà chết, nên tôi muốn được một lần chiến đấu dũng cảm như mấy cậu. Tôi tự hỏi sao mình cứ luôn qua loa, hời hợt. Nếu tôi nghiêm túc hơn thì đã tốt rồi. Tôi nghĩ như vậy đấy, trong khi nghe giọng nói của mọi người. Tôi chắc mẩm mình sẽ chết, nhưng khi mở mắt ra, tôi vẫn còn sống. Đồng đội đầu chết cả, chỉ còn một mình tôi trên cõi đời này.”

Haruhiro không thể nhìn tránh đi được.

... Chết tiệt!

Tên này nghiêm túc.

Cậu ta đang nã thẳng cảm xúc của bản thân vào cả nhóm Haruhiro, đặc biệt là cậu. Haruhiro không thể đối đáp trót quớt được. Nếu từ chối sẽ cần phải có một lí do chính đáng, một ý chí mạnh mẽ tương xứng với sự chân thành đó của cậu ta.

Có không nhỉ? Một lí do đủ thuyết phục để gạt bỏ Kuzaku?

Cậu ta khó ư vì một lí do nào đó? Hay vẫn còn quá sớm vì Moguzou mất chưa được bao lâu? Chừng đó liệu có đủ để Kuzaku chấp nhận không

nhỉ? Cứ cho là được thì liệu Haruhiro có thể thuyết phục chính bản thân mình?

“Ng`au, à?”

Ranta đưa cả hai tay lên vò mái tóc quăn tự nhiên rồi nhe răng cười. Trông cậu ta có vẻ chẳng thấy đi đâu gì không ổn, hay nói đúng hơn là khuôn mặt rõ ràng đang đắc ý.

“Ờ rồi? Nghe được sự thật đúng như nó vốn vậy cũng chẳng vui vẻ gì đâu nhá? Riêng chuyện thấy được sự oai phong của tao thì tao đây công nhận mày cũng có tương lai.”

“Không, tôi không nói riêng cậu, mà là các cậu.”

“Đừng có phủ nhận chỗ đó! Khẳng định đi! Như thế rõ ràng sẽ tốt hơn cho cả hai phía mà!”

“... Tớ nghĩ,” Shihoru rụt rè lên tiếng, “chúng mình cần một Tank đang hoàng.”

“Phải đó.” Yume khoanh tay và gật đầu lia lịa. “Ranta mà làm Tank thì đúng là thảm họa. Phải tìm cách khác thôi.”

Haruhiro quay sang thăm dò thái độ của Merry. “... Còn Merry?”

Merry cau mày và hơi cắn vành môi. “... Nếu đi đâu đó cần thiết với tổ đội thì tớ cũng không có gì phản đối...”

“Có đi đâu!” Ranta xĩa ngón trỏ về phía Kuzaku. “Cùng lắm chỉ là giả sử thôi, giả sử! Trong thời gian thử thách, nếu như mày không phù hợp với trình độ của chúng tao, hoặc mày hoàn toàn không thể bắt kịp bọn tao, hoặc mày không hiểu được những câu chuyện cười chất lượng cao của tao, hoặc mày không sùng bái và phục tùng tao, hoặc khi phát sinh đủ kiểu vấn đề mà mày không biết cách giải quyết, tao sẽ tổng khứ mày. Tổng khứ ngay tức khắc! Hiểu chưa?”

“Mày đừng có tự quyết định thế chứ...?”

“Lắm mồm quá, Haruhiro! Tao phải quyết định cho mày vì mày chẳng có chính kiến gì cả! Từ nay về sau, mày mà không quyết đoán là tao sẽ xử lí hết chẳng chút ngần ngại cho coi! Chuẩn bị tinh thần sẵn đi nhé!”

“Như thế, không được!” Yume bám vào Haruhiro. “Haru phải vững vàng lên! Để Ranta làm mọi thứ tùy thích thì siêu tệ luôn đó! Yume không chịu được đâu!”

Shihoru giờ tay. “Tớ cũng vậy.”

Merry cũng gật đầu đồng tình.

“Gì đây, mấy cái đũa này!” Ranta la hét văng nước bọt tung toé. “Tôi làm vậy để khích lệ tên khốn Paruporo ngốc nghếch, luộm thuộm, tệ hại, ngớ nghếch này đây...!”

“Tao biết mà.” Haruhiro xoa cằm. “Đi đâu đó thì tao hiểu.”

“... Th... Thế hả? Hiểu rồi thì, thôi...”

“Nhưng tao nghĩ cách nói của mày quá là có vấn đề. Tuy rằng với trường hợp của mày, vì từ đầu đã có khiếm khuyết trong tính cách rồi, nên đành phải chịu vậy.”

“Ồn quá! Câm miệng vào! Thiệt tình! Không chịu nổi!”

Mặc kệ cho Ranta làm loạn, Haruhiro cất tiếng gọi: “Kuzaku.” Kuzaku vẫn đang cúi gập người, đổ dồn ánh mắt về phía Haruhiro. *Hoá ra cậu ta là một gã trung thực đến không ngờ. Chẳng biết nói thế nào đây. Không biết về nhau cũng là chuyện hiển nhiên thôi. Từ giờ hiểu dân cũng được. Nếu cùng nhau đồng hành hẳn sẽ tự nhiên nhìn thấy rõ ràng mọi thứ... Có thể bao gồm cả việc từng xảy ra giữa cậu ta và Merry. À không, chuyện đó kệ đi. Mình phải suy nghĩ rạch ròi chuyện đời tư với công việc.*

“Tuy không phải cái tình huống giả sử mà Ranta vừa nói, nhưng tôi nghĩ thời gian đầu chắc chắn sẽ khá khó khăn. Cậu là một thánh kỵ sĩ và sẽ đảm nhiệm vai trò Tank [Chịu đòn] nên gánh nặng lớn lắm đấy. Nhất định sẽ vất vả vô cùng. Có thể sẽ đến lúc cậu thấy dù làm gì cũng vô vọng. Như thế liệu có được không?”

“Được. Vậy là đủ với tôi rồi.”

“Đã hiểu. Thế thì, chào mừng cậu gia nhập.”

Khi Haruhiro chìa tay phải ra, cuối cùng Kuzaku cũng chịu trở về tư thế cũ để nắm lấy tay cậu. Tuy to lớn và xương xẩu nhưng bàn tay ấy đem lại cảm giác vô cùng mềm mại. *Thế này có chút... không đủ rắn chắc, chẳng mấy đáng tin. Có thể nói là không ra dáng Tank cho lắm. Liệu có ổn không đây. Hơn nữa, mặc dù Haruhiro đã thả lỏng nhưng sao Kuzaku vẫn chưa chịu buông tay ra thế?*

“... Này. Cậu thả tay tôi ra được không?”

“A, xin lỗi.”

“Không, cũng không phải lỗi l ần gì...”

“Hoan hô!” Ranta chỉ về hướng Bắc. “Vậy là đến lúc xuất phát nhỉ! Nhân tiện, chúng ta vẫn chưa quyết định đi đâu đúng không!? Tôi có ý tưởng này! Một bãi săn mới phù hợp với chúng ta, đánh dấu bước chuyển mình vĩ đại, để có một sự khởi đầu lại mỹ mãn trong ngày hôm nay. Next-Generation-New-Spirit-Hunting-World^[7]...!”

Yume ngoẹo muốn sái cổ. “*Hoàn tinh quốc?*”

“... Yu... Yume...” Shihoru kéo tay Yume.

“Hử? Shihoru, sao thế?”

“... Kh... Không biết phải nói sao nữa...”

“Chỗ đó ở đâu thế?”

Nghe Kuzaku hỏi với giọng điệu nghe có vẻ lấy làm phi ền, Ranta bèn cười ha hả.

“Nghe r ồi thì đừng có mà kinh ngạc nhé! Đó là Wonder Hole...!”

13. Đừng dừng bước

Quả thật, có lẽ đi đâu cần thiết đối với nhóm Haruhiro bây giờ là đặt chân tới một địa điểm mới mà cả bọn chưa từng biết đến.

Đám Haruhiro tồn tại như loài côn trùng bám víu lấy vùng Biên cảnh Grimgar, chẳng thể bay đi đâu bởi vì không có cánh. Nhưng may mắn là cả bọn vẫn có chân. Bọn cậu có thể bước đi để tiến lên phía trước. Nếu cứ tiếp tục đi, trước mắt sẽ mở ra những cảnh tượng chưa từng thấy. Dưới bầu trời vô tận, mặt đất dường như cũng trải rộng không có điểm tận cùng. Cả bọn cảm thấy mình có thể đi được tới bất cứ nơi đâu.

Thực tình, mỗi khi nghĩ rằng phải chăng mình sẽ lại phải lui tới khu thành cũ Damurou hay mỏ Cyrene, Haruhiro luôn thấy lòng nặng trĩu. Dẫu vậy, họ chẳng có lựa chọn nào khác. Nếu định từ từ *dàn xếp* và kiểm soát một cách đảm bảo thì rõ ràng từ tầng một tới tầng ba của mỏ Cyrene là hợp lý hơn cả. Haruhiro đã nghĩ như vậy.

Bản thân cậu thấy tầm nhìn của mình thật hạn hẹp. Rõ ràng cả nhóm đang đi vào ngõ cụt, vậy mà cậu còn chẳng chịu làm cái việc thu thập thông tin.

Haruhiro buộc phải đau đớn nhìn nhận bản thân là một kẻ tầm thường. Trong vai trò đạo tặc hay lính tình nguyện đã đành, nhưng ngay cả với tư cách một con người, cậu cũng quá nhạt nhòa, không có khả năng tưởng tượng. Cậu chỉ có thể nhìn mọi vật theo cách thông thường nhất chứ chẳng thể khiến óc sáng tạo bay cao bay xa. Nói rằng cậu là người thực tế luôn đứng vững hai chân trên mặt đất nghe có vẻ hay ho, nhưng chưa bàn đến việc cậu không thể có một bước nhảy vọt, cậu thậm chí còn chưa nghĩ tới chuyện thử bật lên một chút.

Bởi vậy, lối suy nghĩ quái dị của Ranta thật vô cùng đáng quý. Dám đầu chạy theo suy nghĩ của Ranta thì rất tệ, nhưng cần phải cân nhắc sử dụng một cách hợp lý những ý tưởng của Ranta, thứ mà Haruhiro chẳng thể nghĩ ra.

“Được rồi...! Hoang mạc Kazahaya...! Ya huuuuuuuuuuuu...!”

Dĩ nhiên dù có chuyện gì xảy ra Haruhiro cũng nhất quyết không bắt chước điệu bộ dở hơi kia của Ranta. Cậu ta hướng về phía Kazahaya và to mồm hò hét y như một thằng ngố.

“Yahooooooooooo! Haloooooooooooooooo! Kazahayaaaaa! Oa hahahahahaha! Quá đỉnh! Phấn khích quá này! Gwahahahahaha!”

“Tôi hỏi một câu được không?” Kuzaku nhìn Haruhiro, tay chỉ vào Ranta. “Bạn Ranta^[8], như thế là bình thường hả?”

“Ờm...”

“Ồ...”

“Hử?” Ranta quay phắt nửa thân trên về phía hai người. “Gì vậy? Có phải tụi bây vừa nói xấu tao không?”

“Không có.” Kuzaku đáp tỉnh bơ. “Bạn Ranta dị thật đấy. Tôi nói có vậy thôi.”

“Ghaaaaa! Là đang khen đó hả? Quý hiếm vạn tuế!”

Mọi người ngạc nhiên đến cạn lời, còn Ranta lại có vẻ vui.

Đúng là một tên hạnh phúc. Nhưng, cũng phải, ở một không gian thoáng đãng thế này, cảm giác được giải phóng cực kì mãnh liệt.

Dường như cả Yume, Shihoru lẫn Merry này giờ đều chìm đắm trong cảnh sắc nguy nga tráng lệ, đến nỗi không thốt nổi thành lời.

Từ Pháo đài quan sát Dead Head cách Alterna sáu kilômét về phía Bắc, tiếp tục đi lên phía Bắc bằng qua những khu rừng thưa chùng một tiếng đồng hồ, bọn cậu bước ra một thảo nguyên chỉ có thể nói là mênh mông vô tận.

Không biết có phải vì quá thông thoáng hay không, mà gió thổi cực mạnh.

Cái tên Hoang mạc Kazahaya^[9] có lẽ cũng bắt nguồn từ đó.

Dù gọi là “hoang mạc” nhưng cảnh sắc ở đây chẳng có vẻ hoang tàn. Ấn tượng nó mang lại là thảm thiên nhiên vẫn còn nguyên vẹn.

Thoạt nhìn, nơi đây là một thảo nguyên bằng phẳng, nhưng thực ra vẫn có cây thân gỗ. Cũng không phải không có những chỗ nhấp nhô. Có đi đâu, không gian quá rộng lớn khiến cho những cây thân gỗ trông cũng chỉ như

mấy cành cỏ vươn cao, và những ngọn đũa nhô lên không đáng kể thì nằm trong phạm vi sai số.

Không biết hoang mạc này kéo dài tới đâu nhỉ? Phải chăng nó chẳng có điểm dừng?

“Hừm...” Ranta giơ tay ngang trán nhìn đây nhìn đó rồi ngoẹo cổ. “Nhưng mà không có động vật hay gì đó nhỉ? Đáng ra phải có chứ?”

“Ờ nhỉ...”

Haruhiro căng mắt nhìn quanh. Cậu không trông thấy bóng dáng giống sinh vật sống nào, chứ đừng nói đến con người. Nói là kì quái thì nơi này đúng là kì quái thật.

“Hay bọn chúng trốn rồi? Không... cũng chẳng có mấy chỗ trốn được quanh đây...”

“Ha!” Yume nhoi người lên, chỉ tay títt về phía xa. “Có cái gì kia...!”

“Ồ?” Haruhiro đánh mắt về hướng tay Yume chỉ. “...Ở đâu?”

“Có lẽ nào...” Shihoru thì thào.

“Cái kia á?” Merry dường như cũng đã phát hiện ra.

“À...” Kuzaku hơi nhăn mặt. “Mất tôi, không được tốt lắm.”

“Cái gì!? Ở đâu hả!?” Ranta lại bắt đầu ồn ào. “Đâu? Ở đâu!? Sao tôi không thấy nhỉ!? Mấy bà có nhàn không!? Ảo giác chứ gì!? Đến tôi mà còn không thấy thì chắc chắn... Khoan... Whoaaaaaaaaa...!? Cái đó hả!?”

“Ồ...” Haruhiro cũng đã nhìn ra cái mà có vẻ mọi người đang đề cập tới. Ở phía bên kia lùm cây hay thứ gì đấy nằm cách bọn cậu khá xa. Có cái gì đó. Cái gì là cái gì? Chỉ biết đấy là *cái gì đó* thì vô tác dụng, nhưng dù sao khoảng cách cũng là tương đối xa nên cũng không thể khẳng định đi đâu gì.

“Cái đó...”

“Vật sống, phải không...?” Ranta nheo mắt lại bằng sợi chỉ. “Ừm, tao cũng có cảm giác nó đang chuyển động, nên chắc là vật sống rồi...”

“Đang di chuyển đó.” Yume về cơ bản, hoặc nói đúng hơn, thực sự là một thợ săn. Sau khi miệt mài luyện tập kĩ thuật bắn cung, hình như mắt cô có khả năng nhìn xa hơn tất cả mọi người. “... Đang cử động, hay nên nói là, có lẽ nó đang đi bộ?”

“... Đi bộ?” Shihoru gần như bám chặt vào cây gậy.

“Thế là, đi bằng hai chân...?”

“Cao gầy...” Merry thì thào.

Trong mắt Haruhiro, *thứ đó* trông như cái bóng thôn dài hơn là cao gầy. Chỉ ít là nó có vẻ không phải quái thú bốn chân.

“Nhưng mà...” Haruhiro lên tiếng.

Bụi cây đằng kia.

Vấn đề là cái bụi cây ở trước mặt *thứ đó*... có thật là bụi cây không? Bởi vì, bụi cây đó cũng cách chỗ này khá xa. Gọi là bụi cây đúng không nhỉ? Phải chăng nó là một khu rừng nơi những thân cây với chiều cao đáng kể xếp cạnh nhau?

Nhân tiện nói luôn, đất nhô lên bên dưới và toàn bộ khu rừng ở trên cao.

Có nghĩa là *thứ đó* đang bước đi ở phía bên kia khu rừng trên đấ.

Haruhiro trợn mắt.

“Thứ đó!? Ch... Chẳng phải quá to sao!?”

“Uầy!” Ranta nhảy giật lùi về sau một cách khoa trương. “Đ... Đúng thật! Nghĩ mới thấy nó to khủng khiếp!”

“Con người...” Yume lầm bầm. “... Cái đó á. Yume trông như là, nó có hình dạng con người ý...”

“Không...” Kuzaku cười khở sở. “Chuyện đó, không có đâu.”

“*Người khổng lồ.*” Merry thấp giọng nói. “Tớ từng nghe nói hoang mạc Kazahaya là nơi cư ngụ của người khổng lồ.”

“Uooooooooooooooooooooooooooooooooooooo...!”

Ranta bất ngờ khum hai tay trước miệng làm loa phóng thanh ồ ồ rống lên.

Mày làm cái gì thế thằng kia?

Trước khi Haruhiro kịp bắt bẻ Ranta, Merry đã nện vào sau đầu cậu ta một cú bằng cây đoản trượng.

“Grừ... Bà làm cái gì vậy hả, Merry, đồ...!”

“Cậu bị điên hả!?”

“Hả!? Điên chỗ nào!? Hừ! Cỗ nhân dạy là chỉ có đứa điên mới đi nói người khác điên đấy.”

“Thế cậu định làm gì nếu người không lờ tới đây hả?”

“Đến lúc đó r ồi tính! Làm gì mà cứ s ồm s ồm lên! Có tôi ở đây r ồi còn gì! Đối phương mà có ý định chiến thì chỉ c ần hạ gục là xong hết.”

“Hô...” Yume lùi lại. “Có... có vẻ là... gã... gã không l ờ ý... hình như... đ... đứng lại r ồi...”

“Chạy thôi!” Ranta vùng chạy trước khi kịp hét xong.

Kuzaku đứng hình. “... Trở mặt nhanh thật.”

“Cậu ta là người như thế đó.” Shihoru thở dài.

“Ch... Chạy thôi!” Haruhiro hất tay thúc giục mọi người di chuyển.

Bóng lưng của Ranta chỉ còn bé xiu. Tốc độ chạy trốn thật không thể xem thường.

Haruhiro để Yume, Shihoru, Kuzaku và Merry chạy trước r ồi mới theo sau. Cậu thử ngoái lại dù vẫn không dừng bước. Gã không l ờ đã tiến lại gần chưa? Có phải hắn không di chuyển? Haruhiro không dám chắc với t ầm nhìn hạn chế của mình. Nhưng vì không có cảm giác đã bỏ xa hắn, nên ba sáu kế chu ần là thượng sách.

Về phía Tây.

Về phía Tây.

Chạy thật xa về phía Tây.

Cách đây khoảng ba mươi lăm kilômét về phía Tây là căn cứ Ti ền đồn^[10] Đ ồng Cô Độc của quân đội vùng Biên cảnh. Căn cứ Ti ền đồn Đ ồng Cô Độc từng là cứ điểm của Đội Xích Xà phụ trách tiêu diệt Thành lũy cốt thép Riverside trong chiến dịch Song Đầu Xà ngày trước. Tuy gọi là căn cứ, nhưng ngoài những người có liên hệ với quân đội Biên cảnh, vùng này có rất đông cư dân sinh sống, nên nó h ầu như mang diện mạo của một thị trấn bình thường. Nghe nói lối vào Wonder Hole nằm gần căn cứ Ti ền đồn Đ ồng Cô Độc.

Haruhiro chạm mắt Merry khi cô cũng vừa chạy vừa ngoái lại.

Tình thế lúc này không thể khẳng định là người không l ờ vẫn còn đang đuổi. Vì không buộc phải chạy thực mạng nên bọn cậu vẫn có sức nói vài câu.

“À này Merry, cây trượng...”

“O?”

“Sao thế? Không phải cái trước đây cậu vẫn mang, đúng không?”

“A! Cái này là...”

Merry liếc nhanh ra đằng trước. Nếu Haruhiro không nhầm, thì có lẽ là về hướng Kuzaku.

“À... ừm... tớ đánh mất rồi...”

“Vậy... à?”

“Đằng nào cũng tới lúc tớ phải mua cái mới. Cái đó không hợp thực chiến lắm.”

“À... Cái bây giờ có vẻ dễ tấn công hơn...?”

“Phải. Đúng thế. Thiết kế đơn giản hơn cái cũ! Cái này hợp làm vũ khí hơn.”

“Thế thì thật tốt vì đã thay nhĩ.”

“Đúng thế.”

“Vậy à? Tốt rồi. Tốt rồi. Hahaha...”

Cứ như mình vừa bị lừa ngọt xớt vậy. Nhưng kể cả thế thì rốt cuộc đã có chuyện gì giữa cô ấy và Kuzaku? Mình mừng tượng được đại khái, nhưng đồng thời lại chẳng muốn tưởng tượng làm gì.

Cả đội có lẽ đã chạy một mạch chừng mười lăm hai mươi phút gì đó. Yume khẳng khẳng rằng mình vẫn nhìn thấy người khổng lồ ở đằng xa, nhưng bọn Haruhiro chẳng thể xác nhận được. Có vẻ tình thế đã ổn rồi nên cả bọn chuyển sang đi bộ.

Kể từ lúc đó, bọn cậu bắt đầu thông dong dạo bước trên đồng cỏ.

Địa hình thoạt nhìn khá bằng phẳng, nhưng tùy vị trí vẫn có những đoạn mấp mô, chỗ cứng chỗ mềm, nên lúc thì dễ bước lúc lại khó đi, mệt mỏi ngoài dự kiến.

Con đường dẫn tới căn cứ Tìên đồn Đồng Cô Độc nghe bảo nằm đâu đó quanh đây, nhưng bọn Haruhiro vẫn không thể tìm ra nó. Phương hướng thì chắc chắn không sai, nhưng cả đội vẫn có đôi phần lo lắng.

Chẳng mấy chốc, bọn cậu bắt đầu thấy bóng dáng những đàn động vật đây đó trên đường. Ban nãy không thấy chúng đâu chắc là tại gã khổng lồ. Già nữa là động vật ăn cỏ, nhưng chắc chắn sẽ có đám động vật ăn thịt rình rập những con thú này nên cũng hơi đáng sợ. Được cái Yume là thợ săn, đã được học về động vật đến một mức độ nhất định nên bọn cậu vẫn tính là có

kiến thức. Dù đương nhiên sẽ có những loài động vật nguy hiểm ở đây, nhưng dường như không cần phải lo sợ quá đâu.

Với quãng đường khoảng ba mươi lăm kilômét, nếu đi với vận tốc hơn bốn kilômét một giờ thì mất chưa tới chín tiếng là có thể kết thúc hành trình. Tuy không phải cả bọn không cảm thấy rằng mình có khả năng cán đích nội trong ngày hôm nay, nhưng trước khi xuất phát, bọn cậu vẫn chuẩn bị sẵn những gì cần thiết để cắm trại ngủ ngoài trời. Vì lẽ đó, cả bọn rời Alterna khi đã gần trưa, nên rõ ràng không thể hoàn thành việc di chuyển trong một ngày được nữa.

Trời mỗi lúc một tối đi nên cả bọn quyết định dừng lại. Nói vậy chứ thực ra chỉ là ăn lương khô rồi trùm chăn ngủ. Tuy bọn cậu cũng bàn đến chuyện đốt lửa trại nhưng việc thu lượm vật liệu để đốt có vẻ vất vả nên kế hoạch đó được dẹp sang một bên.

Chẳng mấy chốc màn đêm đã kéo xuống, phủ kín Hoang mạc Kazahaya. Dù vậy, nhờ mặt trăng đỏ hiện hữu trên bầu trời nên không đến nỗi tối đen như mực. Tuy không tối om hoàn toàn, nhưng vẫn có cảm giác cực kỳ bức bách.

Từ chiều tối, gió đã yếu hơn, tới mức bây giờ có thể mô tả rằng gió chỉ còn thoang thoảng.

Thú vật đang cất tiếng kêu ở đâu đó. Nghe thấy âm thanh như tiếng hú vọng về từ xa, Shihoru gọi tên Yume và hỏi: “Này... Đó... là gì thế...?”

“Ừm... Có lẽ là chó bờm sừng. Sư phụ từng bảo nó là đồng loại của sói, thường đi săn vào ban đêm theo bầy đó.”

“... Liệu chúng... có tấn công bọn mình không?”

“Không chắc nữa. Sư phụ thì nói chúng không tấn công con người nhiều lắm đâu.”

“... Không... nhiều lắm...?” Shihoru tỏ ra sợ sệt.

“Sư phụ dặn là, trong giới tự nhiên không có gì là tuyệt đối cả, nên phải luôn cẩn trọng đó.”

“... Không có gì, là tuyệt đối...”

“Ê hai đứa kia...” Ranta có vẻ buồn ngủ. “Đừng có nói mấy chuyện gây hoang mang dư luận nữa đi. Vì Shihoru là đồ thờ ơ đấy. Nhỉ, thờ ơ? Tôi nói đúng không?”

“... Ước gì bọn chó bờm sừng tha một mình Ranta đi...”

“Hả? Bà vừa nói gì đấy? Đồ thô bỉ!”

“... Tớ chẳng nói gì cả. Cậu ồn quá làm tớ không ngủ được, có thể im miệng giùm không...?”

“Vâng vâng vâng vâng. Biết, rồi, ạ. Đằng nào tôi cũng buồn ngủ. Oáp...”

Vừa ngáp xong một cái rõ to, Ranta đã ngáy ngay lập tức. Những lúc thế này, Haruhiro thấy hơi ghen tị với sự mặt dày mày dạn quá mức của Ranta.

Merry yên lặng. Kuzaku cũng vậy. Không biết họ ngủ rồi hay thế nào. Shihoru trở mình tới mấy lần nên có vẻ là không ngủ được. Yume đang cất tiếng thở dài dài.

Đêm càng muộn thì mắt Haruhiro lại càng trở nên thao láo. Bởi vì, cứ thi thoảng cậu lại nghe thấy tiếng hú của chó bờm sừng, rồi lâu lâu lại có cảm giác như thứ gì đó đang chuyển động từ một khoảng cách không xa lắm. *Tuy không quá nghiêm trọng nhưng thế này thì ai mà ngủ yên cho nổi.*

Nhưng cũng không thể vì thế mà làm ầm lên đánh thức các đồng đội đang say ngủ, nên cậu chỉ còn cách nằm im một chỗ và gào thét trong lòng, *s... sợ quá đi, sợ chết mất, thật đấy.*

Thế rồi, sự việc mang tính quyết định cũng xảy ra. Không phải tiếng hú của chó bờm sừng. Cậu nghe thấy tiếng động rất vang, trầm thấp, giống như “gàooo...”

Gọi là giọng kêu thì đúng hơn là tiếng động. Thú ăn thịt. Tuy chỉ mang máng nhưng cậu đoán nó là loài vật to lớn họ mèo.

Có cảm giác nó đang ở khá gần. Haruhiro rùng mình, và lại một tiếng “gàooo...” nữa vang lên.

Nguy rồi! Nguy rồi nguy rồi nguy rồi nguy rồi nguy rồi! Nó đang đến nó đang đến. Còn gần hơn cả ban nãy nữa. Ôi giờ ôi giờ ôi giờ! Nó đến để ăn tui mình hả? Bữa ăn của nó đấy sao? Mình sắp bị ăn à? Bây giờ phải làm thế nhỉ? Nên đánh thức mọi người dậy phải không? Hay nói đúng hơn là không gọi cả đám dậy thì chết dở. Nhưng mà này, chẳng phải nếu mình động dậy sẽ bị tấn công à? Nói cách khác đó thành cái cớ cho nó vô tội? Bây giờ chưa phải lúc? Nên quan sát tình hình? Chẳng biết nữa. Sẽ thế nào đây? Làm gì mới đúng? Mà mình có cử động được đâu. Mình sợ chết

khiếp. Không không không. Nó có thể sẽ xori tái tui mình trong lúc mình còn ì ra thế này. Haruhiro định rút dao găm và dùi cui ra. Mình có nên đứng dậy trước không? Nhưng đúng là mình cảm thấy hành động màu mè còn nguy hiểm hơn nhiều. Nếu dậy thì phải thật dứt khoát. Trước đó phải kiểm tra xung quanh. Haruhiro chỉ hơi cử động đầu, sau đó là mắt, để quan sát xung quanh. Chẳng thấy gì. Tối mù. Như hũ nút. Tối thật. Tối quá đi. Trông như... không có gì. Vì tối quá không nhìn được nên cũng không dám nói chắc. Cậu đồng tai lên nghe. Lăn tới. Mình sẽ phán đoán bằng âm thanh kế tiếp. Aaaaaaaaaaaaaaaaa, trời ạ, tiếng ngáy của Ranta ồn ào quá. Giữ yên lặng chút coi. Làm ơn đi! Tiếng kêu. Vẫn chưa, vẫn chưa vang lên à? Có rồi. Nghe thấy rồi.

... Gàoooo.

Nhỏ quá. Và lùì ra xa? Dường như là vậy. Nhưng vẫn còn quá sớm để có thể an tâm... Mình nghĩ thế. Có lẽ vậy.

Cậu gắng đợi thêm một chút nhưng mãi vẫn không nghe thấy âm thanh nào nữa. Chắc tạm ổn rồi. Ngay sau khi Haruhiro nhô m dậy, Merry cũng từ từ ng ẩ dậy theo.

“... Vừa r ẩ... Ban nãy... Có cái gì đấy đúng không?”

“Ừ... ừm. Có. Merry nghe thấy không? Tiếng của nó ấy.”

“T... Tớ có nghe thấy. Sợ quá...”

“Ừ đấy, tớ, tớ cũng... Mà mọi người đầu ngủ khò khò.”

“Tớ vẫn chưa ngủ tí nào...”

“À, tớ cũng thế.”

Dù gì thì trời cũng tối nên cả hai không nhìn rõ mặt nhau, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy bu ồm cười, thế là hai đứa cùng cười xoà một tẹo. Vừa mới nghĩ bụng: “Ra là thế,” thì tiếng hú của bọn chó bờm sừng lại vang lên khiến cả hai đầu giật thót mình.

“... Haru nghĩ tình hình đã ổn chưa?”

Haruhiro suýt thì nói, *tớ chịu*... nhưng cậu kịp kìm lại. “Ừ. Ổn cả r ẩ.”

“... Vậy à.”

“Sao cậu không ngủ đi? Tớ sẽ thức cho tới khi bu ồm ngủ. À... Đúng ra từ đầu nên phân công thay phiên nhau canh chừng mới phải. Trong tình huống thế này.”

“Phải đấy.”

“Thôi, khi nào tớ buồn ngủ không chịu được nữa thì tớ sẽ đánh thức Ranta hoặc ai đó sau.”

“Gọi tớ cũng được.”

“Ừ. Có thể tớ sẽ nhờ.”

“Vậy thì, chúc ngủ ngon.”

“Chúc cậu ngủ ngon... À, Merry này...”

“Gì cơ?”

“À thì...” Haruhiro lắc đầu rồi thở dài. “Xin lỗi, tớ quên mất mình định nói gì rồi.”

“Vậy hả... Ngủ ngon nhé.”

“Ừ.”

Merry nằm xuống. Haruhiro vẫn ngồi nguyên. Khi ngược nhìn mặt trăng màu đỏ, chẳng hiểu sao kí ức về Moguzou lại hiện về. Việc không thể gặp Moguzou nữa có cảm giác kì quặc, hơn cả sự trống trải hay đau buồn. *Không thể như thế được đúng không...?* Nhưng đó lại là sự thật.

Khi bầu trời phía đông bắt đầu hơi hửng sáng, Kuzaku thức dậy.

“Ừa, sao cậu lại thức?”

“Tôi không ngủ được, với cả, luôn tiện canh chừng nữa.”

“Ngủ một chút chẳng phải tốt hơn à? Việc canh chừng cứ để tôi làm cho.”

Haruhiro nghe lời Kuzaku và ngả lưng xuống. Mi mắt cậu trĩu nặng ngay lập tức và cậu đã ngủ được ít nhiều. Sau khi thức dậy, cả đám làm một bữa đơn giản rồi lên đường sớm. Vừa đi cậu vừa thuật lại cho đồng đội vụ dã thú tiếp cận đêm qua nhưng mọi người lại coi đó là chuyện cười. Merry tỏ ra không vui lắm.

Trong buổi sáng, cả bọn gặp một cao nguyên khá rộng và thấp. Họ leo lên đó và thấy một thung lũng mở ra trước mắt.

Nhìn một cái là đủ hiểu rõ rằng vùng đất hõm sâu như lòng chảo này chính là Đồi Cô Độc. Những cái tháp nhỏ được dựng lên đây đó trên viền chảo. Có lẽ chúng là những chòi canh.

Có vài con suối ở mặt đất bằng dưới đáy lòng chảo, tiếp đó là thị trấn được bao quanh bởi bờ hào và hàng rào. Thị trấn.

Thị trấn đây rồi.

Tuy tuyệt nhiên không phải thứ hào nhoáng nhưng có chừng mười tới hai mươi toà nhà, giữa chúng là các lối đi. Có thể trông thấy cả bóng dáng con người. Chỉ có thể gọi đây là một thị trấn.

“Hê!” Ranta cọ chóp mũi bằng ngón tay cái. “Vậy là... cuối cùng chúng ta đã tới rồi. Căn cứ Tiễn Đồn Đổng Cô Độc.”

Cậu ta có lẽ định ra về ngay nhưng đã chẳng có khí chất tếu nào thì thôi, còn nếu phải nhận xét bằng câu nào đó thì đấy chỉ là được nước làm tới. Bọn Haruhiro làm ngơ Ranta và bắt đầu đi từ mép vỉa hè xuống đấy theo một mặt nghiêng không dốc lắm. Dù Ranta gào thét ầm ầm nhưng chẳng ai buồn quay đầu lại.

Bờ hào của căn cứ Tiễn Đồn rộng hơn so với khi nhìn từ xa, có vẻ sâu, nước chảy trong lòng hào chắc được lấy từ những con suối. Hàng rào trông chắc chắn được dựng trên bệ cao khoảng hơn hai mét đắp bằng đất cứng nên có vẻ sẽ chẳng thể dễ dàng vượt qua.

Lối ra vào dường như chỉ có một, ở đó người ta bắc một cây cầu phía trên bờ hào và một cánh cổng được dựng ở khoảng cách hẹp nơi bệ đất bị đứt đoạn.

Phía trước cây cầu, bên cạnh bờ hào rải rác các lều trại. Gọi là lều nhưng có những cái nổi bật trong tầm nhìn vì khá to và chắc chắn. Có lẽ đó là nơi ngủ nghỉ của lính tình nguyện.

Binh sĩ của quân đội vùng Biên cảnh đang đứng trước cổng. Ngay cạnh cổng thì có hai người, hơn mười binh sĩ khác dõn dặt lại tại toà nhà cao ở hai bên, vài người trong số đó đang chia sẻ về phía tại Haruhiro. Tuy đám binh sĩ có thái độ dữ dằn, nhưng khi cả bọn trình huy hiệu Đoàn lính tình nguyện, đại để là cũng được họ cho phép tiến vào.

Bên trong căn cứ, xếp dọc hai bên đường từ cổng vào là những toà nhà lớn trông giống trại ngựa và trại lính, đi hết đoạn đó là ra tới quảng trường. Thứ vươn lên bên kia quảng trường là sở chỉ huy hay gì đó, cảm giác như một pháo đài nhỏ, khá là kiên cố. Quanh sở chỉ huy cũng dày đặc các toà nhà có vẻ liên quan tới quân đội.

Cả bọn nghe thấy tiếng hô đầu tằm tắp của những người đàn ông. Chắc họ đang luyện tập ở đâu đó.

Binh lính của quân đội vùng Biên cảnh đang đứng chỗ này chỗ kia hoặc chạy đi chạy lại, hoặc là không buồn để mắt tới bọn Haruhiro, hoặc thỉnh thoảng chỉ ném cho họ những ánh nhìn khinh bỉ.

Tuy nhiên, khi rời khỏi con đường giữa các trại lính để ra đường nhánh thì không khí liền thay đổi hẳn. Có những toà nhà được trang trí như các quán rượu ở hẻm Tenkuu. Những cô gái đi lại với vẻ uể oải. Có cả xưởng rèn. Các quầy hàng có mái hiên nằm san sát thành một dãy. Có cả hàng rong. Những khu nhà trọ với kiến trúc đẹp hơn trại lính. Đàn ông và phụ nữ, kiểu người mà ta biết chắc là lính tình nguyện ngay từ cái nhìn đầu tiên, đang tản bộ. Những người đang ngồi ăn uống trên ghế ngay trước cửa hàng. Những người đang bàn chuyện làm ăn với lái buôn.

Nơi đây dường như là chợ, là khu vui chơi giải trí, và cũng là khu dân cư. Chỉ nhìn lướt qua các gian hàng cũng thấy, các mặt hàng bày bán từ vũ khí tới quần áo đều khá là đa dạng, thậm chí có thể còn phong phú hơn cả Alterna. Vật dụng hằng ngày và thực phẩm tuy không nhiều chủng loại, nhưng có lẽ là vì không có mấy nhu cầu. Điểm khác biệt ở đây là, có những thương lái nhốt các loài động vật bọn cậu chưa từng thấy trong lồng để bán. Hỏi chuyện một chút thì bọn cậu được biết, ngoài căn cứ cũng có cả những loài vật to lớn chuyên dùng để đi lại và vận chuyển, như là ngựa, mã long, hay lộc mã. Vì cũng có dịch vụ cho thuê ngựa, nên người thương lái còn gợi ý cả bọn cân nhắc trong trường hợp định đi xa. Ông chủ cửa hàng bán lâu trại nhìn ra đám Haruhiro là lính tình nguyện mới tới căn cứ Tien den nên leo đèo đi theo mời mọc.

Bụng đói meo trong lúc mãi tham quan, cả đội liền ăn trưa ở một quầy hàng nhỏ. Món thịt xiên mang phong vị dân dã khá ngon, nước uống pha lẫn nước quả chua cũng không tệ.

“Hay sống luôn ở đây nhỉ.”

Về chuyện này thì Haruhiro chỉ có thể đồng ý với cảm tưởng của Ranta.

“Mà nè,” nét mặt Yume rất tươi tỉnh, “lúc này Yume nghe rồi đó, ở đây có cả nhà tắm công cộng nữa cơ.”

“Cái đó rất quan trọng đấy.” Merry gật đầu rất mạnh.

“Đúng...” Về mặt Shihoru cực kì nghiêm túc.

“Mới có một ngày không tắm rửa... mà thực lòng tớ thấy gớm lắ
r ối...”

“Đúng là con gái...” Kuzaku nói vu vơ.

“Ha! Bọn con gái phiền thật đấy!” Ranta cười ha hả. “Tôi thì mười ngày hay một tháng cũng thấy bình thường! Không tắm thì cũng có chết đâu!”

“Nói vậy thôi chứ nếu trở nên hôi hám thì chắc chắn sẽ khó chịu mà.”

“Sao hả, Yume? Bà mà để mặc bản thân là sẽ hôi đến thế cơ à? Đâu nào đâu nào, để tôi ngửi thử coi.”

“Ai cho ngửi hả, đồ đần!”

“Hừm... Vậy thì ở thời điểm này, bà đã khá là bốc mùi phồng?”

“Không có! Vẫn chưa có mùi đâu!”

“Nên tôi mới bảo để tôi kiểm tra và đưa ra đánh giá công bằng từ quan điểm của bên thứ ba. Thông thường thì bản thân đâu có tự biết người mình bốc mùi hay không.”

Merry đột nhiên ghé mặt và đưa mũi lại gần cổ Yume rồi hít hít. “ ... Không hôi.”

“Á á...!?” Yume cất tiếng la làng, hình như bị nhột.

“A...” Merry xích ra xa khỏi Yume. “Tớ xin lỗi...”

“Ừ... ừm... Không cần phải xin lỗi đâu.” Yume chẳng hiểu sao lại tỏ ra ngượng ngịu. “Yume chỉ giật mình xịu thôi. Nhưng, may mà Yume hồng có mùi.”

“Mấy bà cho tôi ra rìa rồi vui vẻ gì với nhau thế hả!?” Ranta vung vẩy hai tay. “Để tôi tham gia với! Hoặc phải nói là cho tôi chơi cùng đi! Tới lượt tôi!”

Sau khi lấp đầy chiếc bụng rỗng, cả đám quyết định đã tới lúc thử tới Wonder Hole. Tuy nhiên, thật đáng xấu hổ nhưng bọn Haruhiro chỉ biết thông tin duy nhất là lối vào Wonder Hole nằm ở căn cứ Tiên đồn Đổng Cô Độc. Ranta đã túm vài người lính tình nguyện lại để hỏi thăm, nhưng đều bị đuổi đi rất phũ phàng. Nếu không quen mặt hay từng đái rựu nhau thì hầu hết lính tình nguyện đều chẳng thân thiện gì cho cam. Xem ra câu nói ấy quả là chính xác.

“Giá mà có người quen nào đó ở đây.” Haruhiro nhìn quanh quất.
“A...” *Có rồi.*

“Ồ!” Ranta có vẻ cũng đã nhận ra liền bắt đầu vẫy tay. “Này~! Anh Shinoharaaaa...! Xin chào xin chào! Đạo này anh có khỏe không?”

Một đoàn người mặc áo choàng trắng đang bước tới. Người đàn ông đầu đoàn có gương mặt dịu dàng nhìn về phía các cậu và mỉm cười.

Shinohara là thủ lĩnh của một clan nổi tiếng mang tên Orion, tuy nhiên anh luôn có tác phong tử tế và nhã nhặn. Chính vì được dẫn dắt bởi một Shinohara như thế, nên nhìn chung các thành viên của Orion đều dễ chịu và đáng hoàng. Tuy cũng có người cau mày trước cách hành xử vô ý vô tứ của Ranta, nhưng Shinohara chẳng hề tỏ ra tức giận.

“Chào. Có mặt ở đây nghĩa là các em cũng sắp sửa tới Wonder Hole nhỉ?”

“Yes! I do!”

Ranta làm tư thế chào nhà binh kiểu gì đó mà Haruhiro không hiểu lắm. Cậu ta hoàn toàn phấn khích. Thực sự là nhìn ngốc nghếch quá mức, chẳng còn thứ gì khiến cả bọn có thể xấu hổ hơn.

“Vậy có nghĩa anh Shinohara cũng đến Wonder Hole giống chúng em à!? Ôi chao, thế thì thật là trùng hợp quá!”

“Không, bọn anh đi cửa khác. Bọn anh có chút việc ở núi Than Thở.”

“Núi Than Thở...?”

Haruhiro lẩm bẩm. Một địa danh cậu chưa từng nghe tên, nhưng nó mang âm hưởng hơi rờn rợn. Đó là nơi thế nào nhỉ? Liệu có phải một lúc nào đó, bọn Haruhiro cũng sẽ tới đấy không?

“Ô kìa,” Shinohara nhìn Kuzaku, “đây là lần đầu chúng ta gặp mặt nhau nhỉ? Anh là Shinohara của clan Orion. Rất hân hạnh được làm quen.”

“À...” *Kuzaku cúi đầu. “Chào anh, em là Kuzaku.”*

“Vậy à?” Shinohara nhắm mắt lại và khẽ thở dài một cái. “Nếu anh không nhầm thì các em cũng là thành viên Đội Thanh Xà tham gia chiến dịch Song Đầu Xà nhỉ? Số lính chính quy hi sinh của quân đội Biên cảnh trong Đội Thanh Xà là khoảng sáu người thì cũng không phải nhiều, nhưng anh nghe nói có tới hai mươi ba lính tình nguyện đã bỏ mạng.”

“Là do em không tốt.” Merry nhìn thẳng vào Shinohara và nói. “Em đã phạm một sai lầm mà tu sĩ tuyệt đối không được phép mắc phải. Bởi vậy, em là kẻ đã khiến cậu ấy hi sinh.”

“Merry...”

Người con trai tóc ngắn mắt hí định tiến lên nhưng rồi lại bỏ cuộc. Hayashi. Người từng là đồng đội của Merry.

“Dẫu vậy, giờ em đang ở đây.” Shinohara đặt tay lên vai Merry. “Em đã không dừng lại mà bước tiếp về phía trước. Merry, em đã có được những đồng đội tốt rồi.”

“... Vâng.”

Merry cúi đầu. Tấm lưng ấy đang khẽ run rẩy. *Mình muốn ôm cô ấy thật chặt.* Haruhiro chợt nghĩ vậy rồi lại bối rối với chính bản thân mình. *Ồ không. Không không. Ôm chặt gì chứ. Đâu phải kiểu của mình.* Haruhiro cũng thấy đó chẳng phải nhiệm vụ của cậu. Tại vì giữa Merry và Haruhiro *chẳng có gì.*

“À thì, anh Shinohara cũng...” Haruhiro háng giọng, “... vất vả nhiều rồi. Trong trận tấn công Thành lũy cốt thép Riverside. Tuy em không biết chi tiết nhưng các anh đã thắng phải không ạ?”

“Ờn trời, bọn anh toàn thắng.”

Trông như Shinohara vừa nở nụ cười mỉa mai trong một thoáng. Nhưng cùng lắm chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt mà thôi. Biểu cảm ấy không giống với Shinohara chút nào, nên có lẽ là do Haruhiro tưởng tượng.

“Đội Xích Xà thì ngược lại, quân đội Biên cảnh phải hứng đòn đau, nhưng số lính tình nguyện thiệt mạng rất ít. DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) của nhóm Souma thực sự đóng vai trò cực kì lớn. Nhờ có họ mà Orion bọn anh cũng dễ thở phần nào.”

“Ồ! Souma à!” Ranta vừa vò mái tóc quăn vừa giậm chân thùm thụp. “Souma đúng là tuyệt cú mèo! DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) à! Gự...!”

Shinohara che miệng cười. Dù đối phương là Ranta nhưng anh ấy lại mang nét mặt như thể đang nhìn một đứa trẻ hồn nhiên đầy trêu mến.

“Hình như gần đây Souma đang chọn nơi này làm cứ điểm. Biết đâu lại vô tình gặp nhau cũng nên.”

“Ô ô ô ô! Thật ả!? U ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô!”

“Mày ồn ào quá... Thật sự...” Haruhiro thở dài rồi quay lại phía Shinohara. “... Đúng rồi. Anh Shinohara, thực ra bọn em có chuyện muốn nhờ anh chỉ bảo.”

“Gì vậy? Hi vọng đó là chuyện anh có thể trả lời.”

“Chẳng là...”

Haruhiro vừa cọ tay lên má vừa nhìn nhanh khắp các khuôn mặt trong đội Orion. Hầu như tất cả mọi người, cả nam lẫn nữ đều đáp lại cậu bằng ánh mắt ôn hoà. Haruhiro cảm thấy họ như những người anh, người chị đáng tin cậy, không bàn về tuổi tác.

Trái lại, đội mình thì... Ừ thì không phải cậu không cảm thấy một mình Ranta đã đủ mất thể diện rồi, nhưng ngay Haruhiro, Shihoru, Yume, đàn em Kuzaku, thậm chí là cả Merry đều trẻ người non dạ hơn mọi thành viên Orion. Bọn cậu để lộ quá nhiều điểm thiếu chín chắn, tới mức có thể gọi là tươi mới. Không, chẳng tươi mới chút nào. Thực ra là đầy đau đớn.

Ngay việc đi đến căn cứ Tiềm ẩn Đổng Cô Độc để hướng tới Wonder Hole hầu như cũng chỉ là kết quả của một quyết định trong phút giây hứng khởi.

Kết cục thì đây, bọn cậu chẳng biết đến cả những điều cơ bản nhất và đang chuẩn bị hỏi Shinohara.

Như thế này có ổn không chứ?

Nhưng mà, người ta có câu, hỏi là nhục nhất thời còn không hỏi thì nhục suốt đời. Haruhiro không muốn lãng phí thời gian thêm nữa.

“... Bọn em đang tự hỏi không biết Wonder Hole nằm ở đâu...”

14. Ấn tượng đầu tiên về Hố Kinh Ngạc

Wonder Hole.

Không biết ai đã gọi nó là Wonder Hole.

Không biết từ khi nào đã có Wonder Hole.

Wonder Hole.

Hãy tưởng tượng ở vùng Hoang mạc Kazahaya có một con chuột chũi siêu khổng lồ. Chuột chũi siêu khổng lồ dù gì thì vẫn là chuột chũi, nên đương nhiên nó sẽ đào hang ngầm. Và vì nó siêu bụi, nên đường hầm nó đào cũng sẽ khổng lồ.

Mọi người hãy nghĩ rằng, địa điểm con chuột chũi siêu khổng lồ đó bắt đầu đào đường hầm cực bụi nằm ở nơi cách Căn cứ Tiên đồn Đồng Cô Độc khoảng mười lăm kilômét về hướng Bắc.

Lối vào hầm không thẳng đứng mà có phương nghiêng. Có vẻ con chuột chũi siêu bụi đã đào cái đường hầm khổng lồ này từ xưa xưa xưa xưa, nên mặt phẳng nghiêng ấy được che phủ bởi um tùm cỏ dại.

Hình như không ai biết chính xác đường hầm khổng lồ của con chuột chũi siêu bụi kéo dài tới đâu, trải rộng thế nào. Người ta đồn rằng hệ thống đường hầm chằng chịt như mê cung này rộng khủng khiếp, đến mức có thể xem như nó không có điểm dừng.

Bởi vậy nên nơi đây là Wonder Hole, còn được gọi là Hố Kinh Ngạc, hay Hố Dị Thường.

Có một giả thuyết cho rằng phần sâu nhất của Wonder Hole kết nối với thế giới khác. Vì thế, Wonder Hole là nơi sinh sống của những sinh vật kì lạ và đáng sợ không bao giờ thấy được ở những chỗ khác, hình thành nên một hệ sinh thái độc nhất vô nhị.

Ngoài ra, còn có những giống muông thú, quái vật, dị tộc bị thua trong trận chiến tranh giành ảnh hưởng tại vùng Biên cảnh Grimgar cũng chạy

trốn vào Wonder Hole. Nghe nói chúng đã có những bước tiến hoá, phát triển của riêng mình.

Wonder Hole tất nhiên chẳng phải đường hầm khổng lồ do chuột chũi siêu bự đào. Đó cũng lắm chỉ là một cách ví von. Vậy thì rốt cuộc nó được hình thành như thế nào? Đây là giả thuyết có sức nặng nhất: Nó có hình dạng như hiện nay là kết quả của việc các hang động như động thạch nhũ, động dung nham, những nứt gãy địa hình và thung lũng dần được liên kết với nhau nhờ hiện tượng tự nhiên hay hoạt động sống của sinh vật.

Wonder Hole chứa đầy những bí ẩn.

Trong nhiều năm, người ta đã thực hiện thử nghiệm tạo bản đồ tổng thể của nơi này, nhưng tới giờ vẫn chưa hoàn thiện.

Wonder Hole quá rộng.

Tuỳ vào địa điểm mà nó được cho là cực kì nguy hiểm, ngay cả đối với những nhà thám hiểm đã quen với việc phiêu lưu hay lính tình nguyện dạn dày kinh nghiệm.

Mặc dù vậy, không bao giờ hết những người tiếp tục đặt chân vào Wonder Hole.

Những nhà thám hiểm hẳn là bị thôi thúc bởi máu phiêu lưu, ngày nào cũng tiến bước hòng kiếm tìm những miền đất chưa được khai phá.

Còn về phần lính tình nguyện, nó có giá trị đáng để đương đầu với rủi ro.

“Tới nơi rồi...” Ranta nuốt nước miếng đánh ực. “Tới thật rồi, Wonder Hole.”

Xét ra thì phản ứng ấy khá lành so với Ranta thường ngày. Mà cũng phải thôi, bởi cảnh vật quanh lối vào này phải nói là rất thanh bình.

Thật lòng thì Haruhiro đã tưởng tượng ra cảnh những sinh vật hung hăng, nhìn đã thấy nguy hiểm, đang chờ sẵn cả bọn, nên có hơi tụt hứng.

Bề rộng của Wonder Hole dễ phải hơn một trăm mét, khiến cả bọn trăn trờ “Khủng ghê, lớn quá,” nhưng sau đó, ở trên cái mặt nghiêng ấy, họ thấy mấy con gà.

À không, chắc không phải gà. Nếu là gà thì béo quá. Rất to và béo tròn tròn trục. Nhìn qua thì thấy có khi chúng còn to hơn cả con người, nên

chắc cũng không phải phân loài khác của gà. Khả năng cao là một sinh vật khác trông giống gà.

Đám gà rờm cỡ bự ấy ng ồi hết chỗ này đến chỗ kia, nhẩn nha đi đi lại lại.

“Cái quái gì đây...?” Haruhiro buột miệng nêu cảm nhận đúng như những gì đang nghĩ.

“Cứ thấy...” Kuzaku nheo mắt, “có phong cách đ ồng quê.”

“Mấy bạn gà dễ thương quá.” Yume mỉm cười, hoặc có thể nói là cười trêu mếu.

Shihoru run rẩy. “... Nhưng mà, hơi đáng sợ.”

“Ừm.” Merry gật đầu. “Tại chúng to nên trông thật một cách kì dị.”

Vì chúng đang sống sờ sờ ra đó nên hiển nhiên là thật r ồi, nhưng Haruhiro vẫn lờ mờ hiểu đầu Merry muốn nói. Thử tưởng tượng kích cỡ một con ru ồi hoặc muỗi to lên gấp vài lần hay vài chục lần, tới mức nhìn rõ được đến từng bộ phận nhỏ nhất, thì cũng khá là kinh. Kể cả khi đó là một con gà, tuyệt đối không lấy gì làm dễ chịu. Chắc ý Merry là thế.

“Hừm, *Won-Ho* là như vậy mà.” Ranta nói với bộ mặt ta đây biết tuốt nhìn muốn lộn ruột. “Ở lối vào thì chủ yếu là dễ r ồi dần dần khó lên ấy. Thiết kế kiểu như thế? Mà tụi mình còn chưa vào trong nữa, nên chỉ thế này thôi.”

“Được r ồi, nhưng *Won-Ho* là cái gì hả...?”

“Hả!? Parupiro ngốc xít, đương nhiên nó là từ viết tắt của Wonder Hole r ồi! Cỡ đó thì mày phải hiểu chứ. Suy luận bằng thường thức đi con.”

“Nghe một thằng khác người chẳng có tí thường thức nào nói thì dễ làm gì...”

“Bị ngu à? Thử hỏi thế giới này được bao nhiêu người thông thạo thường thức như tao? Không nhé, tuyệt đối không! Bởi tao là Vua Thường thức đó.”

“Mày không hiểu ý nghĩa của từ ‘thường thức’ đâu nhỉ?”

“Biết chứ. Nó là từ trái nghĩa với ‘phi thường thức’ chứ gì?”

“Thôi đủ r ồi...”

“À há, phải r ồi! Nói chuyện với hạng như mày chỉ tốn phí thời gian! R ồi, chiến thôi...!”

Ranta đội mũ sắt rồi lật đật chạy đi.

Haruhiro mắt tròn mắt dẹt. "... O? Hả? Thằng khùng kia...!?"

"... Oa." Kuzaku đội mũ giáp loại close lên, hạ miếng che mắt xuống.
"Đùa hả?"

"Hử...?" Yume đặt ngón trỏ lên môi và nghiêng đầu.

Dù nói: "... Không thể tin được," nhưng Shihoru đã thủ thế sẵn sàng.

Merry hét lớn. "Dừng lại, đồng tộc...!"

Đã muộn rồi.

"Hây a a a a a a a...! Leap Outtttttttt [Phóng ra]!"

Ranta hùng hổ lao tới con gà rơm siêu bụi đang ngẫ bệt trên nền đất.

Thanh trường kiếm được Ranta vung một đường sắc bén chém trúng con gà rơm siêu bụi một cách ngoạn mục... Ai cũng tưởng vậy, nhưng...

"Éc!" Con gà rơm nhảy lên rất đúng lúc, vỗ cánh phành phạch.

"Hửm...!?"

Ranta chém vào không khí và nhìn lên con gà rơm to béo. Phải. Là *ngẫ lên nhìn*.

"Mày bay được hả...!?"

"Ư gya gya gya gya gya gya gya gyaaaa...!"

Con gà rơm chắc đang nỗ lực hết sức, đập cánh cực kì dữ dội. Độ cao hiện giờ vào khoảng ba mét. Nhưng đó là giới hạn rồi chăng? Con gà rơm to béo vừa thoái lui trên không trung vừa dần dần hạ thấp xuống.

"Ku ha ha! Trận này có khi vui hơn tao tưởng...!"

Ranta áp sát con gà rơm khi nó còn chưa chạm đất và tung một đường kiếm. Vì không có tay, con gà rơm giơ chân ra. Là đá. Một cú đá.

"Gyu gya gyu gya gyuaa...!"

"Ô! Hây! Coi nào...!"

Thanh trường kiếm của Ranta va chạm với chân con gà rơm. Một cú đâm dữ dội. Máu toé ra, nhưng chưa đứt hẳn. Có vẻ chân con gà rơm to bụi này khá cứng cáp.

"Mày được lắm...!"

"Gyu eh eh!"

Con gà khổng lồ đập xuống đất, tung một cú đá nữa. Lần này khác với cú đá ban nãy từ trên không. Một đòn đá mạnh vì có thêm đà.

“Gừ á...!?”

Ranta đón pha tấn công bằng trường kiếm, nhưng bị đẩy lùi. Cậu ta bị thổi bay.

“Tạm thời Tank [Chịu đòn] là tôi...!”

Kuzaku xen vào giữa Ranta và con gà rỏm.

“Gyu gya gya gya gyaa! Gya gya gya gya gyaa...!”

Con gà rỏm to bụi nhảy lên và đá. Đá bằng chân phải, đá bằng chân trái, xoay chân rồi đá liên tục nhanh chóng mắt.

“Ô. Ô ô. Kinh thật. Ấu.”

Kuzaku chập vật chống đỡ bằng khiên, hoàn toàn bị áp đảo. Kể cả con gà có dõn ép và phá vỡ tư thế phòng thủ của cậu ta bất cứ lúc nào cũng chẳng lạ gì.

“Được rồi Kuzaku, mày đóng vai ăn đòn nhé...!”

Ranta để Kuzaku đứng mũi chịu sào, còn mình thì định vòng ra bên hông, hoặc nếu được thì đằng sau lưng con gà rỏm to béo.

“Haru...!?” Merry nhìn về phía Haruhiro.

Hiển mà. Mệnh lệnh chứ gì? Mệnh lệnh, phải nói ra thôi. Chết tiệt. Thằng khốn Ranta. Tại mày tự tiện khơi mào đấy. Mà hạ được con gà rỏm khổng lồ đó rồi thì sao nữa hả? Tuy có vẻ sẽ xoi thật được. Nhưng mở ra thì phiền phải biết. Không không, giờ đâu phải lúc nghĩ mấy chuyện này.

Haruhiro đưa mắt nhìn xung quanh thật nhanh. Dường như những con gà khác đang giữ khoảng cách để quan sát tình hình. *Gà rỏm khổng lồ vô cảm thật.* Nhưng trước hết thì không cần phải lo lắng về việc bị đánh hội đồng. *Tạm thời lúc này là vậy. Nếu không cảnh giác thì sẽ tệ lắm đây.*

“Kuzaku cố chịu như thế nhé! Tớ, Ranta và Yume sẽ bao vây! Merry, trông chừng Shihoru! Hãy bảo toàn pháp lực...!”

Haruhiro rút dao găm và cúi cúi ra rồi bắt đầu xông lên. Ranta cũng đang cố chiếm vị trí sau lưng con gà rỏm.

“... Dù gì tao cũng sẽ là người quyết định trận này! Hỡi Bóng tối, hỡi Chúa tể Ác đức! Dread Aura [Đấu khí hắc ám]...!”

Ranta phát động ma thuật hắc ám, bao bọc cơ thể bằng một màn sương tím đen. Dread Aura [Đấu khí hắc ám]. Đây có vẻ là ma thuật tăng sức mạnh tổng thể cho hắc ám kị sĩ nhưng... *mày phải dùng nó từ đâu đi chứ!*

Kuzaku vẫn đang gồng mình chống chọi. Nhưng cách cậu ta sử dụng cơ thể trông thô thật. Cậu ta cao quá nên kém giữ thăng bằng? Khiên và kiếm đầu cách quá xa thân người, nhìn rời rạc và thiếu hài hoà. Có quá nhiều sơ hở. *Như vậy mà làm Tank [Chịu đòn]... thì có ổn không đây?*

Tuy vậy, Kuzaku vẫn đang cố gắng cầm cự, và trong lúc đó, Ranta lao vào chém con gà khổng lồ từ phía sau lưng.

“Hatredddd [Nhát chém thù hận]...!?”

“Gyu eh eh...!”

Con gà rỏm to bự lại bay lên tránh nhát chém của Ranta. Tuy đúng là độ cao ấy có khoảng ba mét thôi, nhưng vẫn đủ khiến Ranta cố lắm cũng chỉ gần chạm tới cho dù đã phải vung thanh trường kiếm lên đến quá đầu.

“Fu chaaa...!”

Yume nhả tên không chậm trễ. Dù là thợ săn nhưng Yume chắc chắn không giỏi bắn cung. Tuy vậy, lần này tên của cô lại trúng vào ngực con gà rỏm đang bay.

“Hoan hô!”

Yume cất tiếng reo mừng, nhưng con gà chẳng hề hấn gì cả. Lốp thịt của nó có vẻ dày, chắc rằng ăn một hai mũi tên cũng không đau không ngứa.

“Bắn vào mặt đi, giữa mặt...!”

Ranta vừa vung vẩy thanh trường kiếm vừa đuổi theo con gà khổng lồ đang hạ dần độ cao. Kuzaku cũng huỳnh huých chạy theo.

Khi chạm đất, lần này con gà rỏm to béo quyết định vùng bỏ chạy.

“Gyu eh eh eh eh eh eeeeeeeeeeeeeee...!”

“Ch... Chu ần hả!?”

Haruhiro sửng người kinh ngạc. Đồng thời cậu nghĩ, *chịu thôi. Không bắt được đâu. Bởi vì nó quá nhanh. Tốc độ thật khủng khiếp.*

“Ê này, đợi đã...!”

Ranta ráng đuổi theo nhưng ngày càng bị bỏ xa. Kuzaku đứng sửng lại, còn Yume thì lấp tên vào cung.

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Shihoru niệm chú. Là ma pháp cô ấy mới học. Không phải Darsh Magic [Ma pháp bóng tối]. Đó là chiêu Lightning [Sấm sét] của Falz Magic [Ma pháp điện từ].

Ánh sáng loé lên. Đi liền sau đó là âm thanh ầm ầm như tiếng xé giấy được khuếch đại lên hàng chục, hàng trăm lần.

Là sấm. Sấm sét giáng xuống. Dưới chân con gà khổng lồ đang chạy thực mạng.

Nói cách khác là hụt.

“U nya...!”

Yume bắn tên ngay tắp lự. Cú này thậm chí còn chẳng suýt qua được mục tiêu.

“Khốn kiếpppppp aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Ranta vẫn đang chạy.

Thật ngớ ngẩn nếu phải cất công ngăn cản cậu ta.

“... Nói cho cùng tất cả là do thằng đó tự dưng bắt đầu mọi việc.”

“Oa...” Kuzaku ử dột cúi mặt và lắc đầu. “Toát cả mồ hôi lạnh. Tôi chưa bao giờ chiến với thứ gì như thế cả...”

“Tôi nghĩ vấn đề không chỉ có thế thôi đâu...”

Haruhiro buột miệng lầm bầm. Kuzaku nâng tấm che mắt lên và quay sang. “O?”

“À không...”

Haruhiro có đi đâu muốn nói. Cậu cũng cảm thấy mình nên nói. Nhưng mà, dù có ngớ ngẩn đến khó tin, thì cậu cũng không mặc kệ Ranta được.

“Ê! Ranta! Quay lại đi! Đừng làm chuyện vô nghĩa nữa...!”

“Ồn quá! Im đi, Parupillion...!”

Dù đáp lại Haruhiro là một câu chế nhạo, nhưng có vẻ ngay cả Ranta cũng đã nhận ra sự ngớ ngẩn của mình. Hoặc là cậu ta mệt. Khả năng đó có vẻ cao hơn. Ranta cuối cùng cũng chịu đứng lại.

“... Tớ xin lỗi,” Shihoru co mình lại, “vì không thể dùng ma pháp đánh trúng đối phương. Hơi bao biện một tí nhưng tớ vẫn chưa quen với Falz Magic [Ma pháp điện từ]...”

“Gừ rừ.” Yume nhăn nhó. “Yume bắn trúng một mũi mà chẳng có hiệu quả gì.”

Merry mang vẻ mặt u ám thậm tệ, như thể cuộc đời cô đã đến hồi kết thúc. Dường như cô đang rất suy sụp và mất phương hướng.

“... Tớ không thể thi triển... Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng]...”

Protection đã biến thành chấn thương tâm lý đối với Merry. *Tệ thật.*

“Không, tình hình hiện tại không phải lỗi của Merry...”

Cậu vội vàng trấn an cô, nhưng ngay lúc đó ngu ồn cơn của mọi chuyện t ối tệ vừa chửi thề vừa quay lại chỗ các cậu.

“Còn tí tẹo nữa là bắt được rồi, chỉ tại một kẻ nào đó kêu dừng lại cơ! Toàn làm chuyện thừa thãi!”

“Mày nhé...”

Thừa thãi là từ dành cho mày thì có đúng hơn nó là từ dành riêng cho mày chính sự tồn tại của mày đã là thừa thãi biết điều tí đi tao đã nói bao lần là đừng có làm trò khỉ nữa rồi thật sự là lần nào cũng thế mày tắt thở đi cho xong kể cả mày có bị thế tao cũng chẳng bận tâm đâu lại còn siêu vui mừng nữa ấy chứ thật đấy.

Trong lòng Haruhiro, mong muốn được xả tất cả những suy nghĩ đó vào mặt Ranta thì nhiều vô kể, nhưng dù có góp ý, Ranta vẫn sẽ chẳng chịu sửa đổi gì. Haruhiro nói rồi Ranta đáp trả, thành ra cãi nhau, và cuối cùng người kiệt sức sẽ lại là cậu. Mặc dù vậy, vẫn có điều cậu cần nhắc nhở Ranta.

“Từ giờ trở đi đừng có xớ rớ vào bọn gà rơm không l ờ. Đúng hơn là cấm mày tự tiện xông vào khi chưa được phép.”

“Đừng có nói cái kiêu kiêu căng đấy. Mày nghĩ mày là ai chứ?”

“Cấm đấy.”

“Tao đang hỏi mày nghĩ mày là ai kia mà. Trả lời đi!”

“Cấm đấy.”

“Mày chỉ biết lặp lại câu đó thôi à? Như con vẹt ấy. Vẹt đúng không? Mày là vẹt đấy hả? Đã vậy, kể từ nay, tao sẽ gọi mày là đ ồ con vẹt. Chuẩn bị tinh thần đi, nhá.”

Haruhiro cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn đấm Ranta một trận và lờ tịt cậu ta. Cấp độ năng lực “cho qua” của Haruhiro hẳn đã tăng thêm một, hai

bạc.

“... Kì ền chế tốt thật.” Kuzaku nói với vẻ ngạc nhiên.

“Chuyện, thường ngày mà...” Shihoru cười khở sở.

Yume trề môi dưới ra và làm mặt khó chịu. “Kể cả thế thì việc bực mình vẫn phải bực mình chứ.”

“Này! Mọi người, tập trung lại đây!” Merry giơ tay lên. “Tớ sẽ yểm phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng]. Lần này nhất định tớ phải giữ cho nó không hết hiệu lực...”

Tụi Haruhiro lập tức tập trung quanh Merry, riêng Ranta là đứng đầ
đứng đĩnh.

“Đúng là hết cách. Đến chịu. Thật đúng là bó tay. Nói nghiêm túc. Thiệt
tình.”

Haruhiro quả thực suýt chút nữa đã g ầm lên: “Biết r ồi, nhanh cái chân
lên,” nhưng cậu ngừng lại.

“A.”

“Hử?” Ranta ngoái lại. “... Ô?”

Một âm thanh như trời long đất lở vang lên. Đây uy lực. Đang phi tới.
Là con gà rỏm béo bự. Một mũi tên găm ở ngực, chân toe toét máu, chắc
hẳn là con ban nãy.

Con gà khổng lồ nhẩy vọt lên.

“Gyu eh eh eh eh eh eh eh eh eh eh...!”

“Ồi ối ối ối ối...!”

Đùng một cái.

Cú song phi của con gà rỏm to tướng trúng ngực Ranta.

“Gự hự...!?”

Một cú ra đòn gọn. Ranta ngã ngửa. Haruhiro trót nghĩ, *thế đó, đáng
đời mà y lắ*m.

“Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris... Protection [Sự bảo
hộ của ánh sáng]!”

Merry dùng phép xong, trên cổ tay bọn Haruhiro xuất hiện hình ngôi
sao sáu cánh phát sáng.

“Không phải nó bỏ chạy rồi à...!?” Haruhiro thủ thế với dao găm và cúi đầu. “Phải chiến thôi! Kuzaku...!”

“Rồi!” Kuzaku giờ khiên ra phía trước và xông thẳng vào con gà khổng lồ.

Yume lắp tên lên cung rồi hỏi. “Yume đúng là nên dùng dao săn hơn à!?”

Haruhiro chẳng thể nói thật lòng rằng: “Ai mà biết được, chuyện đó tôi chịu thôi!”, nên cậu đành nói đại: “Cung cũng được!” *Nhưng liệu có ổn thật không? Sẽ ra sao nhỉ?*

Shihoru lại tung ra ma pháp Lightning [Sấm sét], và lần này vẫn trượt. Ranta thì không buồn bỏ dây. Cậu ta chỉ ngóc đầu lên và liếc lia lịa về phía Merry như muốn nói: “Chữa cho tôi đi.” “Hãy nhẹ nhàng với tôi.” *Đồ chết tiệt!* Mũi tên của Yume cũng không trúng đích. Kuzaku đã dùng hết khả năng của cậu ta chỉ để đón đỡ những cú đá từ con gà rồm to béo bằng tấm khiên của mình. Con gà khổng lồ bay lên, nhảy vòng quanh, làm cả bọn không tài nào bắt được. Mọi thứ cứ lòng vòng không lối thoát.

15. Đẳng

... Nhiệm vụ đã rõ ràng.

Trước tiên, phải tìm mọi cách kiểm soát việc chạy loạn xà quăn của Ranta. Thăng ngu xuẩn ấy mỗi lần hành động tùy thích là sẽ khiến mọi sự rối tung beng không có ngoại lệ, nên Haruhiro, với vai trò thủ lĩnh tổ đội, nhất định phải làm gì đó. Nếu không làm được, có nghĩa là cậu chưa hoàn thành trách nhiệm của mình. Phải xích cổ con chó điên Ranta lại, rồi uốn nắn dạy bảo cho nó chịu nghe lời. Đây là một nhiệm vụ siêu cấp khó khăn, nhưng bắt buộc phải làm.

Tiếp theo là Kuzaku.

“À thực ra, tôi chưa làm Tank [Chịu đòn] bao giờ cả.” Đây là phát ngôn từ chính miệng Kuzaku.

“Tổ đội trước đây của tôi có hai chiến binh. Hai gã đó giống Tank hơn. Tôi chỉ hỗ trợ thôi. Kiểu như lùi về sau một bước. Nên tôi không hẳn là quen thuộc với tình huống có mặt ở tuyến đầu. Nói thật lòng là khá sợ.”

Sợ là chuyện bất khả kháng rồi, nhưng nếu người làm Tank [Chịu đòn] không trụ vững thì đồng đội phía sau sẽ khó bề hành động.

Haruhiro quyết định rằng trước mắt, Kuzaku cần phải tập trung vào duy nhất một việc. Nghe nói thánh kỹ sĩ có một skill là Block [Chặn], dùng khiên để ngăn chặn những đòn tấn công của kẻ địch. Cậu ta cần chuyên tâm luyện tập nó.

Block [Chặn] không chỉ dùng khiên đỡ vũ khí của đối phương. Khi canh thời gian chuẩn xác để kéo và đẩy khiên, nếu thuận lợi, ta hoàn toàn có thể khiến đối thủ mất thăng bằng, làm chậm đòn tấn công kế tiếp, hoặc dẫn tới cơ hội phản công.

Kuzaku đã nói khi còn ở tổ đội cũ, cậu ấy không phải là Tank, nên vốn dĩ cậu còn chưa hề phải cần khiên. Chiêu Block [Chặn] cũng mới học gần đây, nên chưa đủ nhuần nhuyễn để sử dụng một cách có ý thức trong thực chiến. Cái khó nằm ở đó, nên Haruhiro cần Kuzaku khắc cốt ghi tâm chiêu

Block này. Theo Haruhiro nghĩ, đối với thánh kỵ sĩ cần khiên, Block là chiêu cơ bản của cơ bản, rất có thể sẽ là skill đóng vai trò trực chiến thuật cho toàn đội. Hiện tại, Kuzaku không cần phải nghĩ tới tấn công. Chỉ tập trung vào Block [Chặn] là đủ.

“Gưư...! Hự! Ự...!”

Kuzaku đang vận hết sức để chặn gậy bằng khiên. Kẻ đang vung gậy là một người lùn tịt, mũi to tướng, mắt tròn xoe... À, không phải người, mà là sinh vật có hình dạng giống người. Tất cả bọn chúng đều cần gậy, giới tính có vẻ là nam, thành thử bọn cậu quyết định tạm gọi chúng với họ là Gậy, đệm là Văn^[11]. *Tất cả*. Phải. Gậy-Văn không chỉ có một mình. Ngoài Gậy-Văn-A đang đối đầu với Kuzaku, còn vài con khác.

“Ê ê! Chạy loạn hết cả lên...!”

Ranta định chém phập thanh trường kiếm vào con Gậy-Văn-B, nhưng không thành. Chúng là những kẻ nhỏ người và cực kì nhanh nhẹn.

“... Sức cũng mạnh nữa...!”

Haruhiro dùng chiêu Swat [Đập ruồi], Swat, rồi lại Swat lên cây gậy của Gậy-Văn-C.

Cây gậy đó làm bằng gỗ à? Hay là từ vật liệu nào khác? Nó vừa cứng, vừa nặng.

Chiều cao của bọn Gậy-Văn tối đa tầm một mét hai. Với thân hình như thế, chúng khua vù vù cây gậy dài cỡ một mét, đủ thấy sức mạnh cơ bắp không phải dạng vừa.

Chúng chỉ mặc trang phục thô sơ trông như đần một mảnh ngắn, buộc dây quanh eo, chân không đi giày. Trông thì không có trí tuệ ngang với loài người, nhưng có sự gian manh đủ để ra đòn bất ngờ lúc người ta không phòng bị.

Sau khi vật lộn giết được con gà nọ và vào Wonder Hole, bọn Haruhiro tiến lên trên con đường độc đạo trông như cái hang khổng lồ được một lúc thì đột nhiên, lũ này nhảy ra từ một lỗ ngách phía sau. Chúng chờ tụi cậu đi qua trước rồi mới xuất hiện tấn công từ sau lưng cả bọn.

“Xin lỗi nha! Cung tên không được rồi. Bọn chúng quá nhỏ!” Yume cất cung và chuẩn bị rút dao săn.

“Làm nhanh lên, đồ khờ!”

“Ồn ào quá, Ranta ngốc!”

“Gì hả? Ê này...!”

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Shihoru niệm chú, phát động Lightning [Sấm sét]. Mục tiêu là Gậy-Văn-A đang tấn công Kuzaku. Sấm sét giáng xuống.

“Gư gya!”

Trúng rồi. Mà khoan, không hẳn là đánh trực tiếp vào Gậy-Văn-A. Là cây gậy. Sét đã đánh trúng vào cây gậy mà nó đang cầm.

Gậy-Văn-A hoảng hồn buông tay và nhảy lùi lại.

“Punishment [Đòn trừng phạt]...!”

Kuzaku lập tức bước lên, chém thanh trường kiếm xuống theo đường chéo. Quỹ đạo thanh kiếm giống với đòn quyết định của Moguzou là Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ], thường gọi bằng tên Cảm ợn trảm, nhưng vì là đòn chém trong khi tay kia phải giữ khiên để bảo vệ nửa thân người, nên dù ít sơ hở thì uy lực lại sụt giảm đi. Hơn nữa, có thể do t ần tại ý thức phòng thủ nên tốc độ *xuất* chiêu khá chậm.

Có lẽ vì vậy mà Gậy-Văn-A kịp lùi thêm một bước, tránh được chiêu Punishment [Đòn trừng phạt] của Kuzaku. Nó lộn người để thu h ồi gậy. Sau khi đứng dậy, nó lại bắt đầu tấn công Kuzaku.

“Ch... tiệt!”

Kuzaku có vẻ rất tiếc cơ hội vừa rồi, nhưng để cảm xúc hỗn loạn sẽ không hay.

“Đừng nôn nóng! Cứ làm như trước giờ đi...!”

Haruhiro vừa hô lên, vừa tiếp tục ra chiêu Swat, Swat, Swat như cũ. Cậu đã hoàn toàn quen với chiêu này, nên có thể vừa Swat vừa để ý đến những thứ khác. Nhưng không được phép chủ quan. Chính lúc có suy nghĩ “đã quen rồi” là nguy hiểm nhất. Vừa nhắc nhở bản thân, cậu vừa khích con chó điên.

“Ranta! Làm cái gì thế!? Vất vả với con quái đó thế sao! Chỉ được cái m ồm...!”

“Phụt!”

Ranta có vẻ đã mất bình tĩnh. *Phải thế mới được.*

“U ô ra ra ra ra ra ra ra ra ra aaaaaa...!”

Tấn công. Cậu ta bay chéo về phía trước bằng Leap Out [Phóng ra], tấn công Gậy-Văn-B liên tục. Nó định dùng gậy đánh bật thanh trường kiếm của Ranta, nhưng không kịp.

“Ư ỹa. Gya. Gya hi.”

“Nhận lấyyyyyyyyyyy...! Chết đi chết đi chết điiiiiiiii...!”

Ranta sắp áp đảo hoàn toàn Gậy-Văn-B.

Yume cầm dao sẵn trên tay, tới giúp Kuzaku. Shihoru thì chắc đang nghĩ xem mình sẽ làm gì tiếp. Merry kiểm tra cổ tay trái của bản thân. Xác nhận xem phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] có bị hết hiệu lực không thì cũng được thôi, nhưng Haruhiro cảm thấy Merry làm thế thường xuyên quá. Có lẽ sau đây cậu nên nói chuyện với cô.

“... Đến lúc rồi, tớ cũng...!”

Do dùng Swat mệt nghỉ, Haruhiro đã đọc vị được cách tấn công của Gậy-Văn-C. Cậu nắm được rằng, khi tấn công liên tục, nó sẽ lặp lại thứ tự phải, phải, trái, phải, phải, trái. Cậu có thể ra tay sau một lượt phải, phải, trái, ngay trước khi địch ra cú đánh bên phải tiếp theo... Được rồi! Làm thử thôi! Gậy-Văn-C vung gậy từ bên phải tới, Haruhiro dùng Swat [Đập ruồi]. Lại từ bên phải. Swat. Rồi bên trái. Swat. Tiếp theo là bên phải. Chính lúc này.

“Shatter [Phá gỏi]...!”

Haruhiro quăng mình về phía trước, đá một cú dính vào đầu gối Gậy-Văn-C. Thực tế cậu không đá mạnh tới mức làm vỡ đầu gối kẻ địch, và cũng không cần thiết phải làm thế. Chuyển động của Gậy-Văn-C khựng lại trong một thoáng. Thế là đủ.

“Đòn quyết định đây...!”

Assault [Cường kích].

Haruhiro dùng con dao găm bên tay phải cùng dùi cui bên tay trái để chém và đập túi bụi vào Gậy-Văn-C. Nếu Gậy-Văn-C vung gậy trong cơn tuyệt vọng, có lẽ Haruhiro sẽ không tránh nổi. Cậu sẽ tiêu đời. Lãnh một cú nặng như vậy thì sao có thể không trầy vi tróc vảy? Trúng đòn vào chỗ hiểm thì còn có khả năng dính vết thương chí mạng nữa. *Sợ thật. Sợ tới mức thấy đau rát cả người. Mình sẽ vượt qua nỗi sợ này. Dù bị dấn đòn cũng phải ăn miếng trả miếng với nó. Mình sẽ bắt nó chết chung.*

Gậy-Văn-C ngã ngửa xuống, quăng gậy, dùng cả hai tay che đầu. Nhưng nó không che được hết, chỉ lát sau là ngã nhào, phải bò bằng bốn chân, đầu vậy vẫn tiếp tục bị chém, bị đập... Nhìn xuống Gậy-Văn-C cuối cùng đã không cử động nữa, Haruhiro định buông tiếng thở dài. Nhưng không được. *Thở dài à, không nổi. Riêng việc hô hấp đã đủ vất vả rồi.*

Mồ hôi cậu cũng tuôn như tắm. Nó chảy vào mắt, xót ời là xót. Khi cậu lắc đầu, những giọt mồ hôi văng ra tứ tung.

“Chiêu này... chỉ dùng được với... nh... những tên yếu... yếu thôi...”

Nguy hiểm quá. Hơn nữa, tiêu hao thể lực quá kinh khủng. Thứ này có thể tung ra như phương thức cuối cùng khi bị dồn đuổi tới chân tường, hoặc trong tình thế không còn lựa chọn nào khác, nhưng chẳng thể trở thành con át chủ bài. Chỉ khi bản thân mạnh hơn đối phương, Assault [Cường kích] mới có thể phân định thắng bại. Nó không phải đòn “tử” đủ sức xoay chuyển tình thế.

“... Cuộc sống mà... chẳng thể, dễ dàng, thế, được...”

Ranta chưa đến mức chém văng đầu Gậy-Văn-B, nhưng đã bẻ được phân nửa cổ nó. Kuzaku và Yume đang áp đảo Gậy-Văn-A. Bên đó chắc cũng chỉ còn là vấn đề thời gian. *Hay lắm, chắc là ổn... mà hình như không. Cuộc sống mà, thực sự chẳng dễ dàng.*

“Merry! Shihoru! Đằng sau...! Có cái gì đó đang tới...!”

Merry ngoái lại, vung cây đoản trượng sang ngang. Những sinh vật nhỏ thó, thấp hơn cả bọn Gậy-Văn, mình đầy lông lá, vốn đang định đuổi Merry và Shihoru nhưng vội chạy dạt ra, tuy nhiên chúng ở tư thế sẵn sàng tấn công lần nữa. *Chúng là thứ quái gì vậy? Khỉ? Không phải. Hình dáng cơ thể gần với người hơn là khỉ, cũng không có đuôi. Chúng phủ đầy lông, lên đến tận mặt. Nói vậy chứ mình khá do dự nếu gọi chúng là người, lông lại rậm một cách bất bình thường, thôi tạm gọi là “khỉ lông” vậy.*

“Có ba con...! Ranta! Kẻ địch mới! Tao, mày và Merry mỗi người xử một con...!”

“Ô kê!”

“Ừ...!” Merry đáp.

“Kuzaku, Yume! Giải quyết nhanh lên...!”

Haruhiro vừa hét vậy vừa chạy bỏ về phía con khỉ lông A. *Cơ thể mình, nặng quá. Chiêu Assault [Cường kích] vút đi rồi. Lúc thực chiến còn mệt*

gấp bội phần luyện tập. Thế này làm sao dùng được. Vậy mà mình đã mất tận một gold hai mươi silver để nhờ cô Barbara dạy chiêu này.

Trước mắt thì cậu đã áp sát con khỉ lông A. Nó vung hai tay nhào tới, nên cậu xài Swat, Swat, Swat. Móng kia. Những chiếc móng dài, cứng và sắc. Về sức mạnh, đám Gậy-Văn nhỉnh hơn, nhưng độ nhanh nhẹn thì khỉ lông giành phần thắng. Nói đúng hơn là... con này nhanh kinh dị! Sức bật của cơ thể rất đáng nể. Chỉ đập hai tay xuống đất chứ không cần chạy đà, nó bật lên được hai tới ba mét.

“Lực nhảy không đùa được đâu! Cần thận đấy...!”

“Có mày phải cẩn thận ấy...!”

Vì Ranta cũng thuộc típ nhảy nhót bằng những chiêu như Exhaust [Bài xích hệ] hay Leap Out [Phóng ra], nên cuộc chiến với con khỉ lông B trở thành một màn nhảy qua nhảy lại cực kì vô nghĩa.

Merry đang cố tấn công con khỉ lông C bằng cây đoản trượng, nhưng xem chừng không mấy hiệu quả.

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Shihoru vừa dùng gậy vẽ các kí tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Nguyên tố bóng tối bay ra, dính xuống mặt đất. Vị trí nằm ngay khoảng giữa Merry và con khỉ lông C. Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối]. *Đúng là Shihoru. Khá lắm.*

“A kya...!”

Con khỉ lông C giẫm phải nguyên tố bóng tối. Chân nó bị dính chặt, không cử động được.

“Smash [Cường đả]...!”

Merry xoay vòng cây đoản trượng, tung toàn lực đập con khỉ lông C. Cú đó đau đấy. Merry liền thêm một cú đánh bổ.

“Ha! Ya! Kyaaa...!”

“A gya gư gya.”

Tình hình này thì Merry cứ việc ra đòn thoải thích. Vũ khí của khỉ lông là tốc độ và móng, một khi ngăn được chuyển động của nó thì không còn đáng sợ nữa.

“... Nhưng... phải ngăn thế nào đây?”

Haruhiro vừa chặn móng của con khỉ lông A bằng Swat [Đập ru ồi] vừa nghĩ ngợi. *Ngay từ đâu mình đã bị động quá à?* Nghĩ vậy, cậu thử tấn công bằng dùi cui sau Swat, nhưng con khỉ lông A đã nhảy lùi lại rõ xa và lĩnh mất. *Cảnh giác ghê thật!*

Người hét lên “Yosshaaa...!” là Yume.

Xem chừng Kuzaku và Yume đã xử xong Gậy-Văn-A. Giờ là sáu đánh ba. Merry đang chuẩn bị kết liễu con khỉ lông C, nên sắp tới chỉ còn sáu đánh hai. *Ngon rồi. Mà không, đâu phải thế...?*

“Gư ô a...!?”

Đột nhiên, Ranta liên tiếp tung chiêu Exhaust [Bài xích hệ]... *Trời, lại nữa hả?*

Chưa rõ có phải tiếp viện không, chỉ biết lại là kẻ địch mới. Hình như chúng xuất hiện từ những hốc ngang quanh đó. Lần này cũng là một sinh vật khác. Đen thui. Trông như một đũa tre gầy gò da đen nhẻm. Cặp mắt rất ấn tượng, sáng lấp lánh như đá quý. Tay chúng cầm những con dao trong suốt. Có vẻ không phải là tiếp viện. Đám đá quý nhí lao tới chỗ con khỉ lông B mà Ranta đang quẫn thảo, xô ngã nó, dùng dao đâm liên tiếp để giết nó một cách dã man, rồi vẫn nguyên khí thế đó mà xông đến dồn ép Ranta. Tụi đá quý nhí và khỉ lông dường như không ưa gì nhau thì phải. Tuy nhiên, trường hợp “kẻ thù của kẻ thù là bạn” không áp dụng được ở đây, bởi lũ đá quý nhí xem ra cũng đối địch với con người.

Con khỉ lông A đang giao đấu với Haruhiro cũng chuẩn bị đi đâu mất dạng khi thấy bóng dáng lũ đá quý nhí kia. Nhờ vậy mà Haruhiro được rảnh tay, nhưng tình hình này hơi nguy hiểm nhỉ? *Hơi, hay là cực kì nguy hiểm...?*

“Nnnnnàyyyyy! C... c... cứu tôi đi! Tụi bây! Nhanh cứu tôi đi, lũ ngốc...!”

Số lượng đá quý nhí đang đuổi theo Ranta đúng là ghê hèn. Haruhiro thử đếm trên đầu ngón tay.

“Một, hai, ba...”

Tám. Không, chín. Không không, có tới mười.

“... Chúng đông hơn tụi mình r ồi...!”

Trong thoáng chốc, Haruhiro nghiêm túc đã nghĩ đến việc hi sinh Ranta để năm người còn lại chạy thoát thân. *Nhưng không được nhỉ? Đúng rồi.*

Thế thì tính sao?

“Ranta...! Rút lui! Ra phía cửa hang! Dù ít cũng phải làm giảm số quân địch rồi chạy trốn! Shihoru...!”

“Vâng...!” Shihoru lập tức phát động ma pháp. “... Jess Inn Sarc Cart Fram Dart...!”

Thứ đó. Không phải Lightning [Sấm sét]. Thần chú rất giống, nhưng là ma pháp khác. Chớp loé. Sấm rền. Sét giáng. Có lẽ nên nói là cả một chùm sét giáng xuống thì hay hơn. Tiếc là nó không trúng ngay chính giữa đám đá quý nhí chuẩn bị bắt kịp Ranta. Dù sao thì cũng đã có ba con đá quý nhí bị sét đánh văng. Đám vừa thoát hiểm có vẻ cũng run sợ, nhờ đó mà Ranta và chúng nói rộng được khoảng cách.

“U ha ha ha! Khá đấy, Shihoruuuu! Làm thêm phát nữa cho chúng nếm mùi đi...!”

“... Tớ xin lỗi,” Shihoru lão đảo, bầu lấy cây gậy, “ph... pháp lực của tớ cạn rồi. Nếu không toạ thì ền thì không xài thêm được nữa...”

“Cái quái gì cơ...!?”

“Hô nyaaa!” Yume giương cung và nhả tên... nhưng chẳng trúng con đá quý nhí nào mà sượt qua đầu Ranta.

“Ư ư!? Nguy, nguy hiểm quá đấy, Yume! Cái đờ...!”

“Hừ. Ai cũng chuyển động nên khó nhắm quá.”

“Ranta! Mau sang bên này...!”

Kuzaku vung cao thanh trường kiếm và vẫy tay. Trong lúc Ranta dẫn dụ bọn đá quý nhí và đi đầu chỉnh quỹ đạo của chúng, Kuzaku đã đón đầu ở lối mà Ranta định chọn. Ranta cười khà khà.

“Không ngờ mày có ích thế đó, Tank...! Tớiii đâyyyyyyyyyyy nèeee...!”

“Hay aaaa...!”

Kuzaku giấu mình sau chiếc khiên, húc thẳng vào giữa đám đá quý nhí. Hai, ba con đá quý nhí bị hất văng, nhưng Kuzaku cũng theo đà mà ngã lăn kềnh. Thấy thế, Ranta phanh gấp rồi quay phắt lại.

“U ra ra ra ra ra...! Để tao tàn sát đi, lũ tạp nham này! Chết điiii...!”

Lũ đá quý nhí dường như lúng túng khi thấy Ranta đột ngột tấn công ngược lại. *Không, nhưng mà...*

“Liều vừa thôi...! Nghĩ đến số lượng địch ấy...!”

Miệng thì nói vậy, nhưng Haruhiro vẫn vòng ra sau lưng một con đá quý nhí và tung chiêu Backstab [Đâm sau lưng]. Đá quý nhí có vóc dáng gần với con người hơn là lũ cừu gây và khỉ lông, nên dễ hình dung ra chỗ hiểm. Thực ra có phải chỗ hiểm thật hay không thì phải thử mới biết được, nên Haruhiro cứ làm một cú ăn may. Cụ thể là cậu đâm vào thận và gan nó. Khi gan và thận bị đâm, cơn đau khủng khiếp khó mà chịu nổi sẽ chạy khắp cơ thể. Sau đó là xuất huyết ồ ạt. Hơn nữa, nếu luôn tiện làm tổn thương cả cơ hoành thì hô hấp sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Dù không chết ngay, triệu chứng sốc sẽ xuất hiện và không thể cử động được, chẳng bao lâu là trút hơi thở cuối cùng.

Được rồi.

Con đá quý nhí đổ ập xuống, và Haruhiro định nhắm đến con mồi tiếp theo. Nhưng Ranta lại lập tức quay gót rồi bắt đầu cắm cổ chạy.

“Đồ ngu! Làm sao mà đánh nổi, đồng gốc hết thuốc chữa...!”

Hai, ba con đá quý nhí đuổi theo Ranta, số còn lại quay sang Haruhiro.

“... Ha!? Thật đấy à...!”

“Âyyy...!”

Kuzaku bật dậy, dùng khiên đẩy bật lưỡi dao của một con đá quý nhí giúp Haruhiro. Cậu rất biết ơn, nhưng mấy con đá quý nhí mà Kuzaku hất văng ban nãy đang ráng đứng dậy, và trong số những con bị ma pháp của Shihoru thổi bay tứ tung, đã có con sắp quay lại chiến tuyến.

“Bắn liền kìa...!”

Yume chạy lên, bắn tên vào mặt một con đá quý nhí từ cự ly cực gần. Việc bắn cung trong trạng thái áp sát kẻ địch hoặc bị kẻ địch áp sát có độ khó cao hơn nhiều thứ người bên ngoài nhìn thấy. Yume đã thực hiện thành công, nhưng mũi tên chỉ đâm vào miệng con đá quý nhí và xuyên sang má trái. Chừng đó không vô hiệu hoá nó được. Yume bỏ mũi tên thứ hai, buông cung và rút dao sẵn.

“Tệ quá trời tệ...”

Haruhiro vừa lăm bằm, vừa thực hiện Swat, Swat, Swat. Đối thủ của cậu không phải một, mà là hai con đá quý nhí. Nếu chỉ một con, cậu vẫn có thể nghe ngóng nắm bắt tình hình xung quanh, nhưng khi đối phương có tận hai con thì đúng là vô vọng. Dù thế nào thì cũng loạn lăm rồi. Cậu

không kiểm soát được chiến cuộc. Cũng không có dấu hiệu nào cho thấy cậu có thể đổi phó.

Cậu muốn hét lên rằng, ai đó hãy cứu chúng tôi. Nhưng sẽ chẳng có ai cứu cả. Cậu hiểu chứ. Rằng cả bọn chỉ còn cách tự lực cánh sinh. Buộc phải thoát thân. Nếu không làm được thì sẽ chết. Biến thành xương và tro, rồi dần dà sẽ chẳng còn ai nhớ đến. Không phải chỉ có bọn Haruhiro. Sẽ chẳng còn ai nhớ đến những người đã ra đi trước đây như Manato, Moguzou, Choco và các đồng đội của Kuzaku nữa.

“... Chuyện này không đùa được đâu...”

16. CROSSROADS

Thực sự đây không phải chuyện đùa.

Tụi Haruhiro thoát chết trong gang tấc, chạy về căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc và mua hai chiếc lều giá rẻ từ tiệm bán lều nơi đường nhánh. Chẳng cần phải nói là một chiếc của bọn con trai và chiếc còn lại dành cho tụi con gái. Ranta lảm nhảm luôn mồm về việc cứ mua một chiếc lều bị chẳng rỗi mọi người thân mật ngủ cùng nhau là được, nhưng không ai đồng ý. Sau đó, cả bọn ăn qua loa cho xong bữa, rồi tụi con gái đi tới nhà tắm công cộng. Lũ con trai lưỡng lự trước chi phí tắm cao ngoài dự đoán, nên quyết định *xem tình hình một ngày coi sao...* Một quyết định hợp lý, rằng nếu qua một ngày mà bốc mùi thì đến mai tắm rửa là được. Thế là, cả bọn nhanh chóng nằm vật ra trong chiếc lều được dựng ngay bên ngoài căn cứ.

Đúng như dự đoán, chiếc lều rẻ tiền này quá chật với ba thằng con trai. Đại khái, xét trên tiêu chuẩn đàn ông con trai, Haruhiro và Ranta khá tương đồng, nhưng Kuzaku thì cao quá. Nói phô trương một chút thì mình cậu ta chiếm diện tích của hai người. Ba thằng con trai chưa tắm rửa gì ở cùng nhau đến sáng trong tình trạng gần như dính lấy nhau, thực sự không phải chuyện đùa.

Bây giờ có nên đi tắm không ta? Hay mua lại một chiếc lều khác? Nhưng liệu gã bán lều tham lam đó có nhận đổi trả hàng không đây? Tại sao mình không mua một chiếc lều to hơn nhỉ? Mà mình có tiền chứ. Do bản tính người nghèo à? Mình lỡ trở nên kẹt xỉ mất rồi.

Ranta đang ngáy luôn rồi, nhưng ngủ ngay thế này có được không nhỉ? Chẳng phải vẫn còn việc cần làm sao? Hợp rút kinh nghiệm chẳng hạn? Thực ra, trong lúc ăn cơm, Haruhiro đại khái cũng nhắc tới chuyện nếu cứ tiếp diễn như thế này thì không ổn, nhưng cả bọn đều mệt nhoài, chẳng lấy đâu ra không khí để mà thảo luận. Haruhiro nói thật là cũng mệt phờ, cậu

mang tâm trạng, *hôm nay thế là đủ rồi, có gì để ngày mai, chờ đến mai đi. Nhưng không được nhỉ. Hoàn toàn không ổn chút nào.*

“... Kuzaku, còn thức không?”

“Ừ. Có.”

“Thấy sao?”

“Sao là sao?”

“Làm thử ấy.”

“... Khó thật.” Kuzaku đáp.

“Cậu biết vì sao khó không?”

“Ờ thì. Ừm. Mang máng?”

“Như thế không được đâu...”

Chẳng phải chỉ mình Kuzaku không được. Chính Haruhiro cũng tệ hại. Cậu muốn đổ hết tất cả lỗi lậ̀n cho Kuzaku và Ranta. Dù chuyện không phải vậy. Có rất nhiều vấn đề, không chỉ một hay hai. Chúng đều ràng buộc với nhau và đang đi theo chiều hướng xấu.

“Tôi biết mình không được.” Kuzaku định trở mình, nhưng chắc tại chật quá nên thôi. “... Nhưng không hiểu sao... Nói lời này hơi kì nhưng tôi thấy vui, có lẽ vậy.”

“O?”

“Dù thực tế thế này nhưng tôi đã đánh nghiêm túc đấy. Có lẽ trước đây không như vậy. Nói sao nhỉ? Bởi vì cảm giác lần này cứ như là hành động của tôi có ý nghĩa? Kiểu vậy chẳng?”

“... Thế à?”

“Không chết thì thật tốt. Không một ai nữa.”

“Ừ.”

“Tất cả phụ thuộc vào tôi phải không?”

“Vậy nên tôi bảo sẽ vất vả mà, Tank [Chịu đòn] ấy.”

“Thủ lĩnh cũng thế còn gì.”

Haruhiro không trả lời.

Kuzaku có lẽ không phải người xấu. Dù mình vẫn chưa hiểu rõ cậu ta.

Với vóc dáng trời ban này, chắc chắn cậu ta cũng nắm giữ sức mạnh cơ bắp tương xứng. Nhưng cậu ta không chuyển động tự do và linh hoạt.

Cũng không có sự khéo léo và tính tỉ mỉ tới từng chi tiết như Moguzou. Lại thiếu cảm giác kiên trì. Có thể nói là không kiên định, dễ lung lay, khó lòng trông cậy... Không được rồi.

Thật sự không ổn. Mình kiểu gì cũng so sánh cậu ta với Moguzou. Kuzaku không phải là Moguzou.

Haruhiro có biết bao đi đâu có thể nói với Kuzaku, như là, làm thế này tốt hơn, hoặc làm thế kia tốt hơn... Ví dụ như, cậu *mở rộng* cơ thể quá, hoặc, cậu nên hạ thấp hông. Vậy nhưng, quan điểm của đạo tặc như Haruhiro thì liệu hợp lí đến mức độ nào? Kuzaku chắc cũng có suy nghĩ riêng của mình, vì thế có lẽ cậu nên giao phó cho đương sự những phần tiểu tiết. Nếu Haruhiro bị một người không phải đạo tặc giảng giải về cách thức di chuyển của đạo tặc, đến cậu cũng sẽ nghĩ “nhà người thì biết cái quái gì”. Thời gian quen biết của cậu với Kuzaku rất ngắn, nên Haruhiro cũng có phần không đoán được phản ứng của cậu ta. Nói tới đây, Haruhiro vẫn gần như không biết r ấi mọi chuyện có ổn hay không, góp ý xong liệu có làm tình hình trở nên khó xử hay không, vì thế, cậu vẫn chỉ đang trong giai đoạn tìm hiểu... *Thật rắc rối.*

Vừa mới bắt đầu buồn ngủ, Haruhiro đã thấy ý thức của mình chìm sâu vào bóng tối. Khi tỉnh giấc, khoan bàn đến tinh thần thì thể trạng của cậu đã tốt lên. Hình như mọi người đều ra ngoài mà vẫn bỏ nguyên lâu lại nên tụi Haruhiro cũng làm theo. Miễn không để lại hành lí bên trong thì chắc cũng chẳng ai thèm lấy cắp mấy cái l ầu r ẻ ti ền rách nát này. Dùng xong bữa sáng tại đường nhánh của căn cứ Ti ền đ ền, hôm nay cả bọn lại khoẻ khoắn đi tới Wonder Hole thôi.

Hôm qua, sau khi tìm hiểu một chút, Haruhiro biết được sinh vật giống gà béo múp được gọi là melruk.

Tụi c ần gậy là duergar, khỉ lông là bogie, lũ đá quý nhí là spriggan. Ba loài đang sinh sống ở khu vực ngay gần lối vào của Wonder Hole được gọi là Tam Á Nhân. Mối quan hệ giữa Tam Á Nhân rất căng thẳng, chỉ c ần bắt gặp sẽ lập tức lao vào chém giết lẫn nhau, nhưng đối với chúng, kẻ thù lớn nhất là con người. Song, rõ ràng là chúng không ra tay với người có vẻ mạnh. Nói cách khác, Tam Á Nhân coi tụi Haruhiro là lũ người yếu đuối.

Trong Tam Á Nhân, chỉ có đôi mắt như đá quý của spriggan bán được với giá cao nên thỉnh thoảng chúng sẽ bị săn lùng ráo riết. Dù vậy, rất hiếm lính tình nguyện cố tình chọn Tam Á Nhân làm đối thủ.

Tam Á Nhân thường đi săn melruk theo bầy hoặc bắt những á nhân khác rồi ăn thịt chúng để sinh tồn. Không nghi ngờ gì, chúng là nhóm sinh vật yếu ớt nhất trong Wonder Hole. Nếu bị chúng cản trở thì chẳng còn gì để bàn nữa. Hoặc ta có thể nói ngược lại, vùng đất của Tam Á Nhân là cánh cửa đầu tiên đối với những người lính tình nguyện đến Wonder Hole và nhằm nhẹ kiếm một món hời.

“... Nhưng mà...!”

Haruhiro vừa thi triển Swat [Đập ruồi] với cái gậy của duergar A, vừa kiểm tra động thái của đồng đội. Kuzaku đang tập trung xài khiên đỡ gậy của duergar B, Ranta thì chạy vòng vòng với duergar C. Yume cũng đánh nhau với duergar D bằng dao săn, và đến cả Merry cũng đang giằng co với duergar E. Thế trận thật bấp bênh. Tiếp nối ngày hôm qua, bọn Haruhiro vẫn bị nhóm Tam Á Nhân khinh rẻ và nhanh chóng gặp cảnh này. Đột phá cánh cổng thứ nhất này thật chẳng dễ dàng.

“Ranta, kết liễu phứt nó đi!” Haruhiro gào lên. “Phải có ai đó bảo vệ Shihoru...!”

“Câm đi! Tao biết rồi. Tao không muốn nghe mày nói mấy lời đó! Đi nào! Sát chiêu của ta! Bạo liệt vô song trắmmmmmm...!”

Khi Ranta ngừng chạy và bắt đầu tung đòn mạnh mẽ, duergar C bèn nhảy lùi về để giữ khoảng cách với cậu ta. Con duergar đó bình tĩnh hơn Ranta nhiều. *Hay phải nói rằng Ranta ngu dân quá?*

Kuzaku hầu như tập trung vào phòng ngự nên chắc hẳn không thể đánh bại duergar B ngay. Dù không thể hạ gục nhưng nếu đôi khi cậu ấy thu hút được quân địch không phải một mà là hai tên, hoặc nhiều hơn, giống như Moguzou thì dễ thở biết bao nhiêu. Moguzou đã làm thế nào nhỉ...?

Merry đánh ngang cơ với duergar E. Yume chiến với duergar D hơi vất vả. *Có phải duergar D đông hơn mấy con khác không nhỉ?* Không phải tưởng tượng. Rõ ràng nó to gấp đôi luôn. Vậy nên nó trông có vẻ mạnh. Nếu nhận ra điều này từ đầu thì Haruhiro đã giao nó cho Kuzaku hoặc Ranta rồi. Đây là sai lầm của Haruhiro.

Dường như Shihoru đang tìm thời cơ thi triển ma pháp, nhưng nếu bây giờ tiếp viện của quân địch, hoặc bogie hay spriggan tham chiến thì thực sự xong đời.

... Là mình. Mình phải làm điều này, Haruhiro nghĩ.

Moguzou, người bạn cậu có thể trông cậy hoàn toàn cả ở phương diện phòng thủ lẫn tấn công, đã không còn nữa. Tuy Ranta thi thoảng phát huy được sức mạnh công phá nhưng lại thiếu hụt tính ổn định. Chẳng dám hi vọng gì. Shihoru đang cố gắng trang bị cho mình *hoả lực*. Tuy nhiên, cậu ấy vẫn chưa quen, và pháp sư phải được đảm bảo sự an toàn của bản thân thì mới có thể nghiên cứu kẻ địch bằng ma thuật hùng mạnh.

Chỉ là thủ lĩnh thôi không đủ. Haruhiro cũng phải trở thành sức chiến đấu ra trò. Ngay sau khi sử dụng Swat [Đập ruồi] với cây gậy của duergar A, Haruhiro xông tới rồi giẫm lên đầu gối nó. Shatter [Phá gối].

“Gừ rào...” Duergar A rú lên.

Haruhiro tảo bạo lách qua hông con duergar A bất động trong một khắc. Cậu đâm con dao găm cùn ngược ở tay phải vào gáy duergar A rồi đánh mạnh đùi cùi vào sau đầu nó.

Haruhiro lao đến chỗ Shihoru.

“Shihoru! Tớ sẽ bảo vệ cậu nên mau dùng ma pháp...!”

“Được...!” Shihoru trả lời dứt khoát rồi bắt đầu niệm thần chú ngay lập tức. “Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Nguyên tố bóng tối bay ra. Dính chặt vào ngay đằng sau duergar D.

“Thập tự chéoooooooo...!”

Yume tấn công khiến duergar D lùi một bước. Chân phải của nó giẫm trúng nguyên tố bóng tối. Cách thức khoá mục tiêu tại chỗ đó của Shihoru thật là ảo diệu. Duergar D không thể di chuyển. Chỉ có lúc này là Yume có thể tấn công dữ dội, nhưng duergar D vẫn chống trả bằng cái gậy của nó. Thật khó nhằn.

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Shihoru tung một đòn Lightning [Sấm sét] vào đó.

Tuy Falz Magic [Ma pháp điện từ] của Shihoru bây giờ vẫn gặp chút vấn đề về độ chính xác, nhưng với đối thủ bất động thì sẽ không trật được. Duergar D ăn nguyên một tia sét, toàn thân nó rung lên bần bật. Nếu chân phải không bám dính vào nguyên tố bóng tối thì nó đã dễ dàng bị lực xung kích thổi bay. Dù nó có vẻ chưa chết nhưng chắc cũng lơ mơ rồi.

“À há! Xử thôi...!”

Yume dùng dao sắc chém duergar D thành từng mảnh. Duergar D đã xong. Giờ quân địch còn lại ba.

“... Mình đâu có nghĩ thế...!?”

Haruhiro tự nói với bản thân. *Tới rồi. Xuất hiện rồi.* Bọn khỉ lông bogie đi ra từ đường hầm gần đó. Haruhiro chợt nghĩ. *Hôm qua cũng là thứ tự này. Nghĩa là kẻ tiếp sẽ đến spriggan? Ít nhất nên chuẩn bị tâm lý. Mắt của spriggan có thể bán được. Sẽ ra tiền.* Haruhiro tự động viên bản thân, cậu nghĩ đầu tiên cả bọn phải giải quyết ba con duergar còn lại và thêm ba, à không, bốn con bogie. *Oái. Cả thảy là bảy con. Nhiều hơn bọn mình. Đã nên chạy chưa nhỉ...?*

“Xem đây! Angerrr [Cú đâm phần nộ]...! Thế nào, đờn hải nhép!”

Ranta đâm chết duergar C.

“Jess Inn Sarc Cart Fram Dart...!”

Là ma pháp của Shihoru. Không phải Lightning [Sấm sét], mà là phiên bản cao cấp hơn: Thunderstorm [Giông sét hung bạo]. Mục tiêu là lũ bogie.

Âm thanh khủng khiếp vang lên, hai con bogie bị đánh bay. Đòn đánh trông gần như trực diện nên hai con bogie đó chắc hẳn không gượng dậy được. Trong khi Kuzaku đối đầu với duergar B và Merry còn đang cặm cụi với duergar E, đối thủ mới là bogie A và bogie B xuất hiện. Tổng cộng bốn con thì chiến được thôi. Không, vấn đề chẳng phải chuyện có thể đánh lại hay không, mà là có giải quyết chúng nhanh gọn được không. Điều đấy mới quan trọng.

“Yume! Đổi chỗ với Merry...!” Haruhiro hét.

“Rõ!”

“Ranta, lo lũ bogie...!”

“A ha ha ha! Một mình ông đây cũng đủ rồi...!”

“Được thế thật thì tốt quá...! Merry, canh chừng Shihoru...! Shihoru, nếu có thể thì ngồi thì ần đi...!”

“Ừ!”

“... H... Hiểu rồi...!” Shihoru đáp.

Yume ngay lập tức đổi chỗ với Merry, Merry về vị trí che chắn cho Shihoru. Ranta nhắm vào bogie A đâm tới. Đối thủ của Haruhiro là bogie B.

Haruhiro có cảm giác bất an. Cậu sợ hãi không dừng được. Dù biết rằng không được nghĩ nữa nhưng suy nghĩ ấy cứ vô thức hiện lên. *Giá mà có Moguzou*. Dẫu ban đầu họ có Manato, rồi Merry gia nhập, và Moguzou vẫn ở bên, đi đâu đó không có nghĩa những gì tại Haruhiro vun trồng cho tới giờ chỉ là con số không tròn trĩnh.

Kể cả khi không nói rằng mối liên kết giữa Haruhiro, Ranta, Yume, Shihoru và Merry đã hoàn thiện, nhưng cả bọn vẫn đạt tới mức độ có thể hiểu nhau thông qua một cái chạm mắt hay vài từ ngắn ngủi.

Năng lực của mỗi người đang dần được nâng cao.

Tự tin thái quá sẽ vấp ngã, nhưng phải có niềm tin vào bản thân. Tin vào chính mình. Đừng trở nên hèn nhát, giữ mọi thứ ở mức vừa phải. Khó đấy, nhưng bắt buộc phải làm.

Tại mình sẽ làm được. Haruhiro nghĩ.

Duergar và bogie không trang bị đồ bảo hộ ra hẳn chẳng phải là đối thủ của tại Haruhiro.

Đi đâu đáng chú ý là số lượng kìa. Phải phân chia xử lý sao cho khéo léo, trước mắt là làm giảm số lượng quân địch thật nhanh.

Chắc chắn tại mình sẽ làm được.

“Thì nào, Ranta...!”

“Chơi luôn!”

Chẳng cần phải nói là thi cái gì. Đương nhiên là thi xem bên nào kết liễu con bogie nhanh hơn.

“... Leap Out [Phóng ra] ...!”

Ranta nhảy vút một cái theo phương chéo rồi xuất hiện ngay bên cạnh bogie A. Sau đó, cậu ta xoay trường kiếm như định xén cỏ. Hơn nửa đầu của bogie A bị cắt rời.

“Mư ha ha! Tao thắng nhé Parupiro! Trở thành nô lệ của tao từ hôm nay đi...!”

“Tao có đưa ra đi đâu kiện ấy đâu...!”

Haruhiro không tấn công bogie B mà giữ tư thế phòng thủ và sử dụng Swat [Đập ruồi] với móng vuốt tấn công tới. Ranta vòng ra sau lưng bogie B.

“Phập...!”

Lần này, thanh trường kiếm cắm vào thái dương bogie B. Nó bị hạ gục.

“Thấy chưa! Tao siêu mạnhhhh! Tao vô đối...! Parupiro yếu xìu! Hê...!”

Haruhiro tức điên nên không nén nổi một cái tặc lưỡi. Nhưng đúng như tính toán. Nếu cậu dành sự chú ý tới việc dùng Ranta và khéo léo tận dụng, cậu ta rất hữu ích.

“Haru...!” Merry hét lên.

“Biết rồi!”

Khi Haruhiro nhìn sang, bọn spriggan đang lũ lượt kéo ra từ một hẻm ngang khác. Chuyện này vẫn nằm trong dự tính. Vấn đề là số lượng.

“Năm... sáu à!? Shihoru...!?”

“Tớ có thể làm phép một lần nữa...!”

“Ô kê! Cậu cần thời điểm nhé...!”

“Ừ...!”

“Ranta, đừng ra vội...! Sắp tới lượt mày rồi...!”

“Ờ! Dù sao, người hùng cũng thường xuất hiện sau cùng mà...!”

Haruhiro nhìn thoáng qua tình hình bên Kuzaku và Yume. Yume đã chém ngã duergar E, còn Kuzaku vẫn đang dùng Block [Chặn] trước những đòn tấn công của duergar B. *Ờ này, dù tôi nói cậu chuyên tâm phòng thủ nhưng không phải cậu đang tốn quá nhiều thời gian à...?*

“Jess Inn Sarc Cart Fram Dart...!”

Shihoru phát động Thunderstorm [Giông sét hung bạo]. Ngay trước khi chùm tia sét giáng xuống, bọn spriggan đã tản ra. Dù vậy vẫn có một con không kịp tránh và bị sét đánh bay.

“... Tớ xin lỗi...!”

“Đừng bận tâm!”

Haruhiro vừa an ủi Shihoru vừa nghĩ. *Năm con. Năm con sao? Chết tiệt. Nếu Kuzaku nhanh chóng kết liễu duergar B thì đã có số lượng đủ sức cân rồi. Bỏ chạy sao? Bắn khoản phết. Không phải lúc lưỡng lự nhỉ? Bọn spriggan sắp sửa áp sát tới tận đây rồi.*

“Mọi người, li ều chết bảo vệ Shihoru..! Tớ sẽ xử từng con một...!”

Nói vậy có ổn không đây? Chiến lược này liệu có đại dột? Mình không biết. Nhưng bây giờ không thể rút lại nữa rồi. Cũng không rảnh cho

chuyện đó.

“Bảo vệ phụ nữ là phong thái của đàn ông đấy! Ranta! Cho tụi này chiêm ngưỡng bản lĩnh đàn ông của mày đi...!”

“Tất nhiên rồi, thằng ngốc! Cứ giao cho taoooo...!”

Ranta, Merry, và cả Yume, mỗi người đều cầm sẵn vũ khí và vây quanh Shihoru.

Bọn spriggan lũ lượt kéo đến. Tụi Ranta kiên trì tác chiến phòng ngự, dù xảy ra hỗn chiến cũng không phá vỡ đội hình. Chỉ một mình Haruhiro thoát ra khỏi vòng vây lỏng lẻo của bọn spriggan.

Cậu đổi hướng, nhắm vào sau lưng con spriggan. *Là nó. Con đang tấn công Merry.*

Haruhiro chọn Spider [Nhện sát thủ], chiêu thức có tính chính xác cao hơn Backstab [Đâm sau lưng]. Cậu tiếp cận từ phía sau, đâm vào thận nó rồi ngay lập tức cắt xuyên cổ họng theo một đường vòng cung từ tai phải sang tai trái.

Haruhiro xử xong được một con spriggan, những con khác bèn bu về phía cậu.

“... Chết rồi...!”

“Làm mới nhử ngon đấy, Piropiroooo...!”

Ranta tận dụng thời cơ chém vào lưng spriggan. Quá nông. Tuy không phải vết thương chí mạng nhưng nhờ vậy, bọn spriggan không chỉ nhắm vào một mình Haruhiro nữa. Hai con spriggan A và B nhắm tới Haruhiro, spriggan C đối đầu Ranta còn spriggan D quay qua Yume. Nhờ vậy, Haruhiro dễ thở hơn chút nhưng vẫn là thế trận một chọi hai. *Căng đây.*

“Để tớ...!” Merry hét.

Merry đâm một nhát sắc lẹm bằng cây đoản trượng, làm spriggan B sao nhãng. Spriggan B xoay người, tránh cây đoản trượng rồi quay qua phía Merry. Merry kéo spriggan B khỏi Haruhiro. Bởi vậy, Haruhiro chỉ cần đối đầu với spriggan A.

Tuy không đúng theo kế hoạch *xử từng con một* của Haruhiro, nhưng cục diện đã chuyển thành bốn nhóm một chọi một. Tuy không phải tốt nhất nhưng cũng là tốt hơn. Dù không thể dựa vào ma pháp của Shihoru, bởi cô

hắn đã thấm mệt sau khi dùng phần lớn sức mạnh ma thuật của mình, nhưng mỗi khi ai đó đánh bại spriggan, tội Haruhiro sẽ có thêm lợi thế.

Haruhiro vừa sử dụng Swat [Đập ru ồi] với con dao của spriggan A vừa nghĩ. *Quả nhiên là do Kuzaku.*

Nhưng chịu thôi. Cậu ta thực sự chỉ mới gia nhập tổ đội. Thời gian làm lính tình nguyện cũng ngắn. Ban đầu tội Haruhiro cũng tệ đó thôi. Tuy bây giờ chẳng phải ghê gớm lắm, nhưng bọn cậu từng tệ hơn nhiều. Nghĩ về đạo ấy thì không thể cười nhạo Kuzaku được. *Không, mình đâu có khi dễ cậu ta.* Trước mắt cậu chỉ biết mong Kuzaku sẽ cố hết sức trong những việc mà hiện tại cậu ấy có thể làm.

Nhưng mà rõ ràng, cái kiểu cậu ta cứ dây dưa mãi với duergar B như một trận so kè thực lực là sao hả? Chúng ta đang chạy đua với thời gian kia mà.

“...! Đến rồi sao...!” Haruhiro thét lên.

Nguy hiểm. Haruhiro suýt chút nữa Swat [Đập ru ồi] trượt con dao của spriggan A. Haruhiro đang dao động. *Chắc vậy rồi.*

Bọn spriggan lại xuất hiện từ ngách khác. Không rõ số lượng bao nhiêu. Từ ba đến năm con chẳng? Shihoru chắc không dùng Thunderstorm [Giông sét hung bạo] được nữa. *Nguy rồi.*

“Thế thì, vô vọng rồi...!”

Chỉ còn nước chạy thôi.

“Mọi người...!”

“Xem đâyyyyyy...! Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

Ranta chém ngã spriggan C rồi tấn công bọn spriggan mới xuất hiện.

“Hả!? Mà đang làm cái... Hự...!”

Haruhiro lại suýt ra chiêu hồng với Swat [Đập ru ồi]. Dù không thế thì Haruhiro cũng đang rối hết cả lên. Cậu mong đừng có thêm chuyện bất ngờ nào nữa.

“Ranta...!?”

“Kiên trì đi, Haruhiro!”

Ranta vờ lao vào lũ spriggan mới tới nhưng rồi dùng Exhaust [Bài xích hệ] lùi phất về sau và bỏ chạy. Bọn spriggan liền đuổi theo Ranta.

“... Nếu rút lui tại đây chẳng phải chúng ta chỉ lặp đi lặp lại cùng một việc sao! Tao sẽ chờ. Giết sạch lũ này nào...!”

“Cái đó...!”

Tuy mình có nghĩ rằng ý chí, nghị lực hay bản lĩnh đều quan trọng đấy... Haruhiro vừa nghiền răng vừa tung Swat, Swat, Swat lên con dao của spriggan A. Nhưng dù cố gắng bao nhiêu cũng đâu có khả năng biến điều không thể thành có thể.

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh ...!”

Shihoru phóng ra nguyên tố bóng tối, cố định nó trên mặt đất, cần chân một con trong bọn spriggan mới xuất hiện. Nhưng chỉ như muỗi bỏ biển. Ranta tận dụng tối đa Exhaust [Bãi xích hệ] và đang lôi kéo lũ spriggan, nhưng một lát nữa cậu ta sẽ mệt đứt hơi. Khi chuyện ấy xảy đến, việc chạy trốn sẽ rất khó khăn, trừ khi bỏ lại Ranta. *Chẳng lẽ chỉ còn cách vùng lên và đánh đến cùng à?*

“A ha ha!”

Haruhiro nghe thấy tiếng cười. Không phải giọng đồng đội cậu. Ai vậy...?

Quay sang, Haruhiro nhìn thấy những người lính tình nguyện với trang bị cồng kềnh thông thả đi tới. Họ cách tụi Haruhiro khoảng mười lăm mét, cũng chẳng quá xa. *Vậy mà tại sao những người đó lại bình tĩnh đến thế?*

Vì họ thực sự bình tĩnh à?

“Ồ. Đang chiến kìa, đang chiến kìa.”

“A ha ha. Cố lên nhé~”

“Ở cấp độ phải dính dáng tới lũ đó kể ra một phết nhỏ.”

“Thôi thì, đây là con đường ai cũng đi qua mà?”

“Đâu có, từ đầu chúng ta đã chẳng bị tấn công.”

“Ừ, ừ. Không bị tấn công nhờ.”

“Nói mới nhớ đúng thế thật~”

Thực tế đúng là bọn spriggan còn chẳng quay ra nhìn tổ đội đó.

Bốn nam, hai nữ. Thành phần có vẻ bao gồm hai chiến binh, một thánh kỵ sĩ, một pháp sư, một tu sĩ và một đạo tặc. Nhìn một cái là biết ngay. Chất lượng của trang bị cũng như bầu không khí họ đem lại khác hoàn toàn với tụi Haruhiro. Không nghi ngờ gì nữa, tổ đội đó mạnh hơn tụi Haruhiro.

Tối thiểu là khi đạt tới level đó, Tam Á Nhân sẽ không ra tay. Nghĩa là có thể đi thẳng một mạch qua nơi này.

“Mấy người giúp tui này được mà...!”

Yume lầi bầi. *Chuẩn không cần chỉnh*. Tụi Haruhiro đang chậ vật chiến đấu và rơi vào hiểm cảnh. Chuyện này chắc chắn nhìn là thấy, và giúp đỡ nhau chút xíu thì cũng đâu bị phạt phải không? Nếu là Haruhiro, trước hết cậu sẽ lên tiếng. *Có sao không? Tụi mình hỗ trợ nhé? Mình muốn làm thế, với tư cách một con người. Không phải vậy sao? Thế mà đám kia sao thế hả? Họ vừa nói cười vui vẻ vừa đi xa dân. Đâu óc bình thường không đó? Thế mà cũng là con người ư? Mình không cảm thấy họ là phường đại gian đại ác. Mà thôi, có thể họ trông tương đối bình thường nhưng thực ra lại là tập hợp của một đám không phải con người thì sao...?*

Cuộc sống vốn tàn khốc.

Chỉ có thể tin tưởng đồng đội. Không thể kì vọng gì vào người khác. Tuyệt đối không được. Phải tự mình giải quyết thôi.

Để sống sót, chỉ còn cách tự lực cánh sinh đột phá con đường không ra đường này.

“Tớ hành động đây...!” Haruhiro nói.

Nếu không bình tĩnh sẽ hỏng việc. Cậu hiểu nhưng vẫn thấy nóng cả người. Haruhiro ra chiêu Swat [Đập ru ồi] thật mạnh với con dao của spriggan A r ồi *bật công tắc*. Không, chẳng có cái công tắc ở đâu cả, nhưng nó có nghĩa là Haruhiro đã thay đổi *chế độ* của bản thân một cách có chủ ý, như cách người ta bật công tắc.

“Assault [Cường kích] ...!”

Cậu dùng dao găm và dùi cui tấn công liên tục. Nhưng, sau bốn đòn đánh liên tiếp, cậu dừng lại. Spriggan A làm vẻ mặt như muốn kêu: “O...?” *Ngay lúc này*. Haruhiro chạy thật nhanh, lách qua bên hông spriggan A, dùng dùi cui đánh một đòn vào sau đầu nó. Tiếp đấy, cậu đâm dao găm vào gáy spriggan A đang lảo đảo.

“Merry...!”

Khi Haruhiro dầ hơi vào bụng và hét lên, Merry đang chiến đấu với spriggan B quay sang phía cậu. Không chậm trễ, Merry dùng đoản trường quét ngang chân spriggan B. Nó ngã lăn kềnh. Lưng. Haruhiro nhào lên lưng spriggan B khi nó định gượng dậy. Cậu bị dao của nó cắt vào cánh tay

hay đầu đó, nhưng cỡ này chẳng nhằm nhò. Haruhiro thọc dao găm vào dưới cằm spriggan B, rồi cứ thế cửa cái xoẹt. Spider [Nhện sát thủ]. Spriggan B tiêu đời.

“Haru! Vết thương...!”

“Đề sau cũng được. Bây giờ...!”

Thật phẫn khích. Cậu hơi sợ khi thấy mình có vẻ hứng chí quá đà, nhưng nếu làm nguội cái đầu lại và mất đi khí thế này thì thật đáng tiếc. *Chẳng phải mình nên tiến xa hết mức có thể và đạt tới mức gần cực hạn luôn sao?* Cậu cũng có cảm giác mình sẽ đạt được đi đâu gì đấy. Cậu dự cảm rằng phải chăng cấp độ của mình sắp tăng lên một bậc.

“Punishment [Đòn trừng phạt] ...!”

Kuzaku cuối cùng đã bổ thanh trường kiếm vào đầu duergar B. *Được. Được rồi, được rồi, được rồi!* Haruhiro nháy mắt với Yume. Yume dường như đã hiểu.

“Đỡ nèèèè! Combooooo...!”

Yume tung combo [đòn liên hoàn] gồm Cắt tĩa và Thập tự chéo đẩy sức mạnh, khiến spriggan D chùn bước. Tuy nhiên, pha tấn công không đánh vào chỗ sơ hở của đối thủ, nên người ra đòn là Yume lại hơi mất thăng bằng. *Nguy hiểm đấy nhưng không sao. Lâu rồi mới thấy.*

*Nhìn thấy **đường kẻ** đó rồi.*

Một đường kẻ phát sáng lơ lửng.

Cậu không lẩn theo đường kẻ ấy, mà cơ thể tự chuyển động theo nó. Con dao đi vào cái xoẹt, chứ không hẳn là cậu đâm nó. Haruhiro thăm hỏi spriggan D bằng Backstab [Đâm sau lưng] và kết liễu nó chỉ với một đòn duy nhất.

*Tình hình siêu thuận lợi. Sẽ thành công. **Đến rồi.***

“Yume, Kuzaku nữa! Tiến lên! Giúp Ranta...”

Trời má.

Haruhiro hoa mắt, bủn rủn tay chân.

*Thành công? Chỗ nào? Cái gì thành công chứ? **Đến rồi** hả? Ừ đúng. Quân địch đang đến kìa.*

Lũ duergar đi ra từ ngách bên tay phải. Ngách phía tay trái là bọn bogie.

Tam Á Nhân không hoà hợp. Mình sẽ khiến cho chúng đấu đá lẫn nhau. Ý tưởng đó thoáng qua đầu nhưng cậu không nghĩ ra kế hoạch cụ thể.

Đến nước này thì dù nghĩ thế nào, chạy cũng là cách duy nhất. Nhưng thế thì phải làm sao với Ranta? Mình không biết nữa. Mình thực sự không thể quyết định nổi.

“... Merry, Shihoru! Chạy đi...! Cả Yume nữa! Kuzaku...!”

Haruhiro đánh mắt về phía Kuzaku. Kuzaku đã nâng tấm chắn của cái mũ sắt lên. Dù đang thở hổn hển, Kuzaku vẫn nhận ánh nhìn của Haruhiro và gật đầu.

Quả nhiên, những lúc thế này là vậy đó. Sẽ thành ra như thế này thôi. Chẳng phải mình muốn lên mặt thể hiện gì đâu, mà tự nhiên nó vậy.

Haruhiro không nghe thấy Merry, Shihoru và Yume đáp lại. Cậu chạy về phía bọn bogie, còn Kuzaku xông vào lũ duergar... *Hãy...*

Sợ muốn khóc luôn đây.

Số lượng này gay quá. Bao nhiêu con bogie đây trời? Nhìn nhanh thì không đếm nổi. Gì vậy chứ? Rốt cuộc là sao? Chết mất thôi. Quả này. Chết chắc. Nếu xông thẳng vào thì sẽ bị nghiền nát trong nháy mắt. Không được. Mình phải cầu giờ, ít thôi cũng được. Đúng vậy.

Haruhiro sợ, sợ tới dựng đứng lông tóc khắp người, dù thế cậu vẫn lôi kéo, thu hút, rồi lại lôi kéo kẻ địch. Chỉ một bước nữa thôi là có lẽ lũ bogie sẽ lao tới.

Tại đó, Haruhiro đột ngột chuyển hướng. Xoay một trăm tám mươi độ quả nhiên là bất khả thi nên cậu quay trái khoảng một trăm độ. Haruhiro chạy, chạy hết sức. Lũ bogie vừa hét “gya gya” vừa định lao vào cắn cậu. Cậu không hi vọng có thể bỏ xa chúng. Chỉ còn cách trốn chạy vòng quanh, cho dù là một hay hai giây...

“*Hãy...!*”

Yume. Tại sao Yume lại đứng ở nơi Haruhiro đang chạy tới? Mũi tên Yume bắn sượt qua mặt Haruhiro, không biết có trúng bogie không. Cậu chẳng xác nhận được nếu không ngoái lại, nhưng ngoái lại thì có nguy cơ sẽ bị lũ bogie bắt kịp, nên cậu không thể kiểm tra.

“Yume, tại sao...!?”

“Haru nghĩ Yume có thể chạy trốn à...!?”

Sau khi nhả thêm một mũi tên, Yume cất bước chạy bên cạnh Haruhiro. Giọng cô ghen ngào.

“Bỏ tội Haru lại mà chạy á! Ai mà làm thế được...!”

Chuyện ấy có lẽ đúng, nhưng... Có nghĩa là, không chỉ riêng Yume hả? Ôi. Thấy rồi. Merry và Shihoru có mặt ở phía Kuzaku đang bị lũ duergar đánh hội đồng. Kuzaku liều mạng dùng khiên cùng trường kiếm bảo vệ mình, xoay xở đứng vững được. Ranta thì vẫn bị bọn spriggan đuổi chạy vòng quanh, không biết sẽ trụ được đến khi nào.

Toàn đội diệt vong.

Dù vùng vẫy thế nào cũng sẽ bị tiêu diệt sạch.

Tất cả rồi sẽ chết ở đây.

Xin lỗi, Moguzou. Dù tớ vẫn có cảm giác kiểu như: “Xin lỗi cái quái gì thế?” Nhưng mà, xin lỗi nhé. Đi theo cậu sớm thế này chẳng tốt chút nào. Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt...!

“Không...!” Haruhiro hét lên.

Nói vậy rồi thì làm thế nào nữa? Mọi chuyện sẽ ra sao?

“Mình không muốn chết...!”

Sẽ chẳng ra làm sao cả. Cũng không thể làm gì. Bọn Haruhiro, và chính bản thân Haruhiro, đều không có sức mạnh.

Vậy nên, dù không muốn chết, cả bọn vẫn sẽ chết ở đây. Sẽ chết mà chẳng để lại gì. Nếu không được ai thiêu xác, bọn cậu sẽ thành zombie. Khi thịt thối rữa và rơi ra, cả bọn sẽ trở thành skeleton. Thật kinh khủng.

“A...!”

Móng vuốt của bogie cắt vào chân Yume. Cô ấy tụt lại. Yume nguy mất... *Là đây.*

Cậu chỉ còn cách bật *công tắc*. Cho dù là vô ích. Chết mà không làm được gì thì cũng thế. Ít ra cậu cũng phải cố gắng đã. Haruhiro thay đổi chế độ.

“Assault [Cường kích]...!”

Chết cũng được. Hay nên nói là đằng nào cũng chết. Bogie có mấy con? Tám? Chín? Hơn mười? Liệu mình cầm chân được bao nhiêu? Haruhiro tiến sát gần lũ bogie đang định tấn công Yume. Cậu dùng dao găm để chém, dùng dùi cui để đập. Cậu chém, đập, đâm, đập, chém, đập,

đâm bất kì con bogie nào trong tầnn với. Bọn bogie bị Haruhiro áp đảo trong giây lát rồi phản công ngay tức khắc. Móng vuốt của lũ bogie làm Haruhiro bị thương. Cậu dính thương tích đầy mình trong nháy mắt. Haruhiro vẫn hùng hục tấn công không buồn để ý. Dừng lại coi như xong đời. Tới tận khi chết mới được dừng chẳng? Yume liên tục bắn tên từ cự li cực gần. Cô đang gào lên thảm thiết.

Tầnn nhìn của cậu chỉ còn một nửa. Có vẻ mắt phải của cậu tiêu rồi.

Cậu không thể vung dùi cui. Tay trái cũng không cử động được nữa.

Khó thở, hay nói chính xác hơn, cậu không thể hô hấp được cho ra hầnn.

Yume khuyu gối. Cô vung cung tên một cách vô định. Một con bogie vòng ra sau lưng Yume. *Tao không cho phép.* Haruhiro định lao vào con bogie đó. Ngay sau đó, cậu cảm thấy xung kích ở khắp nơi trên cơ thể và khi nhận ra thì cậu đã nằm đo đất rồi. Yume đang đè lên Haruhiro. *Cậu định che chắn cho tớ đấy à? Bỏ trò đó đi. Giọng mình không phát ra được... Kết thúc rồi à?*

Chỉ đến đây thôi sao? Yume bị móng vuốt của bogie rạch một vết rộng ngoác trên đùi, khiến cô cất tiếng hét thất thanh. *Dừng lại đi. Cô ấy là con gái đó.* Cậu nghĩ vậy. Nhưng cơ thể không cử động. Tìm cậu tan vỡ. *Mình từ bỏ rồi. Nhưng ít nhất.* Vất kiệt chút sức lực cuối cùng, Haruhiro ôm ghì lấy Yume. “Haru,” Yume gọi tên cậu. Haruhiro lăn một vòng để Yume nằm dưới. Cậu cố làm như vậy.

“Ha...”

Gì thế?

Đã xảy ra chuyện gì?

Đợt tấn công của lũ bogie đã ngừng.

Chúng không thể tấn công được. Lí do là...

Máu đông loạt phọt ra từ bọn bogie. Đờng loạt. Không thể thế được. Nhưng thực tế, trong mắt Haruhiro, chuyện đó diễn ra cùng một lúc.

Lũ bogie gục ngã đè lên nhau. Chúng ngã cả vào Haruhiro và Yume. Tụi Haruhiro bị đè bên dưới thì tất nhiên là bị ngạt. Nhưng hơn cả điềunn đó là sự bàng hoàng. *Chuyện gì đây? Cái gì đang diễn ra vậy? Chẳng hiểu gì luôn.*

Tiếng Yume vang lên bên tai Haruhiro. Mặt cô ấy ở ngay cạnh mặt cậu. Nói cách khác, hai đứa đang dí sát vào nhau.

“Không sao chứ?”

Cậu nghe thấy giọng đàn ông. *Đàn ông? Ai đấy? Vậy là, có lẽ nào...*

“Tụi mình... được cứu?”

“Hửm...?” Yume cũng hoang mang.

“Chờ chút.”

Cuối cùng cậu cũng nhìn được hình dáng người đàn ông ấy. Cậu nghĩ, *đùa nhau đấy à, không thể tin nổi.*

Người đàn ông đẩy xác bogie ra, trước tiên đỡ Yume dậy, rồi tới Haruhiro.

Dường như không phải trò đùa, không phải ảo ảnh, cũng không phải mơ. Dù khó tin thật, nhưng chỉ còn cách tin thôi.

Chàng trai trông khá trẻ, mặc bộ giáp đen rất oách, vừa vắn vớ với người và có vẻ nhẹ, với ánh sáng màu cam lọt ra từ chỗ nọ chỗ kia. Giáp bảo hộ nửa thân dưới nhìn giống chân váy không đối xứng cũng ngầu. Thanh kiếm dài mang trên lưng và đoản kiếm giắt bên hông cũng ngầu. Gương mặt cũng oách miễn chê. Không phải kiểu xinh đẹp mỹ miều nhưng đôi mắt hạnh nhân chất chứa nét điềm tĩnh, sự dữ dội và nỗi bi thương thực sự ngầu hết sức. Tóm lại là rất ngầu, hay nói cách khác là phong độ. Vô cùng phong độ.

Người đàn ông mạnh nhất đoàn quân tình nguyện.

Lính tình nguyện nổi tiếng hơn bất cứ ai.

“... Anh Souma?”

Cậu buột miệng hỏi không nghĩ ngợi gì. Dù thực ra chẳng cần phải hỏi.

“Hử?” Souma chớp mắt. “Biết tôi sao?”

“... Ôi, cái đó thì em biết... chứ... Chết quên, còn mọi người...!?”

Cậu dáo dác nhìn quanh, nhưng mọi chuyện *đã kết thúc rồi.*

Lũ duergar vừa đánh Kuzaku thâm thẳm đã bị quét sạch bởi hai người: một thiếu nữ yêu tinh xinh đẹp siêu cấp với mái tóc màu bạc, mắt tựa ngọc sapphire và làn da trắng như tuyết; cùng một người đàn ông có cánh tay siêu dài, đeo mặt nạ và bao phủ toàn thân bằng một bộ giáp kì quái.

Ranta hình như được cứu bởi người đàn ông cao lớn, làn da ngăm đen, tóc dreadlock^[12] và sở hữu đôi mắt sanpaku^[13]. Thánh kỵ sĩ Kemuri. Cậu muốn cất tiếng gọi, *anh Kemuri*. Anh ấy đã mời cả bọn uống rượu một lần tại Quán rượu Sherry để chúc mừng chiến công đánh bại Dead Spot và còn cạ ly với các cậu. Kiệm lời, thân hình quá lực lưỡng, ánh mắt cũng không dễ chịu nên anh ấy trông có vẻ đáng sợ, nhưng chắc chắn là người rất tốt.

Cô nàng elf chắc là Liliya.

Theo như những gì cậu nghe ngóng được, người đàn ông đeo mặt nạ với cánh tay dài không phải là con người. Đứng cách hơi xa với thân hình và khuôn mặt đều như trẻ con nhưng cặp mắt đục ngầu là tử linh thuật sư Pingo... Haruhiro không biết rõ tử linh thuật sư là gì, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ hình như là người nhân tạo được tử linh thuật sư đó *tạo ra*. *Nhưng, tạo ra là sao chứ? Tạo ra ấy. Mình hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của chuyện này.*

Dù sao thì có vẻ đồng đội Haruhiro đều bình an vô sự. Theo như cậu thấy, Ranta, Kuzaku, Merry, Shihoru đều không bị thương nặng bằng Haruhiro và Yume. *May thật.*

“Shima, chữa trị cho họ.”

Nghe Souma gọi, một chị gái quyến rũ và lộng lẫy bước tới.

“Ôi chào... Hơi bị nghiêm trọng đó. Còn sống được là may mắn lắm nha.”

“... A, vâng, em xin lỗi...” Haruhiro nói.

“Tại sao lại xin lỗi thế? Ngốc thật.”

Khi chị Shima khúc khích cười, đầu óc Haruhiro liền trở nên ngớ ngẩn chẳng nghĩ ngợi gì được nữa. Trong lúc cậu hoàn toàn bị chinh phục bởi nét quyến rũ người lớn không chút tằm thường, việc trị liệu đã hoàn tất. Nó khác với ma pháp ánh sáng của tu sĩ. Hình như là loại phép thuật mà cậu không rành.

Yume cũng được Shima chữa trị. Merry có vẻ đã dùng ma pháp ánh sáng lên Ranta và Kuzaku. Merry và Shihoru chỉ bị thương nhẹ. Shima chữa trị cho Merry rồi Merry lại khẩn trương trị thương cho Shihoru.

“... Đội ơn...!” Ranta quỳ mọp trước nhóm Souma. “Thực sự! Thực sự cảm ơn! Các vị đã giúp tụi này rất nhiều! Các vị đã cứu sống tụi này đây! Mém chút nữa chết cả đám rồi! Ngay trước lúc bị giết sạch! Đội ơn các

vị...! Kia! Haruhiro! Yume! Shihoru! Merry! Luôn tiện cả Kuzaku nữa! Tụi bây cũng cúi đầu ngay! Nhanh lên! Tụi bây bị đầu à! Không có phép tắc thông thường gì cả! Rất một lũ ngốc! Muốn chết thêm lần nữa à!? Hả!?”

Souma nói ngắn gọn, “Đừng bận tâm.”

Ranta bèn bật dậy với tốc độ ánh sáng.

“Phải đấy!? Bị quỳ lạy như thế cũng khó chịu nhỉ, bình thường ấy! Thấy chưa, Haruhiro! Đúng như tao nói còn gì!? Đừng có bắt tao quỳ lạy, thằng ngáo!”

“... Mà tự ý làm đấy chứ.”

“Không đời nào nhé! Tao đây mà lại thế à! Không bị mà đe dọa còn lâu tao mới quỳ lạy nhé! Tên này, thật đúng là, một thằng tởm tợ! Tệ cực, nghiêm túc đấy! Phờng đại gian đại ác với cặp mắt ngái ngủ! Mỗi khi có cơ hội màm đều tính gài bẫy tao!”

“Mày đúng là thằng rác rưởi trời sinh. Chẳng thay đổi nổi...”

“Một thằng nhóc kì lạ.” Shima khúc khích cười.

“Ui trời.” Ranta đặt tay lên ngực và rởn rợn lạnh kinh. “... Chết rởn. Bây giờ tao đã hoàn toàn bị hạ gục... Tao yêu rởn...”

“... Xấu hổ quá.” Shihoru co người lại.

“Giá cậu ta biến đi cho khuất mắt...” Yume nhú mày thành hình chữ bát, trông cứ như cô đang thấy buồn rầu.

“Ừm...” Merry cúi đầu. “... Xin cảm ơn mọi người. Do Healer [Người chữa trị] là tôi không làm tròn bổn phận nên mới ra nông nỗi này...”

Kuzaku ngở trên mặt đất, ôm một bên đầu gối, cúi đầu với vẻ ngượng ngùng.

“Không đâu.” Đôi môi dày của Kemuri khẽ cong lên. “Cái đó đâu thể làm gì được. Không phải vấn đề của Healer này nọ đâu.”

“... Uhuhuhu.” Tử linh thuật sư Pingo bật ra tiếng cười ghê rợn. “Ngay tại thời điểm bị bọn đó tấn công thì cơ bản đã chẳng còn gì để nói rởn... Hê hê hê...”

Bên cạnh Pingo, người nhân tạo rên một tiếng “Oon...” trầm như thể đồng tình với anh ta.

“Đừng quan điểm.” Giọng Liliya rất dõng mãnh. “Định tiến lên phía trước với năng lực ở mức độ bị Tam Á Nhân xem thường nghĩa là không

còn cần cái mạng này nữa hả?”

Ánh mắt đầy sự khinh thường kết hợp với giọng nói như xuyên thủng tâm can của cô nàng elf quá đổi xinh đẹp có sức sát thương hơi bị khủng. Cậu thực sự chẳng còn gì để nói ngoài xin lỗi. Hoặc nếu được thì cậu hi vọng sẽ không phải nói gì mà cứ thế bay màu.

“Đúng vậy.” Souma gật đầu. “Phải coi trọng mạng sống.”

“... Vâng. Xin lỗi. Bọn em sẽ không làm thế nữa...”

“Vậy cũng không được.”

“... O?”

“Nếu chỉ chăm chăm giữ gìn cẩn thận thì sinh mạng chẳng có giá trị. Mạng sống là thứ để sử dụng.”

“Mạng sống, là thứ để sử dụng.”

“Tự bản thân mỗi người có thể quyết định cách sử dụng nó. Đây mới là sống.”

“Bắt đầu rồi.” Shima lại nở nụ cười đầy mê hoặc. “Mấy đứa đừng nên nghiêm túc nghe những lời Souma nói. Chắc chắn ngày mai cậu ta sẽ quên hết rồi nói chuyện hoàn toàn khác cho coi.”

“Vậy sao?” Souma hỏi Shima với gương mặt nghiêm túc.

“Ừ.” Shima thản nhiên gật đầu. “Anh chàng như cậu lúc nào cũng thế mà.”

Souma cup mắt xuống và khẽ thở dài. “Vậy sao...”

Souma mà lại tỏ ra ỉu xiu vậy à...? Haruhiro và đám bạn đưa mắt nhìn nhau. *Dường như, Souma hơi... khác với tưởng tượng... thì phải?*

Haruhiro liếc nhìn xác lũ bogie. Hầu hết bọn chúng có một nhát kiếm trên cơ thể. Chúng bị chém chết bởi một nhát kiếm duy nhất. Một mình Souma, gần như chỉ trong nháy mắt, đã quét sạch xấp xỉ mười con bogie đang ở đó. Người lính tình nguyện mạnh nhất, có thể dễ dàng làm được những việc dường như không ai có thể. Anh ấy mạnh, thực sự quá mạnh, có lẽ khôn ngoan, rất ngầu, là người ở một tầm rất cao so với tụi Haruhiro, khó có thể lại gần... Đó là hình ảnh mà bọn cậu từng có... nhưng...

“Nếu non nớt đến độ phải dây dưa với Tam Á Nhân,” Liliya chỉ về hướng sâu trong Wonder Hole, “chỉ cần chạy thoát khỏi nơi này là được. Đi hơn bốn trăm mét vào đến hang của muryan thì trước mắt Tam Á Nhân

sẽ không đuổi theo nữa. Tôi nghĩ những kẻ ngu ngốc tới thám hiểm Wonder Hole mà đến đi đâu ấy còn không biết thì tốt nhất nên ngoan ngoãn quay trở lại, ngày qua ngày sống trong yên lặng và tự xem xét lại bản thân đi.”

Từng chữ trong câu nói của cô nàng elf đầu đau như dao cắt. Nhưng cô ấy không chỉ phê phán bọn cậu mà còn đưa ra lời khuyên. Chẳng biết cô ấy là người đáng sợ hay tốt bụng nữa.

“Mà này, các cậu,” Kemuri nhìn lướt qua mặt cả đám, “là hội đây à? Nhóm đã hạ gục Dead Spot.”

“Đúng đúng! Đúng ạ!” Ranta như muốn nhảy múa ngay tại trận. “Anh còn nhớ nhỉ!? Vinh hạnh quá! Nghiêm túc, nghiêm túc đây ạ. Em chính là chàng trai đã đánh bại Đốm Tử thần ấy đây!”

“Là các cậu nhỉ?”

Bị Kemuri sửa lưng, Ranta quỳ sụp xuống.

“... Vâng! Chính xác như thế ạ! Không phải em mà là bọn em! Em xin lỗi!”

“Thiếu một người nhỉ? Monroe phải không? Cậu ta sao rồi?”

“Là Moguzou ạ.” Haruhiro trót gần giọng và cúi xuống. “... Cậu ấy chết rồi. Có thể nói là chúng em đã khiến cậu ấy chết. Tại Pháo đài quan sát Dead Head...”

“Đội Thanh Xà à?” Kemuri áp tay lên trán. “Ờ thì, ở lập trường của Tank [Chịu đòn], thì bản thân chết đi còn tốt hơn để đồng đội chết.”

“Vậy sao?” Shima hỏi. Kemuri chỉ khẽ nhún vai.

“Chẳng phải thế sao?”

“Ồ. Ngồi quá.” Shima nói.

“... Rất một lũ ngốc.” Pingo lầm bầm. “Tank chỉ toàn lũ ngốc... Uhuhu...”

Souma cau mày. “Tank là kẻ ngốc sao? Tôi cũng là Tank. Nói vậy, tôi cũng ngốc.”

“Không thể phủ nhận.” Liliya quả nhiên rất lạnh lùng.

“Đó là chuyện thường xảy ra,” Shima mỉm cười, phảng phất nét buồn đau đó, “nhưng mỗi lần như thế ta lại không thể để cho nó trôi qua. Giả

như có chôn giấu tận sâu trong lòng ngực thì dòng nước mắt ấm nóng vẫn rỉ ra từ đó. Không ngừng, mãi mãi.”

Haruhiro không rõ mình có hiểu ý nghĩa ẩn trong lời nói tựa vầng thơ của Shima hay không. Haruhiro không tự tin. Nhưng cậu chắc chắn sẽ không quên lãng. Cả Manato, cả Moguzou. Merry hẳn cũng sẽ không quên đồng đội của mình, Kuzaku cũng vậy.

Tại sao bọn mình lại tiếp tục làm lính tình nguyện, tới mức phải có những cảm xúc thế này? Vì cuộc sống sao? Một phần. Ý chí sao? Chắc cũng có cả lí do đó. Đã quen với sự phấn khích khi đánh cược tính mạng mình? Không thể khẳng định là hoàn toàn không có, nhưng tuyệt nhiên không chỉ có bằng ấy lí do.

Đề không quên lãng.

Manato và Moguzou đã sống, sử dụng sinh mạng, cống hiến hết mình, rồi chết đi, trong thân phận lính tình nguyện.

Haruhiro không muốn phủ nhận cuộc đời của đồng đội, của bạn bè. Cậu không muốn nghĩ mọi sự là vô ích. Cậu muốn khắc ghi hình ảnh họ thật rõ nét trong tim.

Sự thật là cậu muốn nhìn thấy khung cảnh trải rộng ở đầu bên kia của con đường này, nơi mà Manato và Moguzou đáng ra đã tiến lên để đặt chân tới.

“... Em nghĩ không nhất thiết phải chôn chặt cũng được mà.”

Haruhiro nói vậy xong, Shima hơi nghiêng đầu, như để khuyến khích cậu tiếp tục.

Haruhiro không hình dung rõ bản thân muốn nói gì, hay đang cố nói gì. Nhưng cậu không thể im lặng được.

“Có lẽ sẽ là níu kéo, nhưng không vùi lấp mà giữ thật chặt chẳng phải cũng được sao?”

“Đúng đấy.”

Souma đột nhiên ngẩng đầu xồm xuống trước mặt Haruhiro.

Ở trong tư thế mặt đối mặt với anh ấy, cậu không làm sao giữ bình tĩnh được.

“Gia nhập chỗ tôi không?”

“... Dạ?”

Gia nhập? Chỗ? Chỗ là gì? Chỗ ở á? Gia nhập chỗ ở của Souma? Không phải nhĩ? Chắc sai rồi.

“À ừm... ‘chỗ tôi’ tức là...”

“Là DAY BREAKERS.”

“À. Ra thế. Đúng là thế nhĩ. Ha ha ha... Ơ, HẢẢẢẢẢẢẢẢẢẢẢ!”

Cậu nghĩ là từng người trong đám Ranta chắc cũng đầu hết toáng hoặc nhảy dựng lên. Nhưng Haruhiro choáng váng tới mức phản ứng của đồng đội chẳng lọt nổi vào mắt vào tai cậu nữa.

“Sao... Ủa...!? Tại... Nh... Nhưng... đột ngột, thế này... không... nói thế nào nhĩ, ơ...? Anh... chọc em hả...?”

“Chọc?” Souma mặt không đổi sắc, vẫn ng ồi xõm và làm động tác chọc ngón tay. “Đường đột nhĩ.”

Không, người đường đột là anh đấy.

Khi Haruhiro chẳng thể bắt bẻ như vậy mà chỉ biết đơ ra ngẩn tò te, Liliya vừa lắc đầu vừa thở dài.

“... Souma. Tự dừng cậu nói cái gì vậy?”

“Cách nói của tôi không đúng à? Tôi định mời họ gia nhập DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông).”

“Cái đó tôi hiểu. Cậu đang giấu cọt tôi đấy à?”

“Tại sao tôi lại giấu cọt Liliya chứ? Tôi kính trọng Liliya mà.”

“...Ch... Chuyện đó,” đôi má trắng như tuyết đầu mùa của Liliya bỗng phớt hồng, “tôi cảm nhận được. Nhưng cái tôi muốn nói không phải việc ấy!”

“Không được à?”

Souma lần lượt nhìn Liliya, Shima, Kemuri, Pingo và người nhân tạo. Sau đó, anh gục đầu, mắt hướng xuống đất.

“Thế là không được à...”

Kiểu này, là đang ỉu xiu... nhĩ? Hoàn toàn luôn. Nhìn từ đâu nhìn thế nào cũng thấy vậy.

“C... Cái chuyện được hay không...” Liliya cắn môi. “... Không phải chuyện được hay không, tôi chỉ...”

“Receiver [Đá nhận tin] còn ít lắm.” Với gương mặt ngạc nhiên đến cạn lời, Shima có vẻ định tung cho Liliya một chiếc phao cứu sinh. “Cậu hiểu rõ đi ầu ấy chứ?”

Souma khẽ cau mày rồi nghiêng đầu. “Chuyện đó thì làm sao?”

“Làm sao ấy hả?”

“Hết thì lại tìm là được mà. Đâu cần để ý nhiều.”

“... Cái đó... Ừ thì, có lẽ thế.”

“Đồ ngốc.” Pingo dựa lưng vào người nhân tạo và ngửa mặt lên trời. “Ngốc thật. Ngốc hết thuốc chữa. Nhưng tôi vẫn biết thế rồi. Ku ku ku ku...”

Kemuri bật cười một tiếng và vỗ vai Souma. “Đúng như cậu nói. Chẳng có gì không được. Cứ làm những gì cậu thích đi, Souma.”

Souma đặt tay của mình lên tay của Kemuri. “Cảm ơn, Kemuri.”

“... Không.” Chẳng biết sao chứ Kemuri trông cứ như đang ngượng. “Không cần phải cảm ơn...”

“Vậy thì...”

Souma lại một lần nữa dùng đôi mắt không chút vẫn đục nhìn thẳng vào mắt Haruhiro.

“Mục tiêu của chúng tôi là xâm nhập vào Undead DC [Hoàng thành Bất tử] của vương quốc cổ Ishmal. Bây giờ đang trong giai đoạn tìm đường đi, và tôi không nghĩ có thể hoàn thành ngay lập tức. Sẽ mất thời gian. Cần thêm sức người. Dù chỉ một người cũng giúp sức được rất nhiều. Non kinh nghiệm cũng không sao. Ai cũng thế cả. Chỉ cần tích lũy thêm sức mạnh là được. Nếu các cậu có đủ quyết tâm để không sợ hãi cái chết, đối mặt với cái chết, tìm kiếm sự sống trong cái chết, tôi hoan nghênh các cậu.”

Ngã rẽ đây rồi. Haruhiro nghĩ.

Nơi đây chính là bước ngoặt cuộc đời.

Dù vậy thì đường đột cũng có mức độ thôi chứ. Mình muốn suy nghĩ kỹ càng. Mình muốn nói chuyện với đông đội đến tận khi mọi người đều thấu hiểu rồi mới đưa ra kết luận. Nhưng chắc là sẽ không có thời gian cho việc ấy. Tội mình đã gặp nhóm Souma ở đây. Việc được nhóm Souma cứu mạng là kì tích. Tốt hơn hết không nên nghĩ rằng sẽ có lần tiếp theo.

Tận dụng cơ hội được ban cho này hay giết chết nó đầu tùy thuộc vào tụi Haruhiro. *Không, không đúng.*

Phụ thuộc vào Haruhiro.

Có ổn không nhỉ? Sau đó mọi người có trách mình không? Đại khái, nó vượt quá năng lực của mình. Liệu mình có hối hận không? Đây không phải lúc đắn đo. Haruhiro đứng dậy.

“Hãy cho tụi em gia nhập vào DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông). Làm ơn ạ.”

Âm thanh nuốt khan vang lên, của Merry hoặc Shihoru hoặc Yume, hoặc là cả ba. Ranta phát ra tiếng “Hiya!” quá lạ và làm động tác ăn mừng chiến thắng còn Kuzaku thốt lên: “Ơ...”

... Làm mất rồi. Theo kiểu độc đoán chuyên quyền.

“Tụi này cũng mong được giúp đỡ.” Khoé miệng Souma chỉ giãn ra chút xíu rồi anh đứng dậy, chìa tay về phía Pingo. “Đưa tôi Receiver [Đá nhận tin].”

Pingo lấy ra từ đâu đó đồ vật giống như hòn đá màu đen phẳng lì rồi đưa cho Souma. Souma chuyển cái đó cho Haruhiro nắm lấy.

“Đây là relic [di vật] mang tên gọi Receiver [Đá nhận tin]. Cậu biết di vật là gì không?”

“... Không. Em không biết.”

“Di vật ấy mà,” Shima bèn giải thích, “là tên gọi chung cho những vật không thể tạo ra bằng kỹ thuật hiện đại nhưng rõ ràng được làm trong quá khứ. Cơ bản là vũ khí hay vật dụng tiện ích, và cái kia là vật dụng tiện ích. Giờ thì thử nhét vào tai xem.”

“A, vâng.”

Khi Haruhiro nhét Receiver [Đá nhận tin] vào tai, Souma đặt một hòn đá khác lên miệng. Hình dạng của nó giống với Đá nhận tin nhưng khác màu, nó trắng tinh.

“Souma đây.” “Souma đây.”

“Ồ? Nó rung lên... Em nghe thấy anh hai lần... Ủa!? Cái gì thế này...?”

“Cái Souma đang cần là Sender [Đá phát tin].” Shima đặt một Đá nhận tin khác vào tai mình. “Nó là di vật sẽ truyền giọng nói đến Receiver [Đá nhận tin] dù ở xa thế nào đi nữa. Nó cũng có nhiều thứ, kênh chẳng hạn.

Khi Đá nhận tin thu được *giọng nói* của Đá phát tin, nó sẽ vừa phát ra âm thanh vừa rung, với cả phát sáng nữa.”

Shima chỉ vào đầu dưới của Đá nhận tin. Khi Souma ấn ngón cái vào bên cạnh Đá phát tin, bộ phận mà Shima đang chỉ tay phát ra ánh sáng màu xanh lục.

“Chúng ta có thêm đồng đội mới.” **“Chúng ta có thêm đồng đội mới.”** “Giới thiệu nhé.” **“Giới thiệu nhé.”**

Souma nói vậy rồi chỉ Đá phát tin về phía Haruhiro. *Ý anh là nói đi à?*

“Ờ... ừm, ờ thì...” Haruhiro hắng giọng. “... Xin, xin tự giới thiệu ạ... Em là Haruhiro. Mong được giúp đỡ. T... Thế này được chưa... ạ?”

“Ừ.” Souma đặt Đá phát tin lên miệng mình. “Sáu người nhóm Haruhiro sẽ trở thành đồng đội của chúng ta. Nội dung thông báo đến đây là hết. Gặp lại sau.”

“Giữ nó cẩn thận đấy... Uhuhu...” Pingo nhìn chăm chăm Haruhiro bằng cặp mắt u tối đến rùng mình. “Đá nhận tin chỉ còn một viên nữa thôi. Và... khi nào sắp chết, phải phá huỷ Đá nhận tin. Trước khi chết... Nhất định phải huỷ nó. Không biết khi nào Souma sẽ liên lạc vì những chuyện nhảm nhí... giống như vừa rồi đâu. Nhớ mang theo kè kè bên người đấy... Đừng bỏ lỡ cái gì, đờác rười.”

“Vâng... Vâng!”

“Trước tiên thì, cố mà sống sót nhé.” Kemuri nói với vẻ phiền phức.

“Phải đấy.” Khi Shima khoanh tay, bầu ngực đầy đà của cô càng thêm nổi bật, nhìn hơi nguy hiểm. “Đó là ưu tiên số một.”

“Tôi không kì vọng gì.” Liliya rút cuộc vẫn lạnh lùng. “Phải thật cố gắng để không lãng phí Đá nhận tin. Thời điểm hiện tại, giá trị của sáu người các cậu thua xa một viên đấy.”

“Nếu thoát khỏi lãnh địa của Tam Á Nhân và đi đến tổ của muryan, ustrel sẽ lang thang ở đó.” Souma hát hàm về phía sâu bên trong. “Nếu đánh bại được ustrel, phạm vi hoạt động chắc chắn sẽ được mở rộng đáng kể.”

“... Ustrel.” Haruhiro lẩm nhẩm.

“Hẹn gặp lại.”

Souma chỉ để lại câu ấy rồi đi nhanh như một cơn gió. Kemuri, Shima, Liliya, Pingo, người nhân tạo đầu chỉ vẫy tay một cái, không một lời từ biệt và bóng dáng họ biến mất trước khi Haruhiro kịp nhận ra. *Tất cả, là mơ...? Mơ giữa ban ngày? Không, không phải. Không phải thế.*

Tay Haruhiro vẫn đang nắm chặt Đá nhận tin. Thoạt nhìn, nó chỉ là viên đá đen phẳng lì nằm lọt thỏm trong lòng bàn tay, nhưng thật ra nó có rãnh, có khe, cảm giác chạm vào không giống đá hay kim loại. Tóm lại, nó là một item [vật phẩm] lạ kì.

Haruhiro và đồng đội nhìn nhau. Mọi người, kể cả Ranta đầu đang ngơ ngác.

“Ha ha...”

Đầu tiên Haruhiro thử cười để đánh trống lảng. Nhưng chẳng ăn thua.

Haruhiro gãi đầu.

“Tụi mình gia nhập DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) mất rồi này.”

11. Chạy đi

Đã có một cuộc gặp gỡ nọ.

Nghĩ rằng đó là một cơ hội tốt dù thế nào cũng không thể để vuột mất, Haruhiro không ngần ngại tóm lấy nó.

Cậu đã có một lí do.

Đây không còn là lúc để đi bộ nữa. Phải chạy thôi!

“Ghh! Urkh! Ahh!”

Kuzaku liêu mạng lấy khiên ngăn chặn những đòn tấn công của muryan.

Nói ngắn gọn thì muryan là kiến. Xét chiều dài cơ thể thì chúng to hơn cả con người. Chúng có màu nho, thân hình rắn chắc hơn kiến, phần đầu nhỏ, tùy thuộc vào chủng loại, có những con ngoài ba đôi chân sẽ kèm một đôi tay, điểm khác biệt thì nhiều nhưng chung quy vẫn là giống kiến. Chúng là những con kiến khổng lồ làm tổ và sinh sôi khắp nơi ở Wonder Hole này.

“Hah! Hah! Đỡ này!”

Ranta đang đọ kiếm với một muryan khác. Đối thủ đang đấu với Kuzaku là con muryan thường được gọi bằng tên samurai, giống này rất hung tợn, sử dụng đôi tay khéo léo cần vũ khí tấn công những sinh vật thù địch một cách dã man. Về phần Ranta, cậu ta giằng co với một muryan thuộc chủng soldier, những kẻ có hai cánh tay phát triển thành hình dạng như lưỡi kiếm và chuyên giao chiến với kẻ địch bên ngoài để bảo vệ tổ của mình.

Nhân đây cũng kể luôn, Haruhiro và Yume mỗi người đang đảm nhận một con muryan soldier còn Merry thì ở phía sau bảo vệ cho Shihoru.

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Shihoru tung đòn Lightning [Sấm sét]. Một tia sét giáng xuống con soldier C đang chiến đấu nảy lửa với Yume. Tuy không hiểu vì sao, nhưng

Falz Magic [Ma pháp điện từ] có vẻ rất hữu hiệu đối với loài muryan này. Soldier C bị giật tung người, toàn thân run rẩy rồi ngã sõng soài. Yume cất dao sẵn, giương cung và lắp sẵn tên. “Hây...!” Cô lập tức nhả tên, không chế con soldier D vừa mới ra khỏi tổ. Haruhiro hơi dở trong việc đối đầu với muryan không mang hình dạng con người. Cậu vừa dùng Swat [Đập ruồi] để phòng thủ vừa cố gắng theo dõi thế trận. “Kuzaku, Ranta! Chúng đến kìa...!!!”

“Hự! Nói vậy cũng chịu...!” Kuzaku có vẻ đã phải tung hết sức để chặn thứ vũ khí trông như thanh kiếm màu đen của con samurai. Thanh kiếm đó không làm bằng kim loại, nó giống như đồ đá nhưng khá cứng và có sức tàn phá. Hơn nữa, giống samurai còn nổi danh trong trường phái song kiếm, do chúng sở hữu kĩ năng Dual Wield [Sử dụng vũ khí bằng cả hai tay] một cách tự nhiên. Bởi thế, chận vật trong trận chiến với nó cũng là chuyện khó tránh khỏi.

“Ha...! Avoid [Cú đâm lảng tránh]!” Ranta dùng Exhaust [Bài xích hệ] lùi về để kéo soldier A theo, rồi đột ngột đâm nó. Con soldier A bị thanh trường kiếm táng thẳng vào mặt nhưng chưa chết. Dù vậy, khuôn mặt - bao gồm cả mắt - của nó đầu đã nát vụn, nên đương nhiên nó không ổn tẹo nào. Ranta chém nó. Cậu ta vừa gào vừa chém như điên. Chẳng mấy chốc, soldier A không còn cử động nữa.

“... Yume, giúp Kuzaku...!” Haruhiro vừa dùng chiêu Swat [Đập ruồi] vừa chỉ đạo. Yume lập tức đáp: “Tuân lệnh!” rồi chạy đến hỗ trợ Kuzaku. Ranta chém tiếp con soldier D tiếp viện. Shihoru lại sử dụng Lightning [Sấm sét]. Sấm sét đánh trúng soldier E đang định tiếp bước theo sau soldier D. Các con soldier khác vẫn tiếp tục kéo tới. Merry bèn ra mặt và nói: “Haru! Đổi vị trí...!”

“Nhờ cậu đấy...!” Haruhiro bỏ lại soldier B để Merry xử lí, còn cậu tiến về phía trước. Yume rút dao sẵn và cố tấn công samurai từ hai bên. Dẫu vậy, samurai có thể xoay sang đối diện với cả Kuzaku lẫn Yume và lúc này vẫn chưa bị xê dịch khỏi chỗ nó đứng một bước nào. Đúng là một đối thủ đáng gờm! Thế nhưng, nói thực lòng thì Haruhiro muốn Kuzaku một mình đánh bại samurai chứ không chỉ đơn thuần là hỗ trợ. Ít nhất cậu mong cậu ta cho cả đội thấy khí khái quyết tâm làm việc của mình. *Cứ thế này thì không thành Tank [Chịu đòn] đâu!? Như vậy mà được hả?*

Than thở thế đủ rồi. Để sau. Haruhiro chặn đường tiến công của soldier F bằng Swat [Đập ru ồi]. Tao không cho mày đi xa hơn đâu.

“Leap Out [Phóng ra]!” Ranta bay tới theo phương chéo. Cậu ta không chỉ đơn thuần lao lên phía bên cạnh con soldier D, mà trong lúc băng qua, Ranta đã chém gãy cổ kẻ thù. “Ahahaha!!! Mình giỏi quá...!”

“Ranta, tiếp đi!”

“Biết rồi!”

Soldier G xuất hiện. Ranta áp sát soldier G trong nháy mắt với Leap Out, đập trường kiếm túi bụi vào người nó. *Đừng có quá khích chứ. Tạm thời thì chưa sao, nhưng... tiếp theo mới là vấn đề.* Nếu địch tiếp tục xuất hiện thì... Mỗi khi Haruhiro nghĩ đến mấy tình huống ấy, cơ bản là nó sẽ luôn xảy ra. *Lại kéo tới rồi. Là soldier H.*

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Có lẽ Shihoru đã bắt đầu mất kiên nhẫn và giáng thần chú Lightning [Sấm sét] lên samurai. Khác với soldier, không thể khiến samurai rơi vào tình trạng bất động chỉ với một cú sét. Tuy thế nó vẫn lùi ra sau một bước khoảng vài chục centimét.

Kuzaku và Yume cùng hăm hở tấn công samurai.

“Đồ ngốc!!!” Ranta quát lên. Haruhiro hiểu cảm giác của Ranta. Là Kuzaku. Yume quan sát thấy con samurai chưa bình phục hẳn sau cú sốc do phép thuật nên cố gắng tập trung tấn công phần đầu. Còn Kuzaku hành động quá lộn xộn so với cách làm đó của Yume. Cậu ta chỉ biết vung trường kiếm lung tung, hầu hết các đường kiếm đầu bị gươm của samurai đánh bật trở lại. *Nên làm gì với soldier H đây? Giao cho Kuzaku hoặc Yume hả? Nhưng để Yume một mình chiến đấu với samurai thì quả thực không hay. Bắt Kuzaku cố gắng cầm cự rồi để Yume giải quyết soldier H? Aaa, làm sao bây giờ? Phải làm gì chứ. Mình tin rằng tụi mình sẽ làm được gì đó. Không chỉ là tin tưởng. Mình phải suy nghĩ, nhanh chóng quyết định rồi ra tay!*

Hôm nay bọn cậu cũng chạy xuyên qua lãnh địa Tam Á Nhân rồi đi quanh khu vực được gọi là tổ của muryan. Bọn cậu đã giết không biết bao nhiêu muryan. Muryan không tấn công bừa bãi như Tam Á Nhân, nhưng samurai thì đặc biệt hiếu chiến. Hễ samurai bắt đầu hành động khiêu chiến thì bọn soldier sẽ tập trung lại, thậm chí cả soldier đơn lẻ cũng sẽ tấn công

nếu tiến gần tới một mức độ nhất định. Soldier có xu hướng kêu gọi các soldier khác ở gần mình.

Nhắc tới thứ vũ khí màu đen, trông như kiếm của samurai, nếu mang về thì sẽ kiếm được kha khá tiền. Tuy không biết cụ thể, nhưng bằng cách nung nó với kim loại, nghe nói người ta có thể tạo được loại hợp kim có chất lượng cao. Trong đám soldier, thỉnh thoảng có những cá thể mà một phần bộ xương ngoài của chúng mang màu vàng ánh lục, bộ phận này cũng là hàng có thể đem bán. Còn queen (nữ chúa) chuyên để trứng cùng những con đực stallion (tuấn mã) có vai trò sinh sản thường ở sâu bên trong nên bọn Haruhiro chưa đụng độ bao giờ. Đám worker chuyên làm tổ nhỏ bé lúc nhá lúc nhúc thì vô hại và cũng chẳng có lợi gì, nên mặc kệ chúng cũng được.

Tuy không phải bọn cậu kiếm được những khoản lãi kếch xù nhưng nhìn chung cũng chưa bao giờ lỗ. Nếu chú tâm vào trau dồi kinh nghiệm và tăng cường sức mạnh một cách vững chắc, tổ của muryan không phải một bãi săn tễ. Nơi đây không lo thiếu con mồi, samurai là kẻ địch mạnh nhưng số lượng lại ít, nên nếu chú ý trong hành động thì muryan sẽ dễ giải quyết hơn bầy Tam Á Nhân tràn ra không giới hạn kia. Tiếp nữa, cũng như Tam Á Nhân không có ý định bước vào địa bàn của muryan, muryan dường như luôn tránh né lãnh địa Tam Á Nhân. Nếu chẳng may tình hình nguy ngập, bọn cậu có thể rút lui đến phần lãnh địa của Tam Á Nhân, khi đó lũ muryan cơ bản là sẽ lùi về. Bọn Haruhiro có thể sử dụng khu vực trung gian nằm giữa tổ muryan và lãnh địa của Tam Á Nhân như một loại địa điểm an toàn.

“Mà đây! Ý tao là phải làm cái gì đó đi! Mà biết không đây!? Hả!?”

Ở một quầy hàng trên đường nhánh thuộc căn cứ Tiễn Đồn Đổng Cô Độc trong buổi xế chiều, sau khi ăn tối và luôn thể làm một ly, Ranta bắt đầu nổi đoá.

“Sao mày có thể ngẩng mặt ra đó làm cái mặt như chẳng liên quan gì đến mình thế hả! Ngốc hả!? Là mày, mày đó! Tao, bảo, là, mày, đó!”

“... A?” Kuzaku đang quay mặt đi và nhâm nhi chén rượu, bấy giờ mới chậm chạp nhìn về phía Ranta. “... Tôi á?”

“Mày đó! Không mày thì còn ai vào đây, đồ ngớ ngẩn! Nghĩ sao cũng không có ai, phải không!?”

“Thế ư?”

“Thế đấy! Mà y đó! Vấn đề chính là mà y!”

“Đừng to tiếng thế.” Merry khẽ nhắc.

“Đúng đó.” Yume đồng tình trong khi xoa bóp hai vai. “Giọng Ranta ồn lắm ấy. Nó làm người ta phát bực. Mọi người xung quanh chắc thấy phiền phức lắm đấy.”

“... Xung quanh là một chuyện...” Shihoru thở dài thườn thượt. “... Tớ cũng đang thấy rất phiền.”

“Shihoruuu! Shihoruuu! Để tôi mát xa cho bà nhớ!”

“Jess Inn Sarc...”

“Này, bà, khoan đã, bà vẽ kí tự nguyên tố và niệm thần chú làm cái gì thế hả?”

“... Để tự vệ. Tớ nghĩ đó là việc đương nhiên. Jess Inn Sarc Fram...”

“Này, khoan, đợi, hiểu rồi. Tôi hiểu rồi, nhé? Sẽ không lớn giọng nữa. Là thế mà, tôi thì cơ bản chính ra nói chung là không phải muốn cãi nhau.”

Haruhiro gãi đầu. “Vậy thì nói chuyện bình thường từ đầu đi.”

“Hừ!” Ranta quệt ngón cái dưới mũi. “Thì đấy, tao bảo là mà y phải làm gì đi. Kuzaku. Chẳng cần nói cũng biết là chuyện của mà y.”

Kuzaku lại nhìn sang hướng khác. “Làm gì cụ thể là gì cơ?”

“Mà trước tiên là tao không ưa cái thái độ đó của mà y. Sao mà y phải tỏ ra hậm hực thế hả?”

“Tôi có hậm hực đâu.”

“Không phải mà y đang tỏ ra hậm hực một cách toàn diện à!? Mà y nghĩ mình có tư cách để hậm hực sao? Hừ?”

“Tôi biết là tôi đã làm không tốt...”

“Biết, ừ rồi sao? Vì không làm được trò trống gì nên mới tỏ ra hậm hực đấy hả?”

“Dù trông thế này,” Kuzaku cúi đầu, tự bấu vào cằm mình. “... Dù trông thế này, nhưng tôi đang rầu rĩ lắm.”

“Tao thì đang bảo là mà y còn không có tư cách để rầu rĩ kia. Mà y là thằng ngố hả? Đúng là thằng ngố chứ gì.”

“... Ngố này ngố nọ điếc tai ghê.”

“Ô? Bật lại à? Bật lại một cách rất tự tin? Anh bạn có tỉnh táo không đây? Có phải là thằng ngố bị ngu không? Anh bạn là thằng ngố bị ngu nhỉ. Tôi biết mà. Biết rất rõ luôn.”

“Tên kia...”

“Ồi chà. Lườm kìa? Cái anh bạn kiêu ngạo này vừa lườm tôi đấy mọi người? Tao nói mày nghe, thái độ kia nên dành cho lúc mày đã làm những thứ cần làm chứ? Mày là Tank [Chịu đòn] cơ mà. Là Tank, thế mà chẳng hoàn thành được bất cứ nhiệm vụ nào của Tank, mày là đồ Tank ăn hại!”

“Thì tôi đã nói rồi! Chính tôi cũng biết mình không làm được!”

“Mày biết thì sao lại hậm hực hả!? Sao nào!? Ý mày là thế hả? Tui mới chỉ nà một em bé chập chững bước đi, vữn chưa nàm được những đi ầu cần nàm, nhưng tui đang cố hót sức, nên mọi người hãy đối xử tốt với tui. Là vậy hả!?”

“... Tôi có nói vậy đâu.”

“Ừ thì không nói. Chỉ bộc lộ thái độ thôi!”

“Này, đồ...!”

Kuzaku tóm lấy Ranta. Không, Kuzaku định tóm Ranta, nhưng Ranta đã tặng cậu một cú móc cằm bằng nửa dưới của bàn tay. Cơ thể cao lớn của Kuzaku nghiêng nghiêng ngã ngã rồi đổ nhào. Ngay trước khi ngã xuống, Kuzaku kịp chống hai tay xuống đất, thành tư thế bò bằng cả bốn chi.

“... Chết tiệt... Đồ...!”

“Mày chỉ biết nói chết tiệt thôi à, quân tép riu!”

“Này, Ranta...”

“Mày im đi, Haruhiro! Tao sẽ nói những đi ầu cần nói cho thằng ngố này nghe, thay cho cái đũa hèn nhát là mày!” Ranta cúi người và ấn ngón trỏ vào trán Kuzaku. “Nghe đây, cái đồ Tank [Chịu đòn] thôi! Tụi này không quan tâm mày đã cố gắng hay chưa! Quan trọng là kết quả! Nỗ lực không mang lại kết quả đầu là cặn bã, không có ngoại lệ! Như đóng phân vậy! Mày nghĩ chúng ta đã chiến đấu với muryan mấy ngày rồi hả bạch tuộc! Sáu ngày! Tận sáu ngày rồi đấy! Thế mà Tank của chúng ta đối diện với một con muryan thôi cũng đã la oai oái, Tank như vậy có hay không cũng chẳng thay đổi được gì! Ngược lại, thà không có còn tốt hơn! Nếu mày làm Tank, tối thiểu cũng phải giữ chân được hai con chứ! Thử chiến

đấu quyết tử xem nào! Nếu không làm được thì cũng chết luôn đi! Đã hiểu chưa, đồ Tank thôi!”

Kuzaku cúi đầu, không buồn tránh ngón tay trỏ của Ranta.

Bình thường nếu muốn, Haruhiro hẳn đã có thể ngăn Ranta lại. Cậu cũng có thể ngắt lời Ranta giữa chừng, không cho cậu ta nói đến cuối. Không riêng gì Haruhiro. Những người luôn phê phán Ranta như Yume và Shihoru, rồi đến cả Merry, đáng ra đều có thể xen vào. Nhưng không ai làm thế.

Haruhiro dĩ nhiên không tới mức nghĩ Kuzaku là một Tank [Chịu đòn] tể tệ, không có thì tốt hơn, hay chết đi cho khuất mắt.

Chỉ là, cậu cảm thấy sự thiếu sót nơi Kuzaku. Không bàn đến kỹ thuật, dù được ban tặng chỉ đầu cao và thể hình hơn hẳn người bình thường, nhưng Kuzaku lại quá nhỏ bé với vị trí Tank.

Cậu ta chẳng phải đang đùa cợt, cũng không phải là cầu thả. Haruhiro nghĩ rằng Kuzaku thực sự đã cố gắng theo cách của mình. Nhưng mà, chỉ có vậy thôi.

Quả thực ban đầu mình đã bảo cậu ta chuyên tâm vào Block [Chặn], nhưng nếu cậu ta thực sự nghiêm túc thì chẳng phải nên có thêm cái gì đó hay sao. Kuzaku chỉ làm đúng nhiệm vụ được giao cho mình, hay nói đúng hơn là cấm đầu tự vệ trước đòn tấn công của kẻ địch mà cậu ta được phân công. Tuy cũng có thể là do không đủ sức, nhưng cậu ta chẳng thèm quan sát xung quanh. Không nhìn đồng đội, cũng chẳng để ý đến kẻ thù. Cậu ta chỉ đơn thuần ở đó. Như một chướng ngại vật tạm được. Nói thật lòng, mình không có cảm giác bọn mình đang chiến đấu cùng nhau.

Dù sao, Kuzaku mãi sau này mới một thân một mình gia nhập tổ đội của Haruhiro, điểm kinh nghiệm cũng còn nhiều cách biệt. Chắc chắn cậu ta cũng đang đối diện với những khó khăn chỉ mình cậu ta biết.

Bởi vậy, đành phải bỏ qua thôi. Nếu mình nhẫn nhịn thêm chút nữa, trong lúc ấy cậu ta chắc chắn sẽ khá lên.

Thời gian quen biết của Haruhiro với Kuzaku cũng chưa nhiều, nên vẫn có sự ngại ngùng nhất định.

Chắc hẳn Yume và những người khác cũng vậy thôi.

Xét cho cùng, Haruhiro đã không nói những điều cần phải nói. Cậu đã khiến Ranta phải nói ra.

Tối hôm đó, Kuzaku bảo: “Tôi đi làm nguội cái đầu,” hoặc đại loại thế, rồi lập tức rời khỏi chiếc lều chật chội. Ranta chẳng mấy chốc đã bắt đầu ngứa khô khô.

Không ngủ được, Haruhiro bèn ra ngoài.

Khi đi bộ khá xa khỏi con hào nơi có những túp lều nằm san sát, cậu thấy bóng người dưới tán cây. Haruhiro giấu mình sau một chiếc lều gần đó. Có lẽ cậu chẳng cần phải trốn, nhưng cậu nhớ làm rỗi.

Mặt trăng đỏ đang hiện lên trên bầu trời đêm.

Người đang ngồi dựa lưng vào thân cây là Kuzaku.

Merry đứng bên cạnh đó.

Haruhiro nghĩ bụng, *khoảng cách tế nhị đấy*. Dù nói là bên cạnh, nhưng hai người vẫn cách nhau một khoảng đủ cho một người nữa chen vào. Nhìn thấy thế, một phần trong cậu có cảm giác an tâm.

Cậu còn nghĩ, *hay là mình ghen nhỉ?*

Nhưng mình có lí do gì để ghen không? Merry là đồng đội của mình, không hơn không kém. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, nếu hỏi thích hay ghét thì hẳn là thích rồi, và ví dụ, dù chuyện này không thể xảy ra, nhưng nếu Merry bảo mình hẹn hò với cô ấy thì đương nhiên mình sẽ vui vẻ nhận lời. Mà không, cũng chưa chắc. Vì không phải mình không băn khoăn việc yêu đương trong tổ đội thì sẽ ảnh hưởng thế nào, nên có lẽ mình phải phiền não lắm. Nhưng cảm giác đúng là không có viễn cảnh từ chối đâu. Dù đây là điều chẳng bao giờ xảy ra được...

... Thật sự không thể xảy ra đâu nhỉ.

Haruhiro bỗng thấy thật trống rỗng.

Hai người đó vẫn chưa nhận thấy sự có mặt của Haruhiro. *Mau rời khỏi đây thôi, nghe trộm còn là một thói quen xấu nữa*. Dù thực ra giọng hai người cũng quá nhỏ, nên Haruhiro chẳng thể nghe được nội dung.

Giữa Kuzaku và Merry rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai người họ có mối quan hệ ra sao? Chẳng nhẽ từ bấy đến nay, họ vẫn bí mật gặp gỡ như thế này à? Mình thấy được rằng bây giờ họ vẫn giữ một khoảng cách tế nhị và chỉ nói chuyện thôi. Nhưng rồi, từ nay trở đi, biết đâu một điều gì đó sẽ bắt đầu. Điều gì đó là gì chứ? Ờ thì, chắc là nó chẳng? Ừ, hẳn là thế.

Cậu cũng nghĩ rằng, *đó không phải chuyện gì xấu*. Dù Haruhiro không có ý coi Kuzaku là người ngoài, nhưng có thể tự cậu ấy lại nếm trải cảm giác tựa như bản thân bị xa lánh. Nếu cậu ấy thân thiết với Merry, có khi trải nghiệm đó sẽ được xoa dịu phần nào.

Kể cả thế thì họ đang nói về cái gì vậy nhỉ?

Tò mò ghê. Nhưng tò mò cũng đâu có ích gì.

Haruhiro lén thở dài rồi quay gót.

Đêm nay chẳng biết mình có ngủ được không... ?

18. Phương pháp luận để đi tới đích

Shihoru không biết chuyện gì đã xảy ra và cũng không muốn biết, nhưng quả thực Kuzaku đã thay đổi.

Vừa dùng khiên Block [Chặn] thanh kiếm đen của samurai, cậu ta vừa duỗi cẳng tay phải để vung thanh trường kiếm và chém con soldier A. Ở đó không còn bóng dáng một thánh kỵ sĩ nhất gan chỉ biết chăm chăm bảo vệ cơ thể, cơ thể hình to lớn lại như rùa.

“Gư a! Ku a a...!”

Cậu ta đang *giơ* người ra, nên toàn là sơ hở. Cũng có lúc cậu ta không chặn hết được thanh kiếm đen của samurai bằng khiên và bị táng vào mũi sắt. Thỉnh thoảng, cậu ta hứng đòn phản công của soldier A và suýt phải thoái lui. Bất chấp đi đâu đó, Kuzaku vẫn trụ vững, không chể được tên samurai ở chính diện trong khi tiếp tục tấn công soldier A. Cả samurai lẫn soldier A đều không thể ngó lơ Kuzaku được. Khó có thể gọi là ngoạn mục, vì cậu ta toàn đặt mình vào thế nguy hiểm, nhưng đúng là Kuzaku đang “cân” được cả hai con.

“U ha ha haa! Mà làm được đấy thôi...!” Ranta phờn chí.

Ranta thì, hãy, vẫn y như cũ. Cậu ta tấn công quyết liệt, dùng Leap Out [Phóng ra] và Exhaust [Bài xích hệ] để gây nhiễu đối phương, kết liễu soldier B bằng Avoid [Cú đâm lảng tránh], rồi nhảy bổ sang con soldier C không chậm trễ lấy một giây.

“Cứ thế này mà tiến...! Để ông đây toả sáng hơn nữa nàoooo...!”

“Jess Inn Sarc Cart Fram Dart...!”

Shihoru tung chiêu Thunderstorm [Giông sét hung bạo], phiên bản cao cấp của chiêu Lightning [Sấm sét], dọn dẹp ba con soldier mới từ trong hang xông ra chỉ với một đòn. Phía sau vẫn còn hai con soldier nữa lao tới, nhưng nếu không nhờ Shihoru xử lí gọn ba con ban đầu thì số quân tiếp viện đã lên tới năm tên.

“Hay lắm, Shihoru...!” Haruhiro khen ngợi.

Haruhiro ra chiêu Swat [Đập ru ồi] với cánh tay phải trông giống lưỡi dao của soldier D bằng dùi cui và với tay trái bằng dao găm. Với đối thủ là muryan, không thể dùng Arrest [Bắt giữ] hay Shatter [Phá gối], nhưng tối qua, vì mãi mà không ngủ được, Haruhiro đã nảy ra một ý tưởng. *Thế này thì sao hả?* Haruhiro mạnh dạn bước tới ngay phía trước ngực con muryan. Nó định cắn cậu, nhưng cậu đã dự đoán được chuyện đó rồi. Khi con muryan chồm tới, không hề bối rối hay lúng túng, Haruhiro vung dùi cui đánh vào giữa mặt nó và đâm dao găm vào vị trí dưới cằm. Rồi cậu cứ thế vặn gãy cổ nó. Samurai trông khá vạm vỡ, cả các khớp tay chân lẫn cổ đều dày và chắc, nhưng soldier thì không được như thế. Còn phải nói là rất mỏng manh.

“Mu nyaa...!”

Yume dùng dao săn chặt đứt một cánh tay của soldier E, rồi lập tức đổi hướng đánh một cú vào đỉnh đầu nó. Trong khi kẻ địch còn đang loạng choạng, cô liên tiếp trút xuống nó vô số nhát dao săn. Đánh cho nó tối tăm mặt mũi. Thay vì bị chém đứt, ta nên nói là đầu con soldier E bị đập nát thì đúng hơn. Haruhiro đưa mắt ra hiệu cho Yume, rồi tiến về phía con soldier F tiếp viện. Yume xử lí con soldier G. Merry kiểm tra lại cổ tay trái. Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] vẫn còn hiệu lực.

“... Hự...! Nư a! Gư...!” Kuzaku gằn gừ.

Kuzaku vẫn kiên trì *giữ chân* samurai và soldier A. Ranta đang áp đảo con soldier C, có vẻ sắp hạ được nó rồi. Haruhiro dùng dùi cui ra chiêu Swat [Đập ru ồi] với cánh tay phải của soldier F. *Mình cũng sẽ dọn dẹp tên này nhanh thôi.*

“Hơ...!?” Nghe Kuzaku bật ra chất giọng lạ lùng, trong một thoáng, Haruhiro tưởng cậu ta đã làm hỏng chuyện gì đó, nhưng không phải.

Là con samurai. Nó đang bỏ chạy.

“Khoan... Thế này, là sao...!?”

Kuzaku vừa Block [Chặn] cánh tay của con soldier A, vừa nhìn sang Haruhiro. Bị hỏi “là sao” thì cũng thật khó trả lời. Samurai là loại muryan hiểu chiến một cách quái đản, khi đã xác định đối phương là địch, nó sẽ đeo bám đến chết mới thôi. Một sinh vật như thế mà lại bỏ chạy ư? Lần

đầu tiên cậu thấy cảnh đó. Chính Haruhiro cũng không hiểu đầu của tai nheo gì cả.

Những sự việc không ai hiểu đầu của tai nheo gì vẫn còn tiếp diễn.

Con samurai đã phát ra một tín hiệu gì đó chẳng? Dù không có biểu hiện rõ ràng, nhưng bọn soldier đầu bắt đầu nhất loạt thoái lui.

“Cái quái gì vậy! Tao không thể tui bay thoát đâuuuu...!”

Ranta định đuổi đánh con soldier C... *Nhưng việc này lạ quá.*

“Khoan đã, Ranta! Đừng đuổi theo...!”

“Hả!?”

“Đáng nghi lắm. Hình như có cái gì đó.”

“Cái gì đó là cái quỷ gì cơ!?”

“Nếu biết thì tao đã nói cho mày rồi. Tao không rõ, nhưng chắc chắn là nguy hiểm.”

Đây không phải linh cảm.

Đúng như vẻ ngoài, tập tính của muryan khá gần với loài kiến, cả đàn sẽ phối hợp hoạt động với nhau như một sinh vật duy nhất. Dường như với muryan, không có khái niệm về cá thể, nhiệm vụ của bầy đàn luôn được ưu tiên hơn tất cả những thứ khác. Để hoàn thành nhiệm vụ được giao, chúng không ngại hi sinh bản thân mình. Thế vẫn chưa là gì, có lẽ ngay từ đầu các muryan đã không được trang bị khả năng tôn trọng bản thân và tự vệ.

Những con muryan như thế lại bỏ chạy.

Chắc không phải con samurai đã suy tính gì đó rồi làm vậy. Tụi muryan hẳn không có được trí tuệ cỡ này.

Nhiều khả năng chúng được mặc định rằng, trong tình huống nào đó sẽ phải lập tức chạy trốn, phải rời khỏi vị trí ngay, như một hình mẫu hành động được khắc sâu vào tiềm thức của giống loài này.

Tại sao chúng bỏ chạy? Bỏ chạy... Di tản. Khởi cái gì... ?

Haruhiro phóng tầm mắt về phía những cái miệng hang mở ra ở khắp mọi nơi. Trong số đó có cả cái hang mà con samurai và lũ soldier vừa mới lui vào.

Nơi được gọi là “tổ của muryan” này khác với lãnh địa của Tam Á Nhân. Bề rộng tối đa là mười mét, chiều cao bằng khoảng một nửa. Đường hầm khúc khuỷu nên khó mà nhìn thông được ra xa. Những cái hang có độ

lớn đủ cho hai con muryan đi ngược chiều xoay xở lách được qua nhau. Con người cũng có thể chui vào.

“Nấp thôi.” Haruhiro nói.

Mỗi người trong nhóm hẳn cũng cảm nhận được bầu không khí bất thường. Ngay đến Ranta cũng không chống đối. Tụi Haruhiro náu mình vào một cái hang của lũ muryan.

“... Các cậu, nghĩ là, cái gì?” Shihoru thì thào nói.

Haruhiro lắc đầu. “... Tớ không biết.”

“Fu nu...” Yume thấp giọng rên rỉ bên cạnh Haruhiro.

“Tụi bây, im lặng chút đi!” Ranta la lối.

“... Đứa ần nhất là cậu đó.”

“Ồ ờ? Kuuuuzakuuuuuuu. Mà ần nói hơi bị xác xược với tao đấy nhé. Trong khi mà ần chỉ là một thằng Tank [Chịu đòn] kém cỏi thôi.”

“Cái đó không liên quan mà? Nhất là trong tình hình này.”

“Công nhận.” Merry tán thành.

Nhóm Haruhiro áp lưng vào vách hang muryan và xếp hàng ngang. Thứ tự tính từ phía gần cửa hang vào trong là: Haruhiro, Yume, Shihoru, Ranta, Merry, Kuzaku. Merry ở bên cạnh Kuzaku. *Vậy thì sao chứ? Chính chuyện đó cũng không liên quan mà? Chính xác. Hoàn toàn chẳng liên quan.* Haruhiro bèn hít thở sâu.

“Mọi người ở lại đây. Tớ sẽ ra thám thính một chút.”

“Có ổn không vậy? Haru đi một mình có nguy hiểm quá không?” Yume hỏi.

“Đi một mình sẽ tốt hơn. Tớ là đạo tặc mà. Nói gì thì nói, đây vẫn là chuyên môn của tớ.”

Bên trong hang của muryan rất tối. Haruhiro cảnh giác không làm phát ra tiếng bước chân, thận trọng hướng đến lối ra vào.

Cậu hạ thấp thân mình, chỉ thò mặt ra chút xíu.

Khác với lãnh địa của Tam Á Nhân, nơi có bên trên mở ra giống một hẻm núi hơn là hang động, tổ của muryan có *trần*. Có đi ầu, không phải trần hang hoàn toàn bị bít kín. Có khá nhiều khe hở, ánh sáng từ đó lọt vào, nên ở đây vẫn ít nhiều sáng sủa.

Hình như không có gì cả. Ít nhất là vào lúc này.

Không gian lặng ngắt như tờ.

Vì mọi thứ im ắng quá, nên kể cả khi nó lọt vào tầm mắt, Haruhiro vẫn chưa nhận ra ngay. Ban đầu cậu chỉ có cảm giác hơi gờn gợn.

Kiểu như là... *Ừa? Có... gì đó, ở đằng kia, thì phải?*

Kiểu như là... *Thứ đó là gì thế?*

Nó ở đó... phải không?

Phải với không gì nữa, đúng là nó ở đó rồi. Nó đấy. Thứ đó... màu đen.

Không phải, không đen hẳn nhưng rất giống sắc đen. Nó trùm một thứ trông như áo mưa vậy.

Giống, con người...?

Chắc nó cũng có đầu, tay và chân. Nó đang đi. Đúng hơn là nó bước tới từ đằng xa, từ phía sâu trong hang. Haruhiro nghĩ mình không hề nhận ra điều đó, nhưng cậu không nghe thấy tiếng bước chân. Hoàn toàn không tiếng động.

Tay nó cầm một vật gì đó rất dài. Một ngọn giáo chăng? Tuy nhiên, xét hình dạng phần mũi thì không gọi là giáo được rồi. Phần mũi trông giống kiếm hơn là giáo, như thể một con dao dày dặn bền chắc, na ná dao đầu bếp. Khá giống naginata^[14]. Còn nữa.

Hắn ta, to khủng khiếp. Chắc chắn cao hơn hai mét. Cậu đoán không tới ba mét, nhưng cũng phải vào khoảng hai mét rưỡi.

Đầu nó nhỏ một cách kì lạ, nhưng khổ vai lại rộng. Vóc dáng quá giống một hình tam giác ngược. Trong tư thế đồ người về phía trước, nó chống cây naginata như một cái gậy để bước đi.

Nhìn như nó đang chống cây naginata xuống mặt đất, vậy mà tại sao lại không có âm thanh?

Tên đó thật đáng sợ. Một kẻ cực kì nguy hiểm. Thứ tai hại nhất chính là việc không có cảm giác nguy hiểm. Bởi khi ta phát hiện ra, kẻ thù đã ở ngay sau lưng sắp sửa giáng đòn chí mạng, chuyện ấy thật sự nguy hiểm khôn lường.

... Ustrel.

Cái tên đó đột ngột hiện lên trong đầu Haruhiro. Souma đã từng nói, nếu vượt qua lãnh địa của Tam Á Nhân và đến tổ của muryan, ustrel sẽ lang thang ở đó. Anh ấy cũng nói thêm rằng nếu có thể đánh bại ustrel,

phạm vi hoạt động chắc chắn sẽ được mở rộng ra đáng kể. *Ustrel*. Souma có lẽ đã cố tình không nói cụ thể về ustrel. Vì bọn Haruhiro là lính tình nguyện. Những thành viên xoàng xĩnh ở trình độ thấp thế này, nhưng vẫn là lính tình nguyện. Trong lần đầu được dẫn tới Văn phòng Đoàn lính tình nguyện, Brichan đã dạy bảo cả đám rằng từng người phải dựa vào tài năng của bản thân cùng phán đoán cá nhân để thu thập thông tin, đánh bại kẻ địch, đó chính là phương châm của lính tình nguyện. Souma đã công nhận nhóm Haruhiro với tư cách lính tình nguyện, coi bọn cậu là đồng đội của mình. Vì thế, tội Haruhiro phải tự mình học hỏi. *Ustrel. Kẻ này. Kẻ này là ustrel. Tội mình phải đánh bại hắn.*

Ustrel đang từ từ, từ từ tiến lại gần trong yên lặng, tưởng như không gì có thể tĩnh lặng hơn.

Có phải cậu nên quay về chỗ đồng đội ngay bây giờ không nhỉ? Nhưng cậu có cảm giác nếu mình cử động lúc này thì sẽ bị phát hiện ngay. Vì khoảng cách giữa cậu và ustrel vẫn còn khá xa nên may ra thì ổn, nhưng cậu sợ. Haruhiro đã vô thức lấy tay bịt chặt mũi và miệng từ lúc nào không biết. Để tiếng thở không lọt ra ngoài. *Mình cảnh giác quá rồi. Bình tĩnh nào. Mình phải tỉnh táo. Nhưng đúng là mình không thể cử động được.*

Ngay trong lúc Haruhiro đang loay hoay như thế, con ustrel vẫn ngày một áp sát cậu. Nó nhanh hơn cậu tưởng, hoặc nói chính xác là hơn chính về bên ngoài. *Còn mười lăm mét? Mười mét? Nó đang tiếp cận đến khoảng cách đó rồi.*

Mình vẫn chưa... bị phát hiện nhỉ? Chạm một bên gối xuống đất, Haruhiro khom nửa thân trên thấp hơn nữa, chỉ thò mặt ra có một xiu xiu. Dù đúng là có ánh sáng lọt vào thì cũng không lấy gì làm sáng sủa, nên ustrel... chắc hẳn... sẽ không thấy cậu được. Nó đang di chuyển với nhịp độ cố định. *Nó cũng không tăng tốc, vậy nên nó chưa phát hiện ra... đâu nhỉ? Mình nghĩ thế.*

Mình muốn giấu mặt đi. Nhưng không cử động được. Không xong rồi. Thất bại rồi. Lẽ ra mình nên quay về ngay mới đúng. Giá mà mình cứ nấp trong hang. Tệ thật. Gần tới rồi. Gần lắm. Gần thật sự. Năm mét nữa? Bốn mét? Ba mét? A a a... Nó dừng lại.

Con ustrel ngoặt sang bên phải không một tiếng động.

Rồi nó đi xa dần.

Không, nhưng mà, vẫn chưa được. Còn quá sớm để yên tâm. Chờ thêm chút nữa. Sau khi nó đi xa thêm tẹo nữa. Sắp an toàn chưa nhỉ? Không thể nói chắc điều gì.

Cuối cùng, đến khi bóng dáng con ustrel đã tan vào bóng tối và hoàn toàn không thấy được nữa, Haruhiro mới quay lại chỗ các đồng đội.

“... Ustrel vừa xuất hiện.”

“Trông gay go lắm hả?”

Nếu là Ranta mọi khi, dù cậu ta có nhảy xổ ra trước khi hỏi câu đó thì cũng không lấy gì làm lạ. Cậu ta đã trưởng thành một chút rồi sao? Haruhiro gật đầu.

“Tương đối đấy. Nó đen đen, to đùng, cằn theo vũ khí trông như naginata vậy.”

“Souma đã nói nếu có thể hạ gục thứ đó thì phạm vi hoạt động của tụi mình sẽ được mở rộng phải không?”

“Ừ.”

“Thế nghĩa là ustrel không chỉ có một, mà là nhiều. Chúng đi vòng vòng quanh tổ của muryan, và không ai biết sẽ chạm trán chúng ở đâu nhỉ?”

“... Hơn thế nữa,” Shihoru hít vào một hơi rồi thở hắt ra, “... không chỉ con người chúng ta, mà ngay cả những sinh vật khác cũng sợ ustrel...”

“Tính sao đây...?” Giọng Yume lần này nghe cứng nhắc nhất tính từ trước tới giờ.

“Hỡi Bóng tối, hỡi Chủ nhân Ác đức. Demon Call [Triệu hồi Ác linh]!”

Ranta đột ngột niệm chú. Trước mặt cậu xuất hiện một thứ tựa đám mây màu tím đen. Đám mây cuộn xoáy, dần tạo thành hình dạng xác định: nửa thân trên của một người không đầu, hai con mắt như hai cái lỗ nằm ở chỗ tương ứng với ngực, bên dưới là cái miệng trông giống một vết nứt. Thứ có hình dạng như thế... là tùy tùng của hắc ám kỳ sĩ, Demon [Ác linh]. Nó là Zodiakun.

(Ki hi... Ki hi hi hi hi... Bị triệu hồi nên ta tới rồi đây... Ki hi... Ta về được chưa nhỉ...?)

“Tất nhiên là không được! Ừi...” Ranta che miệng mình. “... Zodiakun, hôm nay không đùa cợt gì đâu nhé. Giờ là trận quyết đấu sống còn đấy.”

(... I hi hi hi... Thế cơ à?... Cuối cùng thì... cũng tới lượt người chết rồi nhỉ... Ranta... I hi hi...)

“Đ... Đừng có nói mấy câu gở mồm. T... Tao sẽ bị lo lắng đó!”

“... Chiến hả mọi người?” Kuzaku rõ ràng không mấy tự tin.

“Tớ thế nào cũng được.”

Merry hình như đang căng thẳng. Cô bỗng nhiên kiểm tra cổ tay trái của mình và nhận thấy ánh sáng từ ngôi sao sáu cánh đã mờ đi, le lói sắp tắt. Merry làm động tác biểu thị ngôi sao sáu cánh.

“Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris... Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng]!”

Ngay tức khắc, những ngôi sao sáu cánh trên cổ tay trái của bọn Haruhiro đã lấy lại ánh sáng của mình.

Merry thở ra một tiếng. “... Vì nhiệm vụ của tớ thì không thay đổi rồi.”

“Có khi con quái kia đi mất rồi.”

Haruhiro nhắm nghiền mắt lại. *Bọn mình đã chuẩn bị được gì chưa? Mình không rõ. Bởi dù sao thì cả bọn đều chẳng biết tí gì về đối phương cả. Nhưng thật lạ lùng. Chẳng hiểu vì sao, trong đầu mình không hề hiện lên lựa chọn cúp đuôi bỏ chạy.*

“Chúng ta sẽ xem tình hình, nếu nó lại tới thì sẵn sàng tấn công nhé. Nhưng, tụi mình sẽ kéo nó đến địa phận an toàn. Việc này giống như đo lường sức mạnh của đối phương, nếu thấy nguy hiểm thì chuồn ngay lập tức. Có thể tụi mình còn phải bỏ chạy luôn từ sớm, nhưng bất luận thế nào, tớ cũng là người sẽ đưa ra quyết định rút lui. Mọi người phải tuyệt đối tuân theo. Được chứ?”

Ranta tắc lưỡi. “... Lên mặt quá đấy cha nội. Đành thế. Tao hiểu rồi.”

(Ki hi hi hi... Ngoan ngoan quá nhỉ Ranta... Mà sẽ chết... Ki hi hi hi hi hi... Bị cấm cò báo tử^[15] rồi kìa...)

“H... Hiểu rồi!” Yume gật đầu mạnh đến nỗi ai cũng biết cô ấy vừa làm gì dù đang ở trong bóng tối.

“... Tớ sẽ tập trung dùng ma pháp để tấn công... nên Merry à, bảo vệ tớ nhé!”

“Ừ. Cứ để tớ lo.”

“... Đánh thật hả?” Kuzaku hạ miếng che mắt trên mũ giáp. “Không biết tôi có chặn được hắn không đây.”

“Cậu phải chặn chứ. Cậu là Tank [Chịu đòn] mà.”

Nói vậy xong, Haruhiro liền cảm thấy hối hận. Có lẽ cách nói của cậu hơi gay gắt. Nhưng Kuzaku lại thoáng mỉm cười.

“Ờ. Phải đấy. Dù gì tôi cũng định làm Tank [Chịu đòn], nên chiến thôi.”

“Vì tên này cực kì khó phát hiện nên mọi người cảnh giác nhé.”

Cả bọn quay lại cửa hang với Haruhiro dẫn đầu. Cậu thử thò mặt ra... và rùng hết cả mình.

... *Gần quá.*

Suýt nữa cậu đã buột miệng kêu lên, nhưng may sao vẫn kìm lại được. Nó ở đó. Ustrel. Haruhiro lúc này đang bối rối nên không tự tin về độ chính xác khi ước lượng bằng mắt của mình, nhưng dường như vị trí của nó so với các cậu gần hơn mười mét và xa hơn năm mét. Nó không di chuyển mà đang đứng yên một chỗ.

Bỗng dưng, Ranta thò mặt ra bên cạnh Haruhiro. “... Uầy!”

“M... Mà, đờng!”

“Để tôi lên trước...!” Kuzaku lao lên.

Con ustrel đã bắt đầu chuyển động rồi. *Kinh quá. Dữ dội. Khủng khiếp.* Nên nói là nhanh hay là quá nhanh đây. Cây naginata của nó đâm xoẹt một đường, Kuzaku đã dùng Block [Chặn] mà chẳng ăn thua. Cậu ấy cùng chiếc khiên bị hất văng đi. Ranta niệm chú tới đoạn “Hỡi Bóng tối...” liền nhận ra mình sẽ không kịp, nên vung thanh trường kiếm, không phải để tấn công, mà là phòng thủ. Cây naginata của ustrel. Tới rồi. Ranta, bằng cách nào đó, đã chặn được nó bằng thanh trường kiếm. Nhưng cậu ta vẫn bị thổi bay. “Hự...!”

Không không không? Tiêu rồi, làm sao đây, tiêu mất, phải làm gì? Giờ có bảo là chạy thì Kuzaku với Ranta thành ra thế kia rồi, hơn nữa con ustrel còn đi về hướng này nữa chứ. Swat [Đập ruồi]? Vô ích thôi. Naginata. Đâm tới. Vừa phát ra tiếng kêu “I i...!” kì quặc, Haruhiro vừa nhảy sang bên rồi lộn một vòng. Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra lắm nhưng hình như cậu đã tránh được. Con ustrel cho thân naginata trượt trên

lòng bàn tay, cấn ngấn nó lại rồi chém xuống. Đương nhiên là nhắm vào Haruhiro. *Kì này thì mình lĩnh đủ. Mình sẽ tiêu tòng.* Trong thâm tâm Haruhiro nghĩ rằng, *ai chịu ngồi yên để bị xử hả*, nhưng cậu ở trong tình trạng không thốt nên lời, âm thanh kẹt lại trong cổ họng. Haruhiro bò vòng quanh để trốn. Ngọn naginata giáng xuống xới tung mặt đất. *Khiếp khiếp khiếp khiếp vậy. Chết chết chết chết chết mất. Chết thật đấy. Cái quái gì đây. Cái quái gì.*

“Ya yaaaa...!” Yume bắn ra một mũi tên từ trong hang. Trúng đích. Mũi tên găm vào ngực phải con ustrel. Con ustrel quay sang Yume chẳng nói chẳng rằng, hoặc tả đúng hơn là lặng thinh không một tiếng động. Đằng sau Yume có cả Merry và Shihoru. *Ôi, không được rồi.* Haruhiro tạm thời được cứu, nhưng như thế chẳng phải bung hết rồi sao.

“Zu ô sha raaaaaaa...” Ranta vừa rống lên bằng giọng kì quái vừa bật nhảy, đột kích con ustrel. Không phải cậu ta liều mạng mặc kệ sự đời. Có lẽ mục đích của Ranta là thu hút sự chú ý của nó. Nhưng ustrel chẳng thêm ngoái đầu lại mà thúc chuôi naginata vào ngực Ranta. Ranta rên lên, suýt thì ngã xuống, may được Zodiakun đỡ lại. (... Ng... ng... ngu ngốc... I hi...)

Kuzaku dùng mặt bên của thanh trường kiếm gõ vài lần vào chiếc khiên. Con ustrel hoàn toàn không ngó ngang gì tới cậu. Kuzaku giương khiên ra trước và lao thẳng vào nó. Ustrel làm ra vẻ nó không hề bận tâm đến cậu mà sẽ tiếp tục xông tới tấn công tụi Yume, nhưng rồi bất ngờ quay đầu lại. Cây naginata loé sáng. Kuzaku không đón được hết chiêu. Đúng hơn là cây naginata của con ustrel *vươn dài* ngoài dự đoán, không nhắm vào khiên mà vào tay trái của Kuzaku. Cậu lãnh trọn một nhát naginata vào tay trái. Nó đứt lìa rồi? Hay bị gãy gập? Chỉ thấy Kuzaku buông rơi chiếc khiên và ngã lăn ra. “Ư ư aaaaaaaaaaaaaa...!”

“Híc!” Yume đang lùi lại, còn chẳng lấp tên lên cung. Merry và Shihoru cũng vậy. Thoái lui tiếp sẽ là hang. Như vậy thành ra họ sẽ phải chui vào hang của muryan. Hang à? Nếu là tụi Haruhiro thì có thể đi xuyên cái hang đó mà không cần cúi gập người, nhưng ustrel thì sao nhỉ? Chiều cao của ustrel là khoảng hai mét rưỡi. *Chắc không có chuyện nó không thể chui vào được đâu. Để xem, nếu là hang ngách của Tam Á Nhân thì sẽ nhỏ hơn, tuy trường hợp có thể sử dụng như một nơi lánh nạn. Hang của muryan thì hơi khó nói. Vậy giờ tính sao? Nên làm thế nào? Trước tiên... Trước tiên,*

phải giúp tụi Yume thoát thân. Chính thế. Đó là ưu tiên cao nhất. Để đạt được điều đó, việc mình có thể làm là gì? Chuyện Haruhiro có thể. Chắc chỉ còn cách này thôi.

Haruhiro cất dùi cui đi. Cậu không hô lên như Ranta và Kuzaku mà chạy thẳng về phía ustrel. Bước chân cậu lảo đảo, cảm giác thật lạ lùng. Tâm nhìn của cậu đang thu hẹp lại.

Ustrel không quay về phía cậu.

Tụi Yume đã chui vào hang của muryan.

Khi Haruhiro định nhảy lên bám lấy ustrel thì đúng như dự đoán, nó thúc chuôi naginata về phía cậu. Trò này cậu đã thấy một lần. Có thể tránh được. Nói vậy nhưng thật ra là hút chết. Động tác của con ustrel sắc bén hơn dự tính, còn chuyển động cơ thể của Haruhiro lại vụng về. Dù vậy cậu vẫn bám được lên lưng nó.

“Yume...! Chạy xa đi...! Nhân cơ hội này...!”

“Hở!?”

Yume đứng sững lại, khiến Merry phải thúc giục cô.

“Nhanh lên!”

“Ừm!”

Shihoru dẫn đầu cả nhóm chạy ra khỏi hang của muryan. Con ustrel định vung naginata tiếp. *Tao mà để mày làm vậy á?* Haruhiro đâm con dao găm đang cầm ngược tay vào bên đầu ustrel. Nó bị bật ngược trở lại. *Cảm giác ở tay này. Cứng quá. Mũ sắt à?* Chiếc mũ trùm của trang phục trông giống áo mưa tuột ra, để lộ phần đầu của ustrel. *Mũ giáp... đó hả? Không rõ lắm. Nhìn như một cái đầu lâu làm bằng kim loại.*

“Ư ư! Aa! Aaaa...!”

Haruhiro liên tiếp nện dao găm vào cái đầu trông như đầu lâu kim loại ấy của ustrel. Chẳng rõ nó có thấy đau không, nhưng hình như khá là khó chịu. Nó vặn vẹo thân mình, cố gắng hất Haruhiro xuống. Nó tung chiêu thúc cùi chỏ. Khoẻ kinh hồn. Cơn đau, đúng hơn là chấn động từ những cú đánh của nó thật khủng khiếp.

Shihoru, Yume, Merry chạy qua ngay trước mặt ustrel.

“Suuuuuuuuuuuuuu...”

Tiếng gì thế nhỉ? Phát ra từ con ustrel à? Giọng nó chẳng? Hay tiếng thở? Cậu không rõ nữa, chỉ biết con ustrel đã vươn tay trái ra. Nó định chụp lấy đầu Haruhiro. Nếu xoay xở không khéo, cậu có thể bị nó bóp nát đầu. Tạm thời tội Yume đã thoát, cơ hội đây rồi.

Haruhiro phi thân rời ra khỏi lưng ustrel.

Ustrel, lập tức quay sang phải không một tiếng động... *Cây naginata. Tới rồi.*

Haruhiro cúi xuống ngay. Đó là tất cả những gì cậu có thể làm.

“Angerrrrrr [Cú đâm phần nộ]...!”

Nếu Ranta không liều mạng xông vào đâm ustrel thì chắc Haruhiro đã bị chém làm hai mảnh bởi đòn tiếp theo rồi.

Thế nhưng, con ustrel đã đánh trả thanh trường kiếm của Ranta bằng tay trái.

“Hả...”

Nó nhắm tới Ranta đã bị mất thăng bằng và vung naginata xuống chỉ với một mình tay phải. *A... Thôi xong. Sẽ chết. Ranta sắp tiêu đời.*

(Ki hi...!)

Zodiakun.

Chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Zodiakun xô Ranta bay ra.

Zodiakun thế chỗ cho Ranta, bị chém làm đôi bởi cây naginata của kẻ địch.

(... Ừ... Ừ hi... Ranta... Chết đi...)

“Vừa cứu người xong mà còn nói...!” Ranta lao tới chém ustrel. “Đừng có nói thế! Mày đó! Zodiakun! Cái loại mày! Tao sẽ lại gọi được mày ra bất cứ lúc nào thôi, hiểu chưa? ... Ừ ô raaaaaaa...!”

“Đừng làm liều, Ranta!” Haruhiro đứng lên. “Tội mình sẽ kéo nó về vùng an toàn...!”

“Exhaust [Bài xích hệ]...!”

Ranta nhảy lùi về sau với khí thế ngàn ngụt, nhưng ustrel không bị hút theo.

Không phải Haruhiro, cũng không phải tội Yume, ustrel quay bước về phía Kuzaku lúc này vẫn chưa ngẩng dậy được.

“... Đây...!” Haruhiro vùng chạy, nhưng khó mà kịp được, và giả dụ là kịp đi nữa, có vẻ cậu cũng chẳng cứu được Kuzaku.

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Lightning [Sấm sét]. Ma pháp của Shihoru. Tia sét đánh trúng ustrel. Cơ thể to lớn của nó khựng lại, từ lớp trang phục có một hai làn khói, hơi nước, hay cái quái gì đó bốc lên, nhưng chẳng biết đòn đánh có hiệu quả không? Tối thiểu thì có vẻ nó vẫn không chịu tổn thương gì nghiêm trọng. Ustrel quay mặt về phía tụi Shihoru đứng bằng động tác rất mượt. Tệ thật. Hội con gái đã thành mục tiêu. Nhưng cũng nhờ đó mà Kuzaku còn giữ được mạng.

“Ranta! Làm cách nào đó thu hút nó đi...!”

“Đã rõ...!”

“Đứng dậy nào, Kuzaku...!”

Haruhiro chạy tới bên Kuzaku. Cánh tay trái của Kuzaku *phế* hoàn toàn. Phải nói là rất tệ. Bị chém sâu, bị gãy, tóm lại là một mớ bầy hầy. Tuy vậy, Kuzaku đã rất cố gắng. Cậu ta tự nâng người dậy và gật đầu.

“... Tôi ổn. Chạy được. Xin lỗi nhé, cậu cần giúp tôi cái khiên được không? Nếu có thể.”

“Khiên?”

“Để khi tay khỏi còn có cái mà dùng. Không có khiên thì tôi thành vô dụng.”

“... Nếu bí quá là tôi vút đi đấy nhé!”

Haruhiro nhặt khiên cho Kuzaku. Chẳng biết Kuzaku có thể bắt kịp không? Sẽ rất vất vả, nhưng cậu ấy phải cố gắng theo kịp thôi.

Nhóm Yume đang bỏ chạy. Ustrel đuổi theo họ. Ranta hình như đang cố gắng làm mọi cách để con ustrel phải ngoái lại, nhưng không mấy ăn thua. Con ustrel không buồn liếc mắt về phía sau, chỉ dùng chuôi kích và tay trái dễ dàng chặn đứng trường kiếm của Ranta.

“Đồ chết bầmmmmmmm...! Tên này là thứ quái quỷ gì hả?”

“Ustrel chứ còn gì nữa...!”

Vừa hết một câu vô nghĩa vừa guồng chân, Haruhiro nghĩ ngợi. Cậu nghĩ xem nên nghĩ thế nào. Tóm lại là nghĩ cái gì mới được chứ?

Nhóm Yume có thể cứ thế mà chạy thoát không? Cậu không biết. Nhưng có lẽ là không thể. Một lúc nào đó sẽ bị đuổi kịp thôi. Trước lúc đó, bọn Haruhiro phải ngăn ustrel lại. Liệu có ngăn được không đây?

“Yume! Merry! Shihoru...! Đi quá vùng an toàn thì chui vào hang ngách của Tam Á Nhân nhé...!”

Không có tiếng trả lời. Cả ba đều đang chạy bán sống bán chết.

Kuzaku đang tụt lại sau. Cũng phải thôi nhỉ.

Ustrel thỉnh thoảng lại khua naginata. Mỗi lần như thế, người đang chạy cuối nhóm các cô gái là Yume lại thét lên kinh hãi. Cây naginata có thể chạm tới Yume bất cứ lúc nào.

Trên hang mở ra, xung quanh trở nên sáng sủa hơn. Đã tới vùng an toàn.

Mặc dù gọi là vùng an toàn, nhưng thực ra chẳng phải nơi đây tồn tại một địa điểm có thể phân tách rõ ràng như thế. Nó nằm ngay cạnh lãnh địa của Tam Á Nhân. *Lối đi chính* vươn ra thẳng tắp, hai bên vách là những ngách hang.

Đột nhiên, con ustrel tăng tốc và đâm cây naginata ra.

“Ư na...” Yume nhảy chéo sang để tránh, nhưng mũi naginata đã sượt qua mạn sườn cô làm rách một đường.

“Yumeeeeee...! Leap Out [Phóng ra]...!”

Ranta nhảy bổ tới, xô vào lưng ustrel. Ngay khi quay đầu lại, nó chém naginata xuống theo phương chéo.

“Nugh...!”

Ranta bị quật xuống đất như quả bóng hay một thứ tội nghiệp nào đó, ấy là lúc mũi giáp của cậu tuột ra. Con ustrel vung naginata lên tức khắc.

“Exha...!”

Chắc Ranta định phát âm từ “Exhaust” nhưng làm không nổi. Ranta nhảy vọt ra sau từ tư thế như con ếch, suýt soát tránh được cây naginata.

Merry dìu theo Yume chạy vào một ngách hang. Shihoru cũng theo sau. *Tốt rồi. Khá lắm, Ranta. Được...!*

Rất khó để đi được tới cái ngách hang mà nhóm Merry đã chui vào. Haruhiro nhắm tới một ngách hang khác nằm bên vách còn lại, dẫn theo Kuzaku. “Ranta, mày cũng qua đây đi...!”

“Exha! Đơn giản, xha! Ex không! Hề hau...!”

Ranta tung chiêu Exhaust [Bài xích hệ] liên tiếp, và loanh quanh chạy trốn khỏi cây naginata của ustrel. Haruhiro muốn giúp sức, nhưng đó là ngón nghề chỉ mình Ranta làm được. Dù Haruhiro có xuất đầu lộ diện thì cũng chỉ làm vướng tay vướng chân. Cùng lắm là cậu sẽ cố kéo dài thời gian, dính đòn, toi mạng, để Ranta chạy thoát trong lúc đó. Như thế thì thật vô nghĩa.

“Nếu là mày, nhất định sẽ làm được! Ý tao là, mày mà không làm được thì ai mới có khả năng chứ...!”

“Đồ đần! Mấy chuyện như là ‘nếu là tao thì sẽ làm được’ ấy, ai cũng biết thừa rồi thì còn nói làm gì hử! Leap Out [Phóng ra]...!”

Ranta không lùi lại mà nhảy về phía trước hòng lao xuyên qua bên sườn trái của ustrel. Con ustrel ngay lập tức ngoắt sang phải và truy kích Ranta. Nhưng Ranta lại nhảy tiếp.

“Leap, Leap, Leap Ou! Leap, Leap, Leap, Leap Out [Phóng ra]...!”

Nhảy rồi nhảy, nhảy vòng quanh rồi chạy. Chẳng biết cậu nên nhận xét rằng: “Ranta có khác,” hay nói gì trong hoàn cảnh này đây.

Haruhiro và Kuzaku chui vào ngách hang. Về những ngách hang của Tam Á Nhân, cái nào cũng có chiều cao đại loại khoảng hơn một mét, chiều rộng chắc tầm bảy mươi centimét. Sự chật chội đó khiến ngay cả Haruhiro cũng phải ngửi xồm xuống mà di chuyển, nên với ustrel thì hẳn là đặc biệt khó khăn gấp bội.

Họ tiến vào trong ngách hang khoảng năm mét. Hình như không có cả duergar, bogie lẫn spriggan. Lũ này cũng cảm nhận được sự tồn tại của ustrel nên đã co cụm vào sâu bên trong rồi ư? Còn Ranta đã chạy thoát được chưa nhỉ? Kuzaku không chỉ thở gấp, mà còn rên rỉ vô cùng khổ sở. Chắc cánh tay trái của cậu ấy đau lắm. Haruhiro muốn tập hợp với đám Merry để Kuzaku được trị thương, nhưng cái ngách đó lại nằm ở vách bên kia của lối đi chính. Khó mà nghĩ rằng nó sẽ thông với ngách bên này.

“Kuzaku, đợi ở đây nhé.”

“... Ừ.”

“Tôi sẽ quay lại ngay.”

Haruhiro bỏ khiên xuống, quay lại và thử nhòm ra lối đi chính.

Ustrel vẫn ở đó.

Nó đang đứng ngay giữa lối đi chính, lặng yên như thể đã ở đó cả mấy chục năm trời.

Còn Ranta? Không thấy xác đâu, vậy nên cậu ta chắc hẳn đã xoay xở trốn vào một ngách hang nào đó.

Haruhiro biết cái hang mà nhóm Yume đã chui vào. Cậu nhớ rõ. Từ đây nhìn ra, nó gần như nằm chính diện, mỗi tội bị con ustrel đang đứng sừng sững kia chắn ngay ở giữa.

Trước hết thì ustrel có vẻ sẽ không chui vào hang của Tam Á Nhân. Nhưng dường như nó cũng không hề có ý định bỏ qua bọn cậu. Nó đang nhắm nhe giết tụi Haruhiro ngay khoảnh khắc cả bọn thôi lẩn trốn trong các ngách hang và chui ra.

Giờ phải thi độ lì với nó hả? Chẳng phải nếu cứ ngồi tịt trong ngách hang thì rồi ustrel cũng phải bỏ cuộc sao? Còn cả phương án ngồi chờ những lính tình nguyện khác đi qua nữa. Tam Á Nhân thì không nói, chứ sao mà làm ngơ ustrel được? Tuy nhiên, hôm nay đã có khá nhiều lính tình nguyện vượt tụi Haruhiro để tiến sâu vào Wonder Hole. Cho dù có người quay về đi chẳng nữa, thì lính tình nguyện tiến vào chắc chẳng còn ai. Thông thường phải sau hoàng hôn, lính tình nguyện mới quay về. Bây giờ vẫn chưa tới buổi trưa, còn nhiều thời gian lắm. Đã thế còn không thể trao đổi suy nghĩ với Yume, Shihoru, Merry và Ranta nữa mới đau. Ở đây, dù cho Haruhiro quyết định làm gì, các đồng đội cũng không biết được. Lại cả Kuzaku nữa chứ.

Haruhiro quay lại chỗ Kuzaku. Hô hấp của Kuzaku vẫn chưa ổn định lại. Chắc không phải do cậu ta mệt đứt hơi. Hẳn là tại vết thương hành hạ.

“Kuzaku. Cậu chạy thêm được một lần nữa chứ?”

“... A... Nếu không chạy thì... chết mất... nhỉ...”

“Cậu ổn chứ?”

“Ừ.” Kuzaku gật đầu, thở ra một hơi thật dài. “Tôi ổn. Tôi chạy được.”

“Vậy thì tới đây.”

Sau khi ra tới gần sát lối đi chính, Haruhiro chỉ cái ngách hang chắc chắn có nhóm của Yume.

“Hơi xa, nhưng cậu hiểu chứ? Vì Merry ở trong cái ngách đó. Cậu hãy dốc toàn lực chạy sang bên ấy.”

“... Thế còn cậu?”

“Tôi sẽ làm mọi thứ. Tôi ra trước *cậu* con ustrel, rồi tới lượt cậu chạy nhé.”

“Làm thế không nguy hiểm à?”

“Nguy hiểm chứ. Nhưng chỉ có cách đó thôi. Nếu không chữa trị sớm, Kuzaku, cậu sẽ không cử động được nữa đâu.”

“... Công nhận.”

“Khiên thì bỏ lại đây. Tôi đi nhé.”

“Ờ, luôn hả?”

“Việc bắt buộc phải làm thì nên hoàn thành càng nhanh càng tốt.”

Càng lên chân thì càng thấy sợ thôi. Haruhiro tự vỗ vào ngực mình. Cậu phân vân không biết có nên rút dao găm và dúi cui ra sẵn hay không. *Không mang vũ khí thì lộ liễu quá nhỉ. Nhưng tay không thì lại dễ chạy hơn. Thôi đừng phân vân nữa. Đi nào.*

Haruhiro khẽ khàng chui ra khỏi ngách hang. Ustrel vẫn chưa để ý thấy Haruhiro. Nó đang quay người về hướng cửa ra vào Wonder Hole. Haruhiro dùng Sneaking [Lén lút] để đi dọc vách hang, tiến về phía cửa ra. Trong lúc ấy cậu sẽ lọt vào tầm nhìn của nó.

Khi nào mình mới bị phát hiện nhỉ?

Tới rồi.

Ustrel quay sang phía cậu. Đồng thời, nó vùng chạy mà không phát ra tiếng động. Ustrel đến kìa. Đúng là nhanh thật.

Haruhiro cảm đầu chạy. Cảm giác cứ như toàn thân đang bị kéo lùi về phía sau. *Cảm giác hoảng sợ hả? Hay cảm giác bị dồn đến đường cùng?* Trong khi Haruhiro tiếp tục chạy trốn dọc vách hang, con ustrel chẳng mấy chốc đã đuổi đến ngay sau lưng cậu. *Kuzaku thì sao? Kia rồi. Chậm quá. Không phải là cậu ta lè mề, mà vì cậu ta không thể chạy như ý muốn. Cậu ta chưa tới được cái ngách hang là mục tiêu. Vẫn chưa à? Ráng lên. Còn một chút thôi. Thêm tẹo nữa. Vào trong rồi.*

Sau khi đã nhìn tận mắt cảnh Kuzaku cán đích, Haruhiro cũng lẫn vào một ngách hang gần đó.

“Ồi...!”

Con ustrel thọc cây naginata vào trong ngách. Haruhiro bò cuống bò cuống. Bò về phía trước. Ustrel cúi gập cơ thể khổng lồ một góc hơn chín mươi độ để nhòm vào trong ngách. *Nó sẽ... không chui vào đâu nhỉ?* Haruhiro thử dừng lại để kiểm chứng. Ustrel không cử động. Có vẻ nó không định vào trong ngách. *Nhưng thế này thì mình bị nhốt ở đây rồi còn gì... ?*

“Ê... Ê... Ê! Có ai ở đó hả? Ê...!”

“... Ranta?”

Haruhiro nghe thấy giọng nói từ sâu bên trong. Chẳng bao lâu, Ranta xuất hiện.

“Ra là Haruhiro. Có mình mày thôi hả?”

“... Đúng thế. Nhưng làm thế nào mà mày tới được tận đây?”

“Không phải lối đó. Tao chui vào một cái hang khác, rồi đi bừa thì ra chỗ này.”

“Bừa ấy hả? Với tư thế này mà đụng phải Tam Á Nhân thì tao nghĩ là xong đời đấy...”

Cả Haruhiro và Ranta đều đang giữ tư thế thấp hơn cả động tác khom lưng. Nếu không làm thế thì hai đứa sẽ bị cụng đầu. Như thế này thì làm sao mà chiến đấu được.

“Đồ ngu đần xuân ngốc. Ai đi để ý từng li từng tí như vậy được! Cơ mà, kia không phải con ustrel sao!?”

“Nó đấy. Nhưng nó không chui vào đâu. Giờ chúng ta phải tập hợp với tụi Yume. Tao đã bảo Kuzaku một mình chạy đến chỗ họ rồi.”

“Hướng ngược lại hả...?” Ranta cắn môi. “Tao có ý này.”

Làm theo ý tưởng của Ranta thì thật đáng lo ngại, nhưng hai đứa cũng chẳng còn kế sách nào khác. Thực ra có thể vẫn còn, nhưng cậu nghĩ không ra. Haruhiro cùng Ranta tiến sâu vào trong hang. Bọn cậu không nhìn thấy con ustrel nữa. Haruhiro chia tay Ranta ở đó và ngẩng chờ. Có lẽ cậu đã án binh bất động tầm năm phút.

Ranta hét lên “ô raaa...!” từ đằng xa.

Kế hoạch tác chiến rất đơn giản. Ranta sẽ đi ra từ chính cái ngách mà cậu ta đã chui vào rồi dẫn dụ con ustrel. Trong lúc đó, Haruhiro sẽ chạy về

hướng ngược lại. Cơ bản là Ranta đã tình nguyện làm m ỹ nữ.

Haruhiro cấp tốc quay trở lại. Ustrel không còn ở đó. Có vẻ Ranta đã *câu* nó thành công. Nhảy ra khỏi hang một cái, cậu thấy Ranta đang bị con ustrel dí tới bờ. Thay vì ưu tiên việc bứt ra xa khỏi ustrel, Ranta quyết tâm để nó đuổi đến sát nút rồi mới dùng Exhaust [Bài xích hệ] và gia tăng khoảng cách. *Được lắm, Ranta. Đương nhiên, giờ không phải lúc bày tỏ lòng ngưỡng mộ.*

Haruhiro nhắm cái ngạch hang ở phía bên kia và cầm đầu cầm cố chạy. *Còn khá xa mới tới cái ngạch có tụi Yume, sợ là hơi quá sức. Trước mắt, ngạch nào cũng được, cứ chui đại vào đã.*

“... A a!?! Sao hả!?” Ranta gầm lên.

Có chuyện gì sao? Vừa chạy vừa nhìn, Haruhiro thấy con ustrel đã đứng lại. Ranta cũng dừng chân, vẫy tay khiêu khích. “Mày làm sao thế!? Tới đây xem nào! Sợ tao r ồi hả!?”

"Suu...."

Gì thế nhỉ, âm thanh đó? Giọng của nó? Tiếng thở? Ban này cũng nghe thấy. Nhưng âm lượng lần này lớn hơn hẳn lúc ấy. Chắc Ranta cũng cảm thấy có điều khác lạ. Cậu ta định bỏ chạy. Nhưng trước đó, con ustrel đã bước lên, vươn dài cánh tay phải. Nó thực sự dài ra. Tay phải, à không, cả tay trái nữa, tóm lại là chiều dài hai tay đều tăng lên đến gấp đôi. Rồi nó dùng cánh tay phải đã dài ra đó vung cây naginata xuống.

“Hur...!”

Với chiều dài của cánh tay lúc trước, có lẽ Ranta vẫn tránh được. Nhưng vì tay nó đã dài ra, nên câu ấy không thể tránh hết.

Cây *naginata* của ustrel chém phập vào tay trái của Ranta.

“Ran...!”

Trong khoảnh khắc đó, Haruhiro đã quyết định, gần như hoàn toàn theo phản xạ.

“Mọi người ra đi...! Cứu Ranta...!”

Cơ hội chiến thắng có hay không? Mình không biết. Nhưng triển vọng thành công thì... đoán là có. Cánh tay của ustrel. Đã dài ra. Dài thật. Dài dã man. Dài quá đi mất...

Miễn không khiếp sợ, mình nhất định có thể áp sát nó.

Haruhiro chạy ngang qua Ranta, lúc này đang lùì lại, máu tuôn xối xả. Ustrel. *Sức ép thật khủng khiếp. Tới kìa. Naginata. Một cú phạt ngang. Có khi chết mất. Nhưng bây giờ chính là lúc không thể lùi bước.*

Tới rồi. Naginata. Haruhiro đứng thời bật nhảy. Về phía trước. Một cú lộn mèo. *Mình chết rồi ư? Không, có vẻ vẫn chưa. Đúng hơn là mình vẫn sống nhăn răng.* Haruhiro đã khéo léo luồn xuống dưới cây naginata mà con ustrel lia ngang. Thuận đà, Haruhiro tiến tới xử lí chân của ustrel. Chân nó so với chiều dài thân người thì quá ngắn, lại mảnh. Con ustrel vừa dùng cánh tay phải dài ngoằng vung naginata loạn xạ vừa định đá tung người Haruhiro bằng chân. Nhưng trò này không đáng sợ bằng cây naginata và Haruhiro nghĩ, *mình còn nhìn thấu nó rồi đấy.* Haruhiro tránh chân phải của ustrel để bám vào chân trái nó. Cậu giáng một cú thật lực vào đầu gối ustrel.

Ustrel ngã lộn nhào. Lưng nó đập xuống đất, nhưng nó lập tức quờ tay trái định đánh Haruhiro. Ustrel bị ngã, nghĩ thế nào thì đây cũng là một cơ hội tuyệt hảo, thứ có thể sẽ không tới lần thứ hai, nhưng Haruhiro chọn cách nhảy lùi về, không hối tiếc, không do dự. Nếu cậu chần chừ chỉ một khắc thôi, hẳn đã lĩnh đòn đau từ cánh tay trái của ustrel.

Con ustrel lấy hai cánh tay dài làm điểm tựa, đứng lên không một tiếng động.

Merry và Yume đang chạy về phía Ranta. Kuzaku đang ở đâu vậy? Kia rồi. Cậu ta định đi lấy lại khiên à? Shihoru đi cùng với Kuzaku. Cả Yume lẫn Kuzaku trông đều khỏe sau khi được trị thương xong.

[illegible]

Lại nữa. Lại cái âm thanh đó. Lần này là gì đây? Cánh tay... Hai cánh tay của ustrel co lại. Chúng ngấn lại, trở về độ dài ban đầu trong chớp mắt. Hoá ra không phải chỉ có vượn dài. Đây là khả năng co giãn nhỉ? Đáng lẽ nó cứ ở chế độ tay dài lại để đánh hơn.

Haruhiro vừa tặc lưỡi vừa đi ngang sang trái. Chuyển động quay. Lấy con ustrel làm tâm, cậu nhanh nhẹn di chuyển theo chiều kim đồng hồ. Nếu ustrel tiến lên một bước, hẵn cây naginata của nó sẽ chạm tới Haruhiro. Do vậy, trước khi ustrel kịp bước lên, Haruhiro đã chuyển động sang trái liên tục. Ustrel xoay vòng tại chỗ, và chắc chắn sẽ vung naginata vào khoảng khắc nó chộp được Haruhiro ở vị trí chính diện. *Cảm giác thật*

căng thẳng. Chỉ cần lơ lửng một thoáng, rồi vấp vào mấy chỗ lồi lõm trên đất là sẽ ăn hành ngay tắp tự. Nhanh. Nhanh. Nhanh. Nhanh. Nhanh lên nhanh lên nhanh lên. Ai đó tới nhanh giùm.

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Shihoru. Là ma pháp. Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối]. Nguyên tố bóng tối bay ra, dính xuống dưới chân con ustrel. Nó giẫm phải nguyên tố bóng tối. Chân nó bị hút chặt. Nhưng có vẻ nó sẽ rút ra được ngay. Shihoru phát động một ma pháp khác không chậm trễ.

“Jes Inn Sarc Fram Dart...!”

Trúng rồi. Lightning [Sấm sét]. Sấm sét giáng xuống ustrel. Người nó run lên... Nhưng chỉ có thế. Ustrel rút chân ra khỏi nguyên tố bóng tối, quay sang phía Shihoru. Shihoru lùi lại, đứng hơn là gần như ngã bệt xuống, nhưng Kuzaku đã lao ra trước mặt cô.

“Đề tôi...!”

Ustrel áp sát Kuzaku trong chớp mắt. Lưỡi naginata loé lên. “Coong,” cậu ta dùng khiên Block [Chặn]. Kuzaku bước lên. Không chỉ cần khiên thủ thế. Cậu ta bước lên và đâm thẳng thanh trường kiếm. Ustrel tránh với chuyển động cơ thể như *lệch* người sang bên rồi lại vùng naginata. Kuzaku dùng Block [Chặn]. Cậu ấy dần tới không nao núng, tựa như phải đè nén lại cái cơ thể suýt bị nâng bổng lên, để vùng thanh trường kiếm một đường sắc bén. Ustrel lại thi triển chiêu *né lệch* vừa nãy, bõ một nhát naginata. Kuzaku tiếp tục Block [Chặn], vùng trường kiếm. Nhát naginata sau cú né lệch của ustrel. Kuzaku phản công sau chiêu Block [Chặn].

“U ha ha!” Kuzaku cười vang. “Khốn kiếp! Sợ quá! U a ha! Cái quỷ gì đây! Chết tiệt! Cái quái gì thế này! U ha ha! Khó tin thật! U ha ha ha! Chết...!? Gư hi hi hi...!”

Tên đó có ổn không đây? Trông chẳng ổn lắm, nhưng cậu ấy đang liều mình chiến đấu với cảm giác sợ hãi, áp lực và cố trụ vững dù ở bên bờ vực. Đương nhiên Haruhiro rất muốn hỗ trợ Kuzaku. Nhưng cậu không thể lại gần. Dù tạm thời đã chiếm được vị trí phía sau ustrel, nhưng chưa thể tiến vào cự li mà dao găm và dùi cui chạm tới được. Có lẽ nếu quên mình nhảy bổ vào thì cũng xoay sở được, nhưng với cục diện này cậu chưa thể liều mạng đến thế. Cái lưng của ustrel. Thật là xa.

Nó không chuyển sang chế độ tay dài nữa sao? Nhưng mà, tuy với Haruhiro, chế độ tay dài dễ xơi hơn, nhưng Kuzaku thì chưa chắc. Ustrel vừa dùng tay trái chặn kiếm. Tay nó vốn cứng hay do đồ bảo hộ? Mũi tên của Yume cắm vào ngực ustrel. Cảm giác khi bám lên nó từ phía sau như thế nào ấy nhỉ? Mình nhớ không phải kiểu rắn đanh hay cứng đơ. Chỗ cứng trên người nó chỉ có tay thôi à? Chắc vẫn là một loại giáp bảo vệ nào đó? Ít nhất thì cánh tay trái có trang bị đồ bảo hộ. Lực tấn công của ustrel đáng sợ ngang ngửa với Keeper [Kẻ giữ thành] Zoran Zesh của Pháo đài quan sát Dead Head. Có điều, Zoran bao bọc cơ thể bằng một bộ giáp trụ bền chắc. Sức phòng thủ của ustrel còn xa mới bằng được Zoran.

Tới r ấ. Âm thanh đó. Hai tay ustrel dài ra. Kuzaku sợ hết h ần và định lùi lại.

Lưỡi dao xuyên qua. Nhưng rất nông... và, đột nhiên con ustrel nhảy dựng lên. Một cú nhảy theo phương thẳng đứng. Nó quăng mình lên không rồi tiếp đất. Chấn động thật không lồ. Haruhiro không bám nổi. “Oaaa...!”

“Ku ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô raaaaaaaaaaaaaa
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Ranta! Ranta được vây bọc trong Dread Aura [Đấu khí hắc ám]. Cậu ta nhảy bổ tới, lao cả mình và thanh trường kiếm vào ustrel. Nó lập tức đánh

bật Ranta, nhưng chiếc áo choàng đậm sắc đen của nó đã bị rách một vết bên sườn. Haruhiro bò bán sống bán chết. Chết lỏng gò đó mà cậu không rõ là dịch vị, nước mắt hay nước mũi trào ra không ngừng từ miệng, từ mắt, từ mũi cậu, nhưng cậu vẫn phải bò để chạy trốn.

“Haru...!?” Giọng Merry cất lên. Haruhiro đáp lại: “*Vớ vẫn ổn!*”, và nghĩ bụng rằng hoàn toàn chẳng ổn chút nào. Nhưng thôi, may là cậu vẫn còn đủ sức nghĩ những điều như thế. Haruhiro vừa chúi mặt bằng cánh tay vừa đứng dậy. Kuzaku đang đứng đối diện với ustrel, còn Ranta ở phía bên phải nó. Cả hai đều chưa thể áp sát được kẻ địch. Nhưng họ đã xoay xở tránh hoặc Block [Chặn] được ngọn naginata và cánh tay trái của ustrel. Chắc vì cả bọn đã quen rồi. Chế độ tay dài có tầm với rộng và mỗi cú đánh đều cực kì dữ dội, nhưng chậm và không linh hoạt. Đó cũng có thể là lí do.

“Đã đánh đến nước này thì xem đây...!” Yume giương cung và nhả tên. Sẽ trúng. Trúng rồi. Vai trái. Kế tiếp, lại thêm một mũi nữa. Lần này trúng lưng. Con ustrel tỏ ra thực sự khó chịu.

“Jess Inn Sarc Cart Fram Dart...!”

Shihoru tung chiêu Thunderstorm [Giông sét hung bạo], thứ mà hiện tại với cô ấy là Falz Magic [Ma pháp Điện từ] có sức tấn công mạnh nhất đáng tự hào. Tiếng sấm rền, hay đúng hơn là tiếng nổ, âm vang như chọc thủng lỗ tai. Đây vốn là phép thuộc loại Area Effect [Tấn công diện rộng], nhưng con ustrel có thân hình khổng lồ nên hứng trọn nhiều tia sét. Dù ustrel hùng mạnh là thế, nó cũng không thể chỉ chịu tổn thương cỡ vài cơn co giật nhẹ. Cơ thể to lớn của nó giật đùng đùng rồi dừng lại. Bất động. Ustrel không cử động gì nữa.

“Ngay lúc này...!” Haruhiro hét vậy rồi lao đi, nhưng đồng thời lại tự hỏi: “Cố ổn không nhỉ?” Nhớ đâu không ổn? Cậu không biết, nhưng muộn mất rồi. Kuzaku, Ranta, Yume, đến cả Merry, đều đang nhào tới con ustrel. Có lẽ mọi người đã bắt đầu hành động trước cả khi Haruhiro phát lệnh. Tất cả mọi người đều định kết liễu nó tại đây. ***Muốn kết thúc đi cho xong chuyện... Nhưng điều đó giống với mong ước, hơn là phán đoán tình hình nhỉ... ?***

Haruhiro rùng mình.

Không phải là trực giác đơn thuần. Có căn cứ hẳn hoi. Trên mặt ustrel, phần nằm ở vị trí miệng của cái đầu lâu kim loại có lẽ là mũ giáp, đột nhiên

mở ra theo chiều dọc.

“Đội đã...! Dừng lại! Tạm thời tránh xa nó ra...!”

Khi Haruhiro dừng phất lại, bắt đầu lùi ra sau, con ustrel khởi động trò tắc lưỡì của nó.

“Chip chip chip chip chip chip chip chip chip.”

Cậu đoán âm thanh này là tiếng tắc lưỡì. Nhưng cậu chưa bao giờ nghe thấy tiếng tắc lưỡì nào ghê sợ như thế cả.

Bên trong chiếc mũ sắt mang hình đầu lâu kim loại, hình như ustrel đang vừa nghiêng hàm răng ố vàng vừa tắc lưỡì điên cuồng. Nước dãi của nó một nửa biến thành bột, phun ra từ miệng.

“Ư...!?”

Đầu tiên là Ranta dính chường. *Nhanh quá...? Hả? Cậu ta bị đá bay rồi sao...!? Ustrel sau đó cầm naginata bằng hai tay rồi quét một đường, thổi bay Kuzaku cùng chiếc khiên của cậu.*

“Hự...!?” Kuzaku kêu lên.

“Á...!?”

Yume bị đá một cú giống Ranta. Không hiểu sao ustrel dừng phất lại ở đó. Trong khi tắc lưỡì chip chip chip, nó khiến cho vai và lưng mình nhô lên hạ xuống rất dữ dội. Nói thật là Haruhiro chết trân vì kinh ngạc. Merry cũng đứng ngây ra như khúc gỗ. Chỉ có Shihoru là khác.

“Ohm Rel E...”

Shihoru định dùng ma pháp. Nhưng trước khi cô kịp niệm chú xong, con ustrel đã di chuyển trở lại. Nó nhảy bổ tới, đá bay Shihoru. Shihoru không kịp kêu lên một tiếng, ngã lăn xuống đất như một món đồ. Giống như một thứ vứt đi mềm oặt vậy.

“Shi...”

Haruhiro chết lặng. *Nhìn thấy **đường kẻ** phát sáng mờ mờ ấy vào đúng lúc này là thế quái nào chứ? Cơ thể tự ý chuyển động này rốt cuộc là cái quỷ gì? Là sao vậy hả? Đừng có đùa nhau.*

Haruhiro chạy như lùn theo đường kẻ, và con ustrel quay sang phía cậu. *Chân đứng không, cậu nghĩ th àm. Đúng là chân. Cứ nhìn chân là biết được chuyển động của nó.* Ustrel nâng cao đầu gối, giậm chân thật mạnh xuống đất để nhảy vọt lên. *Nó nhảy tới. Mình nhìn thấu rồi.* Ustrel giờ chân phải

ra. Haruhiro né mình sang trái, tránh chân phải của nó. Có đi ầu, cậu không chỉ tránh đòn thu ần mà vung chéo chiếc dùi cui nhắm vào đầu gối phải của nó. Haruhiro tự buông mình ngã ra, và khi cậu đứng lên, cậu không còn nhìn thấy đường kẻ nữa. Ustrel quay mình lại. Động tác đó của nó không được mượt mà. Rõ ràng nó đang che chắn cho chân phải. Chứng tỏ đã có sát thương. Thế nhưng... *Chết tiệt! Nhìn thấy đường kẻ mà chỉ làm được thế này à? Mình không thể kết liễu nó. Thôi thì cũng đã nắm được đầu mối rồi. Chân. Chính là chân. Phải chú ý vào chân. Lại nữa. Tới kìa.*

Con ustrel nâng cao đầu gối bên trái rồi giậm xuống đất đầy uy lực. Chân giậm nhảy là chân trái, nên có vẻ một cú đánh bằng dùi cui không có tác dụng nhiều. Con ustrel nhảy tới. Tuy giờ không thấy đường kẻ nữa, chỉ tránh thôi đã phải dốc toàn lực rồi, nhưng chắc chắn là tránh được. Haruhiro nhảy ngang sang bên trái, tránh cú song phi của ustrel. *Cái đáng sợ... bắt đầu từ đoạn này đây!* Đúng như dự đoán. Ngay khi tiếp đất, con ustrel dùng cả hai tay vung mạnh cây naginata. Dính phải là chấm hết, nhưng nếu đã tiên liệu trước thì... Haruhiro cúi mình luồn xuống dưới cây naginata và lui ra xa. “Merry, Shihoru sao rồi...!?”

Không có hồi đáp. Mắt cậu tối sầm. *Đùa hả? Không lí nào.* Nào cậu sôi sục. *Giết. Mình, nhất định, phải giết tên này.* Thực tế thì có vẻ cậu sẽ bị giết chứ đừng nói là giết được nó. Ustrel nhảy tới. Vì đã quan sát chân nó, cậu biết được thời điểm. Biết luôn cả đường đi. Có thể tránh được, một cách suýt soát. Ở những giây phút cuối cùng.

Nhát naginata sau một cú song phi thật ra không đáng sợ đến thế. Việc này có lí do rất rõ ràng. Đó là bởi ustrel giậm xuống đất bằng chân trái để nhảy lên, dùng chân phải tung cước về phía Haruhiro, rồi tiếp đất bằng chân phải. Nhưng vì đầu gối phải bị đau, nên sẽ sinh ra một khoảng thời gian trì hoãn nho nhỏ cho tới động tác tiếp theo của nó.

Đối phương không phải là ma. Không, tuy là một gã giống ma, nhưng chỉ cần phe ta tấn công thì nó vẫn bị thương. Kiếm và tên cũng xuyên được vào cơ thể. Không phải kẻ địch không thể đánh gục. Chỉ là hạ gục nó rất khó mà thôi. *Đó mới là vấn đề ấy. Vấn đề cực kì to. Ồi. Shihoru. Shihoru. Shihoru. Không còn thì giờ đâu mà nghĩ tới Shihoru nữa. Mình phải tập trung vào ustrel.*

“Ku aaaaaa...!” Kuzaku đã đứng dậy. “Đồ súc sinh kiaaaaaaaaaa...!”

“Nhìn chân nó ấy, Kuzaku...!” Haruhiro né một cú song phi của ustrel rồi hét. “Chỉ cần quan sát chân là sẽ biết khi nào nó ra đòn...!”

“Hồi phụcccc...!” Ranta bật dậy. “Tao sẽ nắm thóp mày...!”

“Chip chip chip chip chip chip chip chip chip.”

Vừa ở vào thế một chọi ba, ustrel đã ngừng tung mấy cú song phi, bắt đầu phát ra những tiếng tắc lưỡi với âm lượng rất lớn. Tay nó co ngắn lại. Bỏ chế độ tay dài, nó tính làm gì đây? Mà dù gì đi nữa...

“Đừng bị phân tâm...! Không được rời mắt khỏi chân nó...”

Haruhiro nín thở. *Nó tới. Nó đang tới đây.* Lần này nó không nhảy lên, mà lao tới. Trong tư thế hạ người rất thấp. Mũi naginata đưa ra phía trước để đâm tới. Haruhiro nghĩ, *mình sẽ bị nó chẹt lên. Còn lâu nhé.*

Haruhiro vận mình, tránh được mũi naginata trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng cậu không tránh được hết. Một chỗ nào đó trên cơ thể to lớn của con ustrel đụng phải cậu, dù không phải tông vào trực diện vẫn khiến Haruhiro bị huých văng đi.

“Gự!” “Ồi!” “Hự!”

Ranta và Kuzaku hình như cũng lần lượt bị húc văng. Haruhiro bị đập vai và lưng xuống đất khi “hạ cánh”, nhưng lần này thì không nhằm nhò gì. Đường như con ustrel đã chạy như điên theo một đường tròn méo mó để quét ngã bọn Haruhiro, còn bây giờ, nó đứng lại, toàn thân nhô lên hạ xuống dữ dội... Nó đang nghỉ đấy à? Haruhiro vừa nâng mình dậy vừa nhìn sang phía Yume. Yume đang giương cung sẵn sàng. Tiếp đến là Merry. Merry... ngẩng bên cạnh một Shihoru đã gục ngã, có lẽ cô vừa phải thực hiện xoa bóp tim.

“Đây rồi...! Nhịp tim...! Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris! Sacrament [Thần quang diệu kì]!”

Sacrament? Sử dụng tới Sacrament [Thần quang diệu kì] tức là...? Shihoru. Tim cô ấy đã ngừng đập sao? Trong tình cảnh đó, Merry đã xoa bóp tim để làm nó đập lại. Sau đó mới dùng Sacrament [Thần quang diệu kì]. Đây là ma pháp ánh sáng có thể chữa lành mọi vết thương ngay tức khắc, chỉ cần nạn nhân vẫn còn sống. Chắc chắn Merry đã thi triển nó để chữa cho Ranta một lần, nên đây là lần thứ hai. Cũng là lần dùng Sacrament [Thần quang diệu kì] cuối cùng.

Mũi tên Yume phóng ra đâm vào lưng ustrel.

Nó vừa tặc lưỡi chip chip chip chip chip vừa chậm rãi quay sang phía Yume.

Ranta và Kuzaku hô to lên để lấy lại khí thế và đứng dậy. Thế rồi...

“Tớ... tớ...! Tớ ờn rồi...! X... Xin lỗi mọi người...!”

Shihoru cũng vậy.

“Đừng xin lỗi chứ...!”

Haruhiro suýt khóc, đúng hơn là nước mắt cậu đã rơi. Nhưng cậu không có thời gian để lau đi nữa. Haruhiro mở to mắt, nhìn ustrel chăm chăm. Cậu quan sát cách nó ra đòn. *Tao sẽ nhìn thấu mày cho coi.* Con ustrel nâng đầu gối bên trái lên.

“Là cú đá song phi! Yume...!”

Yume nhanh nhạy lặn lông lốc như một chú chuột hang, tránh được cú song phi của ustrel. Nó tiếp đất, chuyển sang tư thế hạ người thật thấp. Tổn thương bên gối phải của nó đã hồi phục rồi chăng?

“Tiếp theo, là cú lao người...! Phải cảnh giác...!”

Miệng nói, nhưng trong đầu Haruhiro tự bắt bẻ mình, *phải cẩn thận kiểu gì chứ?* Ustrel đã xuất phát. Hướng nó nhắm đến là... Merry và Shihoru. *Hổng biết. Cô ấy vừa mới được trị thương thôi. Nhớ lại xảy ra chuyện gì...* Nhưng Haruhiro thì... không thể ngăn nó lại.

“Đã nói...!”

Kuzaku xen vào. Cậu ta đứng chắn trước mặt Merry và Shihoru, tư thế sẵn sàng cho một cú va trực diện với ustrel. Đương nhiên là nguy hiểm. Nguy hiểm không tưởng. Nguy hiểm quá sức tưởng tượng.

“Tôi là Tank [Chịu đòn] mà...!”

Đúng thế. Haruhiro vừa chạy vừa gào không thành tiếng. *Lên đi!* Chẳng cần Haruhiro phải nói, Kuzaku đã làm vậy. Cậu đỡ ngọn naginata của ustrel bằng khiên. Và một điếu khủng khiếp đã xảy ra. Chiếc khiên nứt toác. Bất chấp điếu đó, Kuzaku vẫn tiếp tục đẩy tới. Con ustrel cũng lao lên. Mũi naginata đã đâm vỡ khiên trượt dọc theo tay trái của Kuzaku và xuyên qua vai cậu. Kuzaku xoay thanh trường kiếm vào bụng ustrel. Mũ giáp của Kuzaku và cái mũ trông như đầu lâu kim loại của ustrel đâm sầm vào nhau. Kuzaku không tỏ ra lép vế. Cậu trụ vững ở đó. Kuzaku định rút thanh trường kiếm ra, nhưng không được. Tay trái ustrel nắm lấy mũ giáp của

Kuzaku, tay phải sửa sang tư thế cầm ngắn cây naginata lại rồi vung lên. *Tao sẽ không để mày làm vậy đâu.*

Haruhiro đầu có đứng yên căn ngón tay quan sát này giờ. Cậu vẫn guồng chân chạy vòng quanh. Vì thế, cậu đã ở đây rồi. Ngay bên cạnh ustrel.

Không hề lên tiếng, Haruhiro lặng lẽ bám lấy ustrel, rồi từ lưng chuyển qua đu toàn thân lên cánh tay phải của nó. Cậu đã cất dùi cui nhưng vẫn kè kè dao găm. Haruhiro đâm vào vai phải ustrel bằng con dao găm đang cầm ngược trong tay mình. Đâm rồi vặn, vặn rồi ngoáy tung lên.

“Gư gi gi gi gi gi gi gi gi gi gi gi.”

Đó không phải tiếng kêu thảm thiết, mà là tiếng nghiêng răng. Ustrel rồi đại nghiêng răng đến sùi bọt mép, vung cánh tay phải tứ tung. Nó muốn hất Haruhiro xuống. *Làm như tao sẽ buông tay ấy.*

Lúc này Haruhiro đã bị văng ra sau cú nhảy theo phương thẳng đứng của con ustrel, nhưng lần này, với thanh trường kiếm của Kuzaku vẫn còn cắm ở bụng, nó hẳn không thể làm lại trò ấy. Kuzaku cất tiếng hét oai hùng, vừa xô cả người vào con ustrel vừa ngoáy thanh trường kiếm khắp bốn phương tám hướng. Không chịu nổi nữa, ustrel buông tay trái ra khỏi mũ của Kuzaku để đâm. Nó đâm huỳnh huých vào đầu Kuzaku bằng nắm đấm tay trái. Kuzaku phát ra những tiếng kêu kì cục: “Hự! Gự! U!”, có vẻ rất đau đớn, nhưng vẫn tiếp tục chịu đựng. Tuy nhiên, nếu cứ thế này, có lẽ Kuzaku chẳng trụ được bao lâu. *Chính những lúc như thế này là tới phiên mày xuất chiêu đấy. Phải không, hắc ám kị sĩ?*

“Leap Outtttttttttt...! Kế tiếp là... Hatreddddddddddd...!”

Ranta nhảy bổ tới chỗ con ustrel từ bên trái, dùng thanh trường kiếm đập vào đỉnh chiếc mũ đầu lâu kim loại... À không.

“Tao chỉ giả vờ thôi thiiiiiiii...! Thật ra là Tyrant Drivennnnnnnnn [Bạo ngược hoành đả trảm]...!”

Làm quái gì có skill nào như thế. Chắc tên này tự chế ra rồi. Dù sao cũng không phải kĩ thuật gì đáng kể. Ranta thu thanh trường kiếm đang vung xuống dờ theo phương chéo về gần tầm tay, sau đó đưa một đường gần như đi ngang.

Mục tiêu không phải đỉnh chiếc mũ đầu lâu kim loại... mà là miệng.

Hơn nữa, Ranta không dùng phần lưỡi của thanh trường kiếm, mà xài *mặt bên* đập thật mạnh vào hàm răng vàng khè đang nghiến chặt của ustrel.

“Coong...!”

Đó không phải tiếng kêu, mà là âm thanh hàm răng đánh bật thanh trường kiếm. Răng nó tạm thời chưa gãy. Cứng đến đâu vậy hả? Tuy nhiên, ustrel lùi lại. Có lẽ cậu ta đã nghĩ rằng cơ hội đây rồi, bởi Kuzaku vừa rút thanh trường kiếm khỏi bụng ustrel. Chắc cậu ta muốn đâm thêm một hai nhát nữa. Haruhiro bối rối. “Này, ngớ...!”

Ustrel lập tức nhảy lên. Một cú nhảy thẳng đứng với uy lực kinh hồn, khiến Haruhiro muốn mở mồm phản đối rằng, *có gì mà mày nhảy được cao vậy hả kì cục quá!* Toàn thân Haruhiro bị *xốc mạnh* lên trên. *Quả này thì chấn động khi chạm đất sẽ kinh khủng lắm.* Cậu đã chuẩn bị tinh thần như thế rồi, nhưng thực tế còn tệ hơn tưởng tượng.

Thay vì rơi xuống, cậu bị bắn ngược lên. Não cậu lắc tung bên trong hộp sọ, không còn biết được cái gì với cái gì. Dù vậy, Haruhiro vẫn chưa bị hất văng xuống. Nhưng có lẽ đến đây là chịu rồi. Ustrel bắt đầu cử động cơ thể loạn xạ ngầu. Thêm vào đó, nó chạy quanh hết chỗ này tới chỗ kia. *Không ổn. Tiêu rồi.* Haruhiro cuối cùng cũng bị quăng vào không trung.

Trong một thoáng, Haruhiro nghĩ, *mình sẽ chết à? Không không không. Không thể chịu chết dễ vậy được.*

Lúc này, kinh nghiệm vô số lần bị cô Barbara ném văng đi đã phát huy tác dụng. Haruhiro chuyển sang tư thế nhận đòn tấn công khi tiếp đất, tuy lúc cậu nhồm dậy, con ustrel lại xông tới định hất cậu văng đi, nhưng Haruhiro vẫn may mắn tránh được. Haruhiro vừa hét: “Tránh xa ra! Tránh xa tao ra...!” vừa bỏ chạy. Cậu đau đớn khắp mình mẩy, nhưng cần tạo khoảng cách với ustrel trước đã.

Lát sau, con ustrel đột ngột dừng chân.

“Phù. Phù. Phù. Phù. Phù. Phù. Phù...”

Ustrel tựa cả người vào cây naginata, thở hổn hển.

Đến cả ustrel mà cũng biết mệt ư? Không phải. Không chỉ có thế. Chiếc áo choàng đen nó mặc bị rách toạc, để lộ lớp da nâu sậm cùng biết bao thương tích. Từ miệng những vết thương tuôn ra một chất nhầy trông như dầu bị hỏng. Đó là máu của ustrel ư? Thử nhìn mới thấy, trên dao găm

của Haruhiro và người cậu cũng dính đầy thứ chất nhầy đó. Ustrel không chỉ mệt mỏi. Những đòn tấn công của tụi Haruhiro đã có hiệu quả rõ ràng.

Đội hình phe cậu đã tan tành. Tạm thời, cả bọn ở vào thế bao vây con ustrel, nhưng có cảm giác chỉ ngẫu nhiên được như vậy. Riêng Merry và Shihoru là đang dính lấy nhau, những người khác đều cách xa cả.

Chạy thôi... nhỉ?

Trong khoảnh khắc mà lựa chọn đó loé lên trong đầu Haruhiro, ustrel nhấc đầu gối bên trái lên. Haruhiro hét lớn.

“Cú song phi đó...! Ranta...!”

Thay vì đáp lời, Ranta thuần thực dùng Leap Out [Phóng ra] để tránh con ustrel vừa nhảy tới. Ngay khi chạm đất, ustrel ngoặt sang phải, đầu gối trái lại... không nhấc lên. Vì nó hạ thấp người nên chắc sẽ là một cú lao lên. Không, nó không cử động.

“Phù. Phù. Phù. Phù. Phù. Phù. Phù...”

Lẽ nào nó cũng khá tơi tả rồi...? Tụi mình nên đôn ép nó sao? Thật khó để mà phán đoán. Mình có cảm giác từ giờ nó mới phát huy sức mạnh tiềm tàng. Sacrament [Thần quang diệu kì] cũng không còn nữa. Haruhiro lưỡng lự có khoảng hai, ba giây, nhưng trong lúc đó ustrel đã hẫ lại.

Nó lao tới. Nhắm vào Haruhiro. Haruhiro bật ra một tiếng “ô...” kinh ngạc. Cây naginata mà nó chỉ giương ra đằng trước khi đột kích, giờ lại được vung cao quá đầu. Nó sẽ vung tới à? Cũng có thể nó sẽ đâm bằng chuôi naginata. *Làm sao đây? Không được bơi rồi. Chỉ có cách tiến lên. Tiến lên là thế nào?*

Và cậu tiến lên. Haruhiro hướng về phía ustrel. Cây naginata. Tới rồi. Ngay trước lúc đó, hoặc gần như cùng lúc, Haruhiro trượt xuống. Mặt đất gồ ghề như đá, nên cậu trượt chẳng ra làm sao. Dù thế, cậu vẫn bay tới dưới chân ustrel. Cả chân phải và chân trái của Haruhiro bắt lấy cảng chân phải của ustrel, hay nói đúng hơn là va chạm rất khốc liệt. Kết quả sao rồi? Cậu không biết được đi đâu đó ngay lập tức.

Khi nhận ra thì Haruhiro đã ngã sõng soài trên mặt đất.

Hai bàn chân, toàn bộ hai chân mình đau như bị giập nát...? Ừ thì, không phải là không đau, nhưng quan trọng hơn là chúng không cử động. Cậu không làm chúng cử động được. Cái gì thế này? Chân mình không có cảm giác lắm. Còn con ustrel...? Kia rồi. Đương nhiên là nó vẫn ở kia. Nó

cũng ngã lăn. Ranta và Kuzaku đang định chạy tới truy kích nó. Nhưng con ustrel đang ráng đứng dậy. Bên nào nhanh hơn đây?

Là ustrel. Lấy cây naginata làm điểm tựa, nó đứng dậy. Ranta và Kuzaku mỗi người chém một nhát gươm, nhưng ustrel không ngã. Đã thế nó còn vung naginata chém một cách hung bạo. Ranta và Kuzaku buộc phải lùi lại. Yume hét: “Xem đây...!” và bắn một mũi tên găm vào vai trái ustrel, nhưng nó chẳng buồn đếm xỉa. Haruhiro thì không cử động được. *Làm sao bây giờ?* Cậu vừa nghĩ vậy thì Merry và Shihoru đã đến. Không để Haruhiro kịp nói gì, cả hai hợp sức kéo lê cậu ra xa. *Tớ rất biết ơn, nhưng tớ không phải đồ vật đâu đấy. Mà thôi, đành chịu.*

“Me... Merry, ma pháp của cậu thế nào...?”

Nghe Haruhiro hỏi trong trạng thái lơ mơ, Merry lập tức đáp: “Nếu là Cure [Chữa trị] thì còn được vài lần nữa!” *Đúng là nên chuồn nhỉ? Nhưng chạy kiểu gì...?*

“Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris... Cure [Chữa trị]...!”

Được Merry dùng phép thuật chữa trị, hai chân Haruhiro nhanh chóng có cảm giác trở lại. *Vì thế mà mình lại thấy đau, cơn nhức nhối dữ dội này ở mức độ không thể xem thường được, có lẽ mình đã bị thương khá nặng rồi, nhưng Merry sẽ chữa trị cho mình nhỉ? Vết thương sẽ lành lại... phải không?* Trong khi Haruhiro đang cố chịu đau, Kuzaku đã bị hất văng bởi cú lao người của con ustrel, Ranta tránh được nhưng khi trượt qua vẫn dính một vết cắt nông. Ustrel dừng lại ở vị trí cách bọn cậu một quãng, thở phò phò và tạm nghỉ. Yume tiếp tục bắn tên vào nó. Kuzaku có ổn không? Cậu ấy tự đứng lên được. Không còn nghi ngờ gì nữa, con ustrel đã yếu đi nhiều.

“... Có thể hạ được nó.”

Haruhiro gật đầu. Đúng thế. Đánh được. Nhưng không được phép hưng phấn quá đà. Lạc quan là điều cấm kị. Phải tránh *tai nạn*, không đặt mục tiêu hạ nó trong một đòn, mà phải dồn ép nó mạnh mẽ, quyết liệt, liên tục, dần dần.

Con ustrel di chuyển. Kuzaku bị đánh văng, còn Ranta, y hệt như khi này, tránh được nhưng vẫn dính một vết thương dù khá nhẹ. Ustrel dừng lại ngay, và trong lúc nó thở phò phò phò, Yume hét lên rồi phóng ra một mũi

tên. Tiếc là mũi tên đi trượt, nhưng cả Ranta và Yume đều biết mình cần phải làm gì. *Chính thế đấy! Vậy là ổn rồi.*

Ánh sáng biến mất khỏi bàn tay Merry đang đưa lên hướng về phía Haruhiro. Quá trình trị liệu đã hoàn tất. *Được lắm. Phải tấn công. Hành động thôi! Tổng tấn công nào.* Haruhiro bật dậy.

“Tụi mình sẽ hạ nó...! Ưu tiên né đòn, chỉ phản công khi có thể! Phải hành động từ tốn và cẩn thận! Ranta, Yume cứ giữ nguyên phong độ! Kuzaku đừng ăn đòn liên tục thế! Nhìn kĩ chuyển động của nó! Nhìn cho thật kĩ vào! Đối phương đã yếu đi nhiều rồi...!”

“Gư a...!”

Haruhiro nói còn chưa dứt miệng, Kuzaku đã bị thổi bay vì không tránh được hết cú phi thân của ustrel. Ranta nhảy chéo sang bằng Leap Out [Phóng ra], lách qua bên sườn con ustrel và dùng trường kiếm cứu cho nó một nhát. Con ustrel cứ thế lao thẳng về phía trước rồi bỗng đột ngột dừng lại. Yume bắn một mũi tên xuyên thẳng vào lưng nó. Kuzaku đang gắng sức đứng dậy, nhưng có vẻ rất khó khăn.

“Merry, giúp Kuzaku...! Shihoru ở cạnh Merry nhé...!”

“Ừ!” “Vâng...!”

Haruhiro chạy hết tốc lực, cuối cùng dừng chân ngay trước mặt con ustrel. Cậu thở phào một hơi. Ustrel nâng đầu gối trái lên cao. *Một cú đá trên không à? Tới đây xem! Nó tới thật.* So với lúc đầu, tốc độ đã sụt giảm đáng kể. Hoàn toàn không đáng sợ. Haruhiro tránh được cú song phi của con ustrel không mấy khó khăn. Khi cậu quay lại, con ustrel vung cây naginata ra. *Cả chiêu này mình cũng nhìn thấu rồi. Chậm. Chậm quá. Có khi mình áp sát được nó luôn? Thôi, không cần phải cố quá.* Trong khi Haruhiro thoăn thoắt tránh vũ khí của ustrel, Ranta liền xông lên chém nó. Nhát chém bị con ustrel dùng tay trái chặn lại, nhưng lực đỡ rất yếu. Ranta đứng vững được, không hề bị đánh bật đi.

“Kiraan...!” Nếu mắt Ranta được trang bị chức năng phát sáng thì bây giờ chắc nó đang sáng quắc lên rồi. Đương nhiên là không có thứ gì như thế cả. “... Hell Devil Execution [Ma quỷ địa ngục bạo liệt kiếm]...!”

Đã bảo là làm gì có cái skill như thế! Động tác Ranta làm là dùng toàn bộ thể lực sẵn có rồi nhắm mắt nhắm mũi mà xoay trường kiếm. Chỉ vậy thôi. Chắc chắn không ăn nhằm gì với ustrel. Nếu là ustrel còn nguyên sức

mạnh, mọi thứ hẳn sẽ kết thúc chỉ với một chiêu đẩy bay đối thủ. Nhưng bây giờ thì khác. Ustrel phải dùng tay trái và cây naginata cấn sát lên phía mũi để đỡ thanh trường kiếm của Ranta. Đỡ, rồi lại đỡ. Chỉ toàn phòng thủ. Ranta đang dồn ép ustrel. Dồn nó tới chân tường. Bảo Ranta đừng hưng phấn quá chắc cũng là vô ích. *Ranta mà lại. Nếu vậy, trước khi Ranta kiệt sức, mình phải ra tay...!*

Haruhiro nhanh nhẹn chiếm được vị trí sau lưng con ustrel. Khi nhìn chăm chăm vào lưng kẻ địch như thế này, cậu bình tĩnh đến lạ. Tấm lưng rộng quá. Trên đó cắm vài mũi tên. Chính xác là ba mũi. Haruhiro ngẩn ngẩng mục tiêu, *chắc là khoảng đó*. Ustrel tuy kì hình dị tướng nhưng vẫn là sinh vật có hình người, kể cả không nhìn thấy *đường kẻ* nọ, Haruhiro vẫn áng chừng được nên đâm vào đâu. Nếu bản thân nghĩ rằng đó là chỗ hiểm thì cậu sẽ tin vào phán đoán ấy của mình. Nhỡ trượt thì lúc đó tính sau. Backstab [Đâm sau lưng]. *Mình sẽ làm được.*

Haruhiro áp sát kẻ địch nhanh như cắt, thọc lưỡi dao găm vào chỗ cậu đã nhắm. Cảm giác ở tay không đến nổi tệ, ustrel cứng đờ toàn thân trong khoảnh khắc, vậy nên cậu ngỡ cú này *ngon* rồi... Nhưng không. Haruhiro lập tức nhảy xa khỏi ustrel.

“Ô ô goa go go go go a goao gao gao go ga ga ga ga go go go o o go go ô go go ô...!”

Thanh trường kiếm của Ranta đang chặn cây naginata của ustrel bị đánh bay đi đâu mất. Tính chất chuyển động của ustrel bỗng dừng thay đổi. Nếu dùng hai chữ không phải một từ để miêu tả thì đó sẽ là “hoang dại” và “loạn xạ”. Tiện nói thêm là nó đã thôi nghiêng răng và bắt đầu chuyển qua gầm rú.

“U waaaa ô ô ô ô ô a a a a a...!? Thăng Haruhiro kia, mày vừa làm gì thế...!?”

Con ustrel vừa rống lên vừa đuối buộc Ranta chạy vòng quanh trong tình trạng tay không tấc sắt. Ranta dùng lẫn lộn hai chiêu Leap Out [Phóng ra] và Exhaust [Bại xích hệ] để chạy trốn. Trong khi chạy, cậu ta thỉnh thoảng lại dính mấy vết xây xước bởi cây naginata của con ustrel. Ranta vẫn đang cố gắng chạy bằng mọi cách để giữ lấy cái mạng của mình.

Backstab [Đâm sau lưng]. Chắc chắn không nhầm. Đây chính là ảnh hưởng của chiêu Backstab [Đâm sau lưng] vừa rồi. Người ta có câu “chó

cùng rút giậu”. Ustrel đã bị dồn tới chân tường. Nó đang dốc hết toàn bộ sức lực cuối cùng hồng giết sạch kẻ địch, tức là tụi Haruhiro. Nếu không làm thế, ustrel sẽ hết đời.

Giờ chính là ngã rẽ phân thắng bại.

“Nó định chơi lầy đấy...! Dồn ép nó đi...! Ráng chịu đựng và tiêu diệt nó nào...!”

“Yaa...!” Mũi tên Yume bắn ra trúng vào hông con ustrel.

“Gừ ô ô ô ô ô ô ô ô...!” Ranta định đi nhặt thanh trường kiếm, nhưng không làm sao tới được chỗ đó. “... Cccư... cư... cứu tao với lũ đần kia...!”

“Đánh nàooooooooooooo...!” Kuzaku đã hồi phục nhờ phép Cure [Chữa trị] của Merry. Vậy cũng tốt, nhưng tinh thần của cậu ta có vẻ kì cục. Có sao không nhỉ? Dù gì thì Kuzaku cũng đã hùng hổ xông vào từ bên hông ustrel. Con ustrel khua naginata, nhưng Kuzaku chặn nó bằng thanh trường kiếm mà cậu ta cầm bằng cả hai tay, phát ra một tiếng “keng”, trước khi đẩy bật lại.

“Ô gô a gô a a a a...!” Ustrel rống lên, bổ naginata vào Kuzaku. Nó giáng đòn lên người cậu ta hết lần này đến lần khác. Kuzaku cũng không chịu thua, vừa gập lên vừa dùng trường kiếm đáp trả cây naginata. Lúc này, cậu ta đang đánh bật cây naginata, nhưng một sai sót dù nhỏ cũng sẽ thành dấu chấm hết cho mọi thứ. Thực lòng, Haruhiro sợ không chịu nổi. Nhưng nếu lên tiếng không đúng lúc, có khi lại thành ra nguy hiểm hơn. Hiện giờ, Kuzaku đang tập trung tới mức điên rồ. Haruhiro không muốn làm cậu ta sao nhãng.

Ranta đã nhặt lại trường kiếm của mình. “Lại gặp nhau rồi, Excalibur^[16] của ta!”

Excalibur là cái gì cơ? Haruhiro vừa thầm bắt bẻ Ranta trong lòng, vừa di chuyển ra sau lưng ustrel. Dù Yume đã giương cung lên, nhưng do Kuzaku và con ustrel đang quăn thảo khốc liệt, nên cô hình như vẫn chưa xác định được đích ngắm. Haruhiro bắt gặp ánh mắt của Merry. Merry giơ hai ngón tay lên ngay tức khắc. Cure [Chữa trị] còn dùng được hai lần nữa. Shihoru tiến lên trước một bước.

“Jess Inn Sarc Fram Dart...!”

Cô vừa dùng gậy vẽ kí tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Lightning [Sấm sét]. Tiếng sấm ì ùng vang lên, tia sét đánh xuyên qua ustrel. Người

con ustrel trông như hơi nảy lên một chút. Nó run rẩy toàn thân r ễ loạng choạng như sắp ngã. Tuy nó kịp giữ lấy thăng bằng, nhưng Kuzaku đã tấn công ngược lại nhằm đúng sơ hở đó.

Cách vung kiếm của cậu ta rất chi là rối, rõ ràng cậu ta đang quá hưng hăng. Nhưng đi đầu đó giúp tạo ra chiều hướng có lợi. Thanh trường kiếm đang ghi tới của Kuzaku và cây naginata đang bị đè xuống của con ustrel, hai thứ đó gài vào nhau, tạo thành hình thế giống như Bind [Chặn kiếm]. Dù gì cũng chỉ là *giống như*, chứ không phải chặn *kiếm* thật sự. Vì naginata làm gì có tấm che tay ở cán. Tấm che tay ở cán của thanh trường kiếm cùng nắm đấm đang ghi chặt naginata của ustrel ra sức đẩy nhau. Dù sao thì nó cũng dính chặt ở đó r ễ. Cũng chẳng ai cần Haruhiro phải nói hẳn ra rằng, *chính là lúc này*.

“Nya...!” Yume bắn mũi tên đi, trúng vào vai phải ustrel.

“Sau Leap Out [Phóng ra] làaaaaàaaaa... Satan Blowwwwwww [Ma vương trảm]...!” Lại thêm một cái tên khủng bố, nhưng những gì Ranta làm chỉ là nhảy bổ vào và trút một nhát chém xuống vai trái ustrel.

Haruhiro phi lên bám vào lưng con ustrel. Mặc dù cái mũ đầu lâu kim loại che phủ kín đến tận cổ, nhưng Haruhiro đã biết ustrel không mang giáp trụ ở cả ngực, lưng, bụng lẫn vai. Cậu đâm dao găm lút cán vào phía dưới mép dưới của chiếc mũ giáp.

“Gư ô...!”

Kuzaku bị đẩy lùi, ngã bệt xuống đất. Tệ quá... Không à...?

Con ustrel không truy kích Kuzaku. Nó lảo đảo, cơ thể to lớn run lên, r ễ loạng choạng chống cán naginata xuống đất. *Thành công rồi chẳng? Không, có vẻ chưa phải.*

“Ô goao...”

Ustrel c ầm cây naginata lên, xoay tròn cùng cả cơ thể.

“Oái, tránh xa ra...!”

Haruhiro bật lùi về sau. Kuzaku kêu lên: “Ô a a a...!” r ễ lảo mình để trốn. Ranta cũng thoái lui. Yume, Merry, Shihoru đã giữ khoảng cách từ đầu nên không hề hấn gì.

Con ustrel xoay được chừng bảy vòng, có vẻ kiệt sức, bèn tựa thân hình khổng lồ lên cây naginata. Haruhiro quan sát tình hình một lúc, nhưng

không có dấu hiệu nào cho thấy nó sắp di chuyển. *Nó đang nghỉ lấy sức chẳng. Không hay rồi.*

“Tấn công...!” Haruhiro la lên.

Cả bọn vừa định xông vào thì con ustrel lại bắt đầu cú xoay vĩ đại của nó.

Khi tụi cậu cuống cuống chạy trốn, ustrel hết hơi sau bảy vòng quay, phải tựa vào cây naginata. Không thể cho nó nghỉ nữa. Haruhiro lập tức hạ lệnh: “Lên nào!” Ranta và Kuzaku mỗi người tung một hoặc hai đòn, Yume bắn một mũi tên, bản thân Haruhiro cũng dùng dùi cui đập thật lực. Sau đó, cả đám phải tránh đi bởi ustrel lại bắt đầu xoay vòng, nhưng lần này nó không xoay được tới bảy vòng mà chỉ dừng lại ở sáu. Nó có vẻ khá mệt nhọc. Bây giờ thì chẳng cần mất công ra hiệu nữa. Tụi Haruhiro lao vào tấn công, tung được một hai đòn thì con ustrel lại xoay mình. Haruhiro vừa lùi lại vừa đếm. Hai, ba, bốn, năm, sáu vòng. *Có cố gắng đấy. Tấn công thôi, đừng có suy nghĩ những điều thừa thãi như thế.* Chém. Đập. Bắn. Mỗi khi ustrel xoay vòng, tụi Haruhiro lại tạm thời lui xuống. Ba, bốn, năm, vòng thứ sáu có vẻ mất thời gian hơn. Chẳng nghĩ đến những điều như mình sẽ làm được, một chút nữa thôi, bọn cậu chỉ chú tâm dồn ép kẻ địch, tấn công như một cái máy. Tấn công. Tấn công. Vì ustrel rống lên nên cả bọn nhảy lùi về thủ thế, nhưng không có cú xoay vòng nào xuất hiện. Haruhiro và Ranta trao đổi với nhau bằng mắt. Ranta muốn đánh luôn. Haruhiro nhanh chóng lắc đầu. Đã làm được tới bước này rồi thì sẽ không liêu mạng. Cậu đã quyết tâm phải thận trọng đến mức tối đa. Dù xảy ra chuyện gì cũng không để ai phải chết. Đó là ưu tiên hàng đầu. Bỏ lỡ cơ hội tốt cũng chẳng sao, nắm bắt được cơ hội tiếp theo là được. Haruhiro nhìn ustrel chằm chằm. Cậu muốn chớp mắt, nhưng cố chịu đựng. Ustrel đang dồn trọng lượng cơ thể lên cây naginata nhiều hơn là vào chân. Từ cái miệng há rộng của nó, nước dãi đục ngầu đen đen phun ra cùng với tiếng thở phì phò. Nhỏ bé làm sao. Con ustrel khi này to lớn là thế, giờ trông nhỏ bé vô cùng.

Đầu gối nó rơi bịch xuống đất trước tiên. Ustrel kẹp cây naginata vào giữa hai chân, chuyển sang tư thế gập như ngả xồm, cái mũ giáp đầu lâu kim loại của nó hướng lên trời. Một cái lưỡi màu cam thè ra từ miệng, và âm thanh như tiếng rên rỉ “Ư ư ư ư ư ư ư ư ư ư...” lọt ra khỏi cổ họng trước khi ngừng lại. Thế rồi con ustrel không cựa quậy gì nữa.

Haruhiro dùng Sneaking [Lén lút] lại gần ustrel từ phía sau. Khi cậu tiếp cận tới khoảng cách tầm một phẩy năm mét thì đột nhiên, cái mũ giáp đầu lâu kim loại xoay về phía cậu, làm Haruhiro tưởng tim mình ngừng đập đến nơi. *Lạy chúa! Sợ quá! Nó tấn công à? Nó có tấn công không? Mà không sao. Dù nó lao đến thì mình vẫn chạy được. Đã chuẩn bị xong cả rồi. Không vấn đề gì hết. Mình có thể đối phó được.* Hơn nữa, thậm chí ustrel còn không có biểu hiện là nó đang thở. Haruhiro liếm môi. Cậu hít vào thở ra, thật sâu, thật ngắn.

“Kết liễu nó...!”

Ngay khi Haruhiro hét lên, Ranta, Kuzaku và Yume đều đồng loạt nhào tới chỗ con ustrel. Sau đó thì chỉ có chém thật lực, đập như tử bằng dao sắc, bằng trường kiếm. Haruhiro cũng góp phần. Merry và Shihoru không tham gia. Trong khi tận lực vùng vẫy, Haruhiro, à không, tất cả tụi Haruhiro đều bình tĩnh. Mục tiêu đã rõ ràng. Chấm dứt sự sống của ustrel. Triệt tiêu hoàn toàn mối đe dọa. Kể cả sau khi ustrel đã ngã vật ra đất, *việc đó* vẫn tiếp diễn thêm một lúc. Hành động này hoàn toàn chẳng dễ chịu gì. Nhưng cần thiết. Bắt mạch để xác nhận nó đã chết ư? Không thể hành xử từ tốn như thế được. Cách duy nhất là *đoạt mạng một cách triệt để* mà thôi.

Khi phá huỷ xong ustrel đến mức nó không còn chỗ nào lành lặn, cả bọn đều đồng loạt dừng tay.

Quả nhiên là mệt đứt đừ. Chẳng ai muốn cất tiếng nói chuyện. Haruhiro cảm giác nếu mình thốt ra từ nào thì linh hồn cũng theo đó mà trôi tuột đi mất. Linh hồn mà thoát ra ngoài thì chết đấy.

“... Làm được rồi...”

Ranta thở phào một hơi rõ dài, hất hai tay lên trời như muốn ngửa người ra.

“Thắng rồi...! Tụi mình thắng rồi đó, chết tiệt! Giết được ustrel rồi! Mà thấy sao hả, đờ đẫn...”

“... Lạnh cả người luôn...” Yume ngửa bệt xuống đất. Người cô ướt đầm mồ hôi, tóc dính bết lên khuôn mặt. Trông cô gầy sọp hẳn đi, cứ như sụt mất mấy kí lô chỉ sau một trận chiến này. “Lần này là đủ lắm rồi...”

“... T...”

Kuzaku xụi lơ, với cái dáng trông như đang ngửa trên bệ xí.

“Tôi... cứ tưởng... mình... chết... rồi cơ...”

“Haru.” Merry ra hiệu bằng mắt với Haruhiro. Nét mặt với cử chỉ của Merry đang nói cô và Shihoru sẽ lo việc cảnh giới xung quanh. Haruhiro gật đầu, tỏ ý đáp lại rằng: “Thế là giúp bọn tớ nhiều lắm.” ... *Thật sự đấy.*

Trận chiến vừa rồi nguy hiểm quá. Cứ như đi trên băng mỏng. Một lớp băng cực mỏng. Cảm giác thắng lợi ư? Hoàn toàn không có. Như thế này là đã thắng à? Bọn cậu không thua. Điêu đó khỏi bàn cãi. Mà không, bởi con ustrel đang nằm chết ở kia, nên đúng là các cậu đã thắng nhỉ? Cũng không phải thắng trong đường tơ kẽ tóc. Tuy chưa dám nghĩ rằng đánh mười lần thắng được cả mười, nhưng tối thiểu cũng phải cỡ sáu lần. Dù vẫn có vài thời khắc nguy hiểm, nhưng cả bọn đã xoay sở vượt qua, lần tới hẳn sẽ làm được tốt hơn nữa. Giả sử lần này cả đội đã thắng với tỉ lệ là sáu mươi phần trăm, thì tới đây chắc chắn có thể nâng tỉ lệ thắng lên bảy mươi. Lần kế tiếp là tám mươi phần trăm. Tiếp nữa sẽ là chín mươi. Trong lúc lặp lại chuyện ấy, bọn cậu hẳn sẽ đạt tới trình độ chắc chắn không thua.

Kinh nghiệm. Đây là thứ chúng ta gọi là tích lũy kinh nghiệm. Và rồi, kinh nghiệm chiến đấu với ustrel còn có thể phát huy trong trận chiến với những kẻ địch khác.

Trên thực tế, nếu không trải qua trận tử chiến tại Pháo đài quan sát Dead Head, có lẽ bọn cậu đã hoảng loạn chỉ với việc tình cờ đụng độ ustrel, bất lực đón nhận kết cục tang thương nơi cả đội bị tiêu diệt sạch chẳng còn một mống. Không, không phải “có lẽ”, mà chắc chắn sẽ thành như thế.

Trở nên mạnh hơn không phải chỉ là học các skill, sắm trang bị mới, nâng cao thể lực hay tăng cường cơ bắp. Mà còn phải trải nghiệm.

Phải biết về nỗi kinh hoàng, sự khốc liệt, những cơn đau đớn, sự nhọc nhằn bằng chính cơ thể này, bằng khối óc của bản thân. Rồi vượt qua chúng.

Tụi Haruhiro đúng là không hề mạnh. Ví dụ như Haruhiro, dù có rèn luyện thế nào cũng không thể trở nên giống Renji. Tuy nhiên, nếu tiếp tục trau dồi kinh nghiệm như thế này, cho dù có thể không đuổi kịp Đội Renji, nhưng tụi Haruhiro vẫn có khả năng trưởng thành theo cách của chính mình. Có những trải nghiệm khác với Đội Renji, bọn cậu chắc chắn sẽ kiếm được cho mình những tri thức riêng, tư chất riêng, và phát triển những năng lực riêng. Dù yếu thế hơn họ đến chín mươi chín phần trong một trăm phần đi chăng nữa, với một phần còn lại, bọn cậu nhất định

không thua. Bọn cậu hoàn toàn có khả năng trở nên như vậy chứ? ... Tiềm năng.

Có đấy.

Ở tụi mình vẫn còn có tiềm năng.

Moguzou. Cho dù đã mất cậu thì vẫn còn những điều tụi tớ có thể làm được. Có nhiều là đằng khác. Hay nói đúng hơn, chính vì đã mất cậu, tụi tớ bắt buộc phải làm hết chuyện này đến chuyện kia.

Tuyệt nhất là cậu có thể mãi mãi ở bên bọn tớ. Nhưng không có nghĩa là tất cả sẽ kết thúc vì cậu không còn. Tớ thực sự thấy có lỗi với cậu, điều này thật buồn, đau lòng khủng khiếp, nhưng bọn tớ phải tiến lên. Bọn tớ vẫn còn có thể tiến về phía trước.

Haruhiro đặt tay lên vai Yume.

“Cậu vất vả rồi. Bắt tên trúng phóc đó. Cậu cứ bảo mình dùng cung dỏ tẹ, thế mà siêu ghê.”

“... Ừm.”

Yume ngẩng mặt lên và nắm tay Haruhiro thật chặt. Nào phải chỉ có mồ hôi. Mắt cô cũng ầng ậc nước.

“Yume đâu thể nói mình dỏ tẹ nữa. Yume nghĩ chuyện gì Yume làm được thì nhất định phải làm. Thay vì bắt buộc phải cố gắng, chính Yume muốn cố gắng ấy.”

“Yume đang cố gắng mà.”

“Đúng là thế, nhưng phải cố hơn, cố hơn nữa.”

“Từng chút một cũng được mà? Không cần phải làm vậy luôn một lần đâu. Bởi vì tụi mình vẫn còn tương lai phía trước.”

“... Ừ ha.”

Yume chau mày và cắn môi.

Nếu tụi Haruhiro tiếp tục tiến bước thế này, cả bọn sẽ có thể đón ngày mai, nhưng cũng có những người không được như thế. Chắc chắn ai đó đã từng nói: thế giới này không có bình đẳng, không có công bằng, duy chỉ có thời gian là bình đẳng. Nhưng thật ra chuyện đó cũng chẳng đúng luôn. Thời gian trôi đi bình đẳng ấy sẽ bị cướp mất dễ dàng chỉ trong một nhịp. Hiện thực ấy đội Haruhiro đã biết quá rõ, chẳng tới mức phải khắc cốt ghi tâm.

Haruhiro bóp mạnh vai Yume rồi buông tay. Cậu chẳng có lời nào để nói với Ranta. Khi Haruhiro vỗ lưng cậu ta, Ranta chỉ cười “hê” một cái.

Haruhiro vừa mới cất tiếng gọi: “Shihoru,” cô đã rụt cổ lại với vẻ có lỗi. *Ô kìa, tớ đã nói gì đâu.*

“Cậu dùng ma pháp rất đúng thời điểm nên đã giúp bọn tớ nhiều lắm đấy.”

“... Còn nhiều thứ tớ cần cải thiện... Đúng là vẫn thiếu nỗ lực...”

Dù trông nhút nhát đến đâu, Shihoru vẫn có đủ dũng khí để nhìn thẳng vào những thiếu sót của bản thân mình. Nghĩa là dù yếu, người ta vẫn có thể trở nên mạnh mẽ. Trong trường hợp của Shihoru, có lẽ nghiêm khắc bảo ban sẽ có hiệu quả hơn là an ủi.

“Phải đấy. Ma pháp của Shihoru ở tình trạng hiện tại chưa thể là đòn quyết định đối với những kẻ địch mạnh. Tớ nghĩ cậu nên theo đuổi mục tiêu khắc phục đi đâu đó.”

“... Vâng.”

“Không cần phải xúc động thế đâu...”

“Xin, xin lỗi...”

Merry vuốt ve lưng Shihoru khi cô ấy cúi đầu. *Cái cử chỉ đó thật là tuyệt quá. Không phải mình ghen tị gì. Thấy các cô gái thân thiết với nhau, mình yên tâm đến lạ. Còn con trai với con gái thân nhau thì hơi khó nói.*

Bắt gặp ánh mắt của Merry, Haruhiro nở một nụ cười. Merry cũng thoáng cười với cậu. *Chuyện này cũng không tệ. Với Merry, cậu có cảm giác hai người tâm ý tương thông. Dù là với tư cách thành viên trong tổ đội. Hơn mức đó, hay đúng hơn, ngoài mức đó chắc chẳng còn gì đâu nhỉ? Cảm giác là không. Mà không có gì thì cũng được chứ sao. Bọn mình là đồng đội mà.*

Haruhiro chìa tay về phía Kuzaku.

“Phải mua khiên mới nhỉ?”

“... Cậu nói phải...”

Vì Kuzaku cũng đưa tay ra nên Haruhiro nắm lấy cổ tay để kéo cậu ta đứng dậy.

Nhưng mà, tên này cao lớn thật đấy. Cao và thon thả là một lợi thế. Dù khuôn mặt ở mức bình thường đi nữa thì trông vẫn bảnh bao.

“Khác với trước giờ, lần này cậu làm Tank [Chịu đòn] rất nghiêm chỉnh. Từ nay về sau tôi sẽ còn đòi hỏi nhiều hơn, chuẩn bị tinh thần nhé.”

“Tôi sẽ làm. Bất cứ chuyện gì. Để không chết... và, để không ai phải chết.”

“Nhờ cậu đấy.”

Haruhiro khẽ huých vào bụng Kuzaku. *Đề ra luật cấm yêu đương trong tổ đội thì sao nhỉ?* Cậu thoáng nghĩ thế. Nếu trong nhóm toàn đồng đội với nhau mà cứ có người hết quăn quýt lại chia tay, thì mọi chuyện có vẻ sẽ trở nên vô cùng phiền phức, biết đâu đặt ra quy tắc đó lại hay.

Haruhiro liếc nhìn xác con ustrel, rồi ngẩng mặt lên đối diện với mảnh trời dài và hẹp từ đáy Wonder Hole, nơi tựa như một hẻm núi.

Haruhiro hạ quyết tâm rằng, *bọn mình sẽ cùng mạnh lên, tại đây, ngay chính ở Wonder Hole này.*

Chúng ta sẽ tích lũy thật nhiều kinh nghiệm, sẽ trở nên mạnh hơn, và mình sẽ không nói ra điều này vì thế nào cũng bị cười cho thối mũi, nhưng một ngày nào đó, mình muốn bọn mình có thể sánh vai với đội Souma.

Chúng ta nhất định sẽ làm như vậy.

Lời bạt

Tôi tỉnh dậy vào chính giữa trận chiến. Có vẻ tôi đã thiếp đi từ lúc nào không hay. Tôi vẫn đang nắm chặt bộ điều khiển. Sau khi thao tác để bắt đầu lại trận chiến, tôi chợt nhận ra một thành viên trong tổ đội của mình đã chết. Tại sao cậu ta lại chết nhỉ? Tôi chẳng nhớ. Phải hồi sinh cho cậu ta chứ. Mà kệ đi. Vì tôi chỉ đang tàn sát lũ quái tôm tép để thăng cấp nên tôi có thể xử lí dù mất đi một người. Đánh nhau với đối thủ thừa sức thắng thế này mà chết, là bình thường ấy hả? Chắc chắn là do tôi đã mở cuộc tàn sát hàng loạt mà không buồn nghiêm chỉnh hồi phục thể lực trong lúc ý thức còn đang mơ hồ. Nhìn thì thấy thể lực của những thành viên còn sống cũng giảm đáng kể. A. Lại mất thêm một người nữa. Thôi, sao cũng được. Trận chiến kết thúc rồi. Hai người đã chết, hơn nữa một người trong số đó là nhân vật có thể sử dụng ma pháp hồi sinh. Tôi có thể sử dụng vật phẩm để hồi sinh bọn họ, nhưng như thế thì thật lãng phí nên tôi dùng ma pháp quay về thị trấn. Tôi hồi sinh và chữa trị cho họ, rồi sao nữa? Tôi đang tích góp tiền, những thứ có thể mua đại khái cũng đã mua hết cả rồi. Nghĩ lại thì tôi thấy mình không cần keo kiệt vật phẩm. Mình sẽ thăng cấp lên chút nữa? Mà thôi, đủ rồi. Đã đến lúc tôi cho câu chuyện tiến triển nhỉ? Mà mình nên đi đâu và làm cái gì cơ? Tôi đang làm cái gì ấy nhỉ?

Tôi đã lặp đi lặp lại những việc tương tự, hay nói đúng hơn là những việc gần như y hệt hết lần này đến lần khác, thậm chí tiếc cả thời gian ngủ. Tôi đã lãng phí thời gian của mình sao? Không có chuyện ấy đâu. Bởi vì nếu không có khoảng thời gian đó, có lẽ tôi đã không viết “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” rồi. Cái thời ấy, khi tôi vật vờ nâng cấp do tính lười biếng hoặc cảm giác muốn trốn tránh, hay kiểm tìm cảm giác hoạt động thoải mái khiến bộ não ngày càng tê liệt, trước quãng thời gian kia rất lâu, tôi đã nhìn thấy ở đó, trong game, một thế giới mới hoàn toàn khác biệt. Nhờ sự tiến bộ của kĩ thuật, trò chơi dạng Thế giới mở và trò chơi Nhập vai hành động 3D như Demon’s Souls và Dark Souls được tạo ra như một lẽ đương nhiên, mời mọc tôi trở về thế giới đầy hoài niệm ấy, nhưng niềm yêu thích của

tôi tại thời điểm hiện tại quả nhiên là kính thực tế ảo (VR head mounted display - VRHMD). Không nghĩ ngờ gì nữa, VRHMD đã khiến tôi chìm trong một thế giới mới khác biệt hơn. Tôi hi vọng trải nghiệm các trò chơi thế hệ kế tiếp sẽ đánh bại hành vi gọi là viết tiểu thuyết đang phát triển trong đầu và kích thích toàn bộ năm giác quan của tôi. Nhưng, sẽ ra sao nhỉ? Viết tiểu thuyết khó và đôi khi rất cực khổ nhưng thực sự thú vị lắm.

Đã hết trang mất rồi. Với tất cả tình yêu ngập tràn cùng lòng biết ơn từ tận trái tim dành cho biên tập viên K, họa sĩ Eiri Shirai, tới những người thiết kế của KOMeworks, ngoài ra là những người tham gia chế tác, tiêu thụ cuốn sách này và tới cả các độc giả đang cầm nó trên tay, hôm nay tôi xin được dừng bút. Tôi sẽ rất vui nếu chúng ta có dịp tái ngộ. A, đúng rồi. Mong mọi người cũng sẽ ủng hộ tác phẩm “Đại anh hùng thất nghiệp thì có gì sai?” của tôi nhé.

Ao Jyumonji

[1] Có nghĩa là “hoa viên” (vườn hoa) trong tiếng Nhật.

[2] Kẻ diệt goblin.

[3] Cách Choco gọi Haruhiro trong tập 3.

[4] Sap.

[5] Bản gốc là Haruhiro-kun. Trong tiếng Nhật, người nói thường dùng hậu tố *kun* sau tên người có địa vị ngang hàng hoặc thấp hơn mình.

[6] Nguyên gốc là Renji-san. Trong tiếng Nhật, người nói thường thêm hậu tố *san* sau tên người đối thoại để tỏ ý tôn trọng đối phương thay vì gọi trống không.

[7] Thế giới săn bắn thế hệ kế tiếp tinh thần mới.

[8] Kuzaku vẫn thêm hậu tố sau tên Ranta là Ranta-kun.

[9] Kazahaya trong tiếng Nhật có nghĩa là “Gió sớm”.

[10] Trại hoặc vị trí quân sự nằm xa doanh trại chính, mục tiêu canh giữ và chống lại những cuộc tấn công bất ngờ.

[11] Nguyên gốc là Konboumaru, trong đó konbou là gậy, maru là một âm thường gặp trong tên nam giới người Nhật.

[12] Kiểu tóc dài cuốn thành lọn, thường gọi là “tóc dây thừng châu Phi”.

[13] Nghĩa là mắt có ba phần trắng, chỉ kiểu mắt mà nhìn được lòng trắng ở bên dưới con ngươi.

[14] Vũ khí giống kích của Nhật Bản, cấu tạo cơ bản gồm một trục gỗ với lưỡi đao cong nhọn ở đầu.

[15] Death flag: một thuật ngữ ám chỉ những tình tiết cài cắm gợi ý trước về cái chết của một nhân vật trong truyện hoặc phim.

[16] Thanh kiếm huyền thoại của Vua Arthur, vị vua nổi tiếng của người Anh trong các tích truyện về anh hùng hiệp sĩ thời Trung cổ.

Table of Contents

Start

1. Sức nặng khó lòng g ãng gánh của hiện thực
 2. Bèo nhèo
 3. Không giới hạn
 4. Điều kiện t ồi tệ nhất
 5. Mớ hỗn độn này
 6. Dẫu có ngập ngừng
 7. Vinh quang không thể níu giữ của quá khứ
 8. Trong thế giới bất biến này
 9. Thiên sứ giáng tr ần
 10. Kẻ bị bỏ rơi và người còn ở lại
 11. Những tên ích kỉ
 12. Hôm nay hơn hôm qua, ngày mai hơn hôm nay
 13. Đừng dừng bước
 14. Ấn tượng đầu tiên về Hồ Kinh Ngạc
 15. Đẳng
 16. CROSSROADS
 11. Chạy đi
 18. Phương pháp luận để đi tới đích
- Lời bạt